உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மெய்கண்டசாத்திரம்

3. சிவஞானபோதம்

திராவிடமாபாடிய கர்த்தராகிய

ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள்

சிற்றுரையுடன்.

மெய்கண்டார் யாண்டு—731

விசய — தை — அசுபதி.

திருச்சிற்றம்பலம்.

"கயிலாய பரம்பரையிற் சிவஞான போதநெறி
காட்டும் வெண்ணெய்
பயில்வாய்மை மெய்கண்டான் சந்ததிக்கோர் மெய்ஞ்ஞான
பாநு வாகிக்
குயிலாரும் பொழிற்றிருவா வடுதுறைவாழ் குருநமச்சி
வாய தேவன்
சயிலாதி மரபுடையோன் றிருமரபு நீடூழி
தழைக மாதோ"

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ

பஞ்சாக்கரதேசிக பரமாசாரியசுவாமிகள்

மகரத்தலைநாட் குருபூஜைமலர்

விசய

திருவாவடுதுறை யாதீன வெளியீடு—77.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ மெய்கண்டதேவநாயனுர் அருளிச்செய்த

சிவஞானபோதம்

மூலமும்.

திராவிடமாபாடிய கர்த்தராகிய

ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள்

சிற்றுரையும்.

திருக்கயிலாயபாம்பரைத் திருவாவடுதுறை யாதீனத்து

21-வது குருமஹாசந்நிதானம்

ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிகசுவாமிகள்

கட்டளையிட்டருளியபடி

அவ்வாதீன வித்துவான்

த. ச. மீனுட்சிசுந்தரம் பிள்ளையால்

பரிசோதித்துப் பதிப்பிக்கப்பெற்றன.

விசய — தை — அசுபதி

1954.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மெய்கண்டதேவநாயனர் துதி.

பண்டைமறை வண்டாற்றப் பசுந்தேன் ஞானம்
பரிந்தொழுகச் சிவகந்தம் பரந்து நாறக்
கண்டஇரு தயகமல முகைக ளெல்லாங்
கண்திறப்பக் காசினிமேல் வந்தஅருட் கதிரோன்
விண்டமலர்ப் பொழில்புடைசூழ் வெண்ணெய் மேவு
மெய்கண்ட தேவன்மிகு சைவ நாதன்
புண்டரிக மலர்தாழச் சிரத்தே வாழும்
பொற்பாதம் எப்போதும் போற்றல் செய்வாம்.

— சிவஞானசித்தியார்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பதிப்புரை.

சிவஞானபோதம் என்பது மெய்கண்டசாத்திரங்கள் பதினான்கனுள் ஒன்று. அது சாத்திரங்களுள் தலையாயது. இதனை அருளிச்செய்தவர்கள் ஸ்ரீமெய்கண்டதேவநாயனார். ஸ்ரீமெய்கண்டதேவநாயனார் அருளிய சிவஞானபோதத்துக்கு உரைகண்டார் பலர். ஸ்ரீஅருணந்திதேவநாயனார் தம் ஞானாசிரியராகிய ஸ்ரீமெய்கண்டதேவர்பால் ஞானதீட்சையும் ஞானோபதேசமுங் கேட்டு உணர்ந்து சிந்தித்தவாறே சிவஞானபோதநூலை விரித்துச் செய்யுளால் அதற்கு ஓர் நல்லுரை கண்டனர். பின்பு ஸ்ரீமெய்கண்டசந்தானத்திலே பரம்பரையாக அநுக்கிரகம்பெற்றுவந்த ஆசிரியர்கள் பலர் உரையெழுதினர். திருக்கயிலாயபரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்துப் பிரதம பரமாசாரியசுவாமிகள்பால் அநுக்கிரகம்பெற்ற மூன்றாவது — ஸ்ரீ அம்பலவாணதேசிகமூர்த்திகள் சிந்தனையுரையைச் செய்தருளினர். அது 'சிவஞானபோதசிந்தனை' என வழங்கப்படும். 'பழையவுரை' என ஒன்றுண்டு. அவ்வுரை முன்னரே இவ்வாதீன வெளியீடாக வந்துள்ளது: சிந்தனையுரையும் விரைவில் வெளிவரவுள்ளது.

இனி, இவ்வாதீனத்தைச்சேர்ந்த பாண்டிப்பெருமாள் என்பவர் இதற்கு ஒரு விருத்தியுரையும், பதவுரையும் இயற்றினர். பதவுரையில் சில பகுதிகளே கிடைக்கின்றன. பாண்டிப்பெருமாள் விருத்தி

யுரையும் ஆதீன வெளியீடாக வெளிவரவேண்டிய நிலையில் ஆராயப் பெற்று வருகிறது. ஸ்ரீமாதவச்சிவஞானயோகிகள் சிவஞான போதத்துக்கு ஒரு சிற்றுரையும், பேருரையும் அருளிச்செய்தார்கள். திராவிடமாபாடியம் என்பது அப் பேருரையேயாம்.

இனி, ஸ்ரீமாதவச்சிவஞானயோகிகள் அருளிச்செய்த சிற்றுரை பேருரைகளைக் கற்கத்தொடங்குமுன் சிவஞானசித்தியாருக்கு சுவாமிகள் இயற்றியருளிய பொழிப்புரையை நன்கு கற்றுணரவேண்டும். இச்சாத்திர உரைகளிலே சுவாமிகள் தாம் காட்டும் அரிய இலக்கணநுட்பங்களைச் செவ்வே மாணவர் உளங்கொளக் கற்குமாறு தாமே நன்னூலுக்கு ஒரு விருத்தியுரையும், தொல்காப்பியத்துக்குப் பாயிரவிருத்தி — முதற்சூத்திரவிருத்திகளும் செய்தருளினர். சிறிதளவாவது தர்க்க நூலறிவும் சாத்திர நூல் கற்போருக்கு வேண்டுமே எனத் திருவுளங்கொண்டு 'தர்க்க சங்கிரகம்—அன்னம்பட்டருரையைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தருளினர். நன்னூல் விருத்தியுரையைக் கற்குமுன் ஒருதலையாக 'இலக்கணக்கொத்து, பாயிரவிருத்தி, முதற்சூத்திர விருத்திகளைக் கற்றுணரவேண்டும்' என்பதை இவ்வாதீனத்திலே முறையாகக் கல்விகற்றோர் யாவரும் அறிவார். சாத்திரநூல்களையும் உரைகளையும் கற்கப்புகுமுன் அந்தந்த நூல்களைக் கற்கும் முறையிலே ஞான தீட்சையும் ஞானோபதேசங்களும் பெறுதல் இன்றியமையாதது. தீட்சைகளையும் ஞானோபதேசங்களையும் பெறுதல் சுமையெனவோ? வேண்டா எனவோ? கருதுவோர் ஞானநூல்களைப் படித்தலால் யாதொரு பயனையும் பெறார். அதுபோலவே, கருவி நூல்களாகிய இலக்கண—இலக்கிய நூல்களையும் தர்க்கநூலையும் இகழ்ந்தார்க்கு ஞானநூல் நன்கு விளங்குமாறில்லை என்க.

"திருவாவடுதுறையாதீனத்து மஹாவித்துவானாகிய திரிசிரபுரம்-ஸ்ரீ **மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள்** பூதவுடலை நீத்த பின்பு அவர்களுடைய மாணாக்கர்கள் அவர்களை ஆதரித்து வந்தவர்களும், ஷை ஆதீனத்து 16-ஆம் பட்டத்து ஞானாசிரியாராக விளங்கியவர்களுமான ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ **சுப்பிரமணிய தேசிகரவர்கள்**பால் தத்தம் தகுதிக்கேற்ப நூல்களைப் பாடங்கேட்டு வருவாராயினர். அவர்களுள் மேலகரம் **ஸ்ரீ சண்பகக் குற்றாலக் கவிராயரவர்களும்** யானும் நன்னூல் விருத்தியுரையைப் படிக்க விரும்பியபொழுது **சுப்பிரமணியதேசிகரவர்கள்**, "விருத்தியுரை முதலிற் **சங்கர நமச்சிவாயரால்** இயற்றப்பட்டிருந்தது; அப்பாற் **சிவஞானபோதப் பேருரை** (திராவிடமகாபாஷ்யம்) முதலியவற்றில் தம்மால் அமைக்கப்பெற்றுள்ள அரிய வடமொழி தென்மொழிப் பிரயோகங்களை எளிதிற் பிற்காலத்தவர்க்குப் புலப்படுத்த நினைந்து **இலக்கணக்கொத்து, தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தி, இலக்கணவிளக்கச்சூறாவளி** யென்னும் நூல்களிலும் பிறவற்றிலுமுள்ள முக்கியமான சில சிலவற்றை உரிய இடங்களிற்கூட்டியும் குறைத்தும் மாற்றியும் **ஸ்ரீ சிவஞானயோகிகளால்** இவ்வுரை செப்பம்செய்யப்பெற்று **விருத்தியுரையென** வழங்கலாயிற்று; இங்ஙனம் ஒருரைக்குப்பின் கூட்டியும் குறைத்தும் பிற்காலத்தார் விளக்கி எழுதியுள்ள உரைகளை வடமொழியிற் பாரக்கக்காணலாம். **இலக்கணக்கொத்து** முதலிய மூன்றையும் முறையே படித்த பின்பு பாடங்கேட்டால்தான் விருத்தியுரை நன்கு புலப்படும். இங்கு இவ்வுரையைப் பாடம் கேட்கும் முறை இதுவே" என மஹாமஹோபாத்தியாய ஸ்ரீமத் ஐயரவர்கள் (சங்கரநமச்சிவாயருரை முகவுரையில்) கூறியுள்ளமை இதனை வலியுறுத்தும்.

இனி, "நின்று பேசலாம், இருந்து சொல்லுதலும் திருந்த நூலை ஆராய்ந்து அச்சிடுதலும் இயலாது" என ஸ்ரீமத் மகாமகோபாத்தியாய ஐயரவர்கள் அடிக்கடி சொல்லுவதுண்டு. அவர்கள் சொல்லுவதற்குப் பொருள் நெடுங்காலம் விளங்கவில்லை. பின்பு ஒரு காலத்திலே அதனை விளக்கியருளினார்கள். அஃது இஃதாம்:— ஏதாவதொன்றைச் சபையோர் தெவிட்டாமல் சொல்லி அமையலாம். ஆனால், நிறைந்த புலமையிருந்தாலன்றி ஒரு நூலை முறையாக இருந்து பாடம் சொல்லுதலும், ஏடுகளிலிருந்து பெயர்த்துச் சுத்த பாடம் கண்டு ஆராய்ந்து அச்சிடுதலும் முடியாது. அவைகளால் உண்டாகும் சிரமம் இவ்வளவு அவ்வளவன்று என்பதே அது. அடியேன் அநுபவத்திலே காணுங்காலம் இவ்வாதீனத்திலே அப்பணிகள் வாய்த்தபின்தான் உண்டாயிற்று. 'நிறைமொழிமாந்தர்' கூறியதல்லவா? என அதனை நன்கு உணர்ந்தேன்; அஞ்சினேன். பாடஞ்சொல்வதும் உரைவரைவதும் எளிதன்று என்பதைக் கற்றோரேயன்றி மற்றோரறியார். சற்சனர் இதனை எளிதில் விளங்கிக்கொள்வர்.

இனி, சிவஞானபோதத்துக்கு ஸ்ரீமாதவச்சிவஞானயோகிகள் அருளிச்செய்த சிற்றுரையைப் பலர் ஆராய்ந்து வெளியிட்டுள்ளனர். பல பதிப்புக்களும் வெளிவந்துள. ஸ்ரீமெய்கண்டதேவநாயனார், ஸ்ரீமாதவச்சிவஞானயோகிகள் வரலாறுகளும் அவைகளைப்பற்றிய ஆராய்ச்சிகளும் பல வந்துள்ளன. ஆகலின், இப்பதிப்பிலே அவைகளை எழுதிலேன். சிற்றுரையில் வந்துள்ள இலக்கணக்குறிப்புக்களையும், இன்றியமையாத பரிபாஷைகளையும், அரும்பொருட் குறிப்புக்களையும் தொகுத்து ஆராய்ந்து வெளியிடுவதாயின்மிகச்சுருங்கிய கால அளவிலே செய்து முடித்தல் இயலாததொன்றாம் எனக் கருதி அதிலும் தலையிட்டிலேன்.

சிவஞானிகளாலும், மகாவித்துவான்களாலும் ஆராய்ந்து வெளியிடவேண்டிய இப்பெருநூலின் சிற்றுரை—பேருரைகள் எளியேன் பெற்ற சிற்றறிவுக்குச் சிறிதும் இயலாததாகலின், ஒருவாறு இச்சிவஞானபோதத்தைச் சிற்றுரையுடன் அச்சிட்டுப் பாதுகாத்ததொன்றே அடியேன் இப்பதிப்பிற் செய்த பணியாம். பெரியோர்களால் நன்கு ஆராயப்பட்ட பலவகையான ஆராய்ச்சிக்குறிப்புக்களுடன் இச்சிற்றுரை பின்பு வெளிவரலாம் என்னும் துணியும் உடையேன். இம்மட்டிலே இதனை அச்சிட்டு ஆதீன வெளியீடாக வரச்செய்த திருவருளையும் குருவருளையும் சிந்தித்திருத்தலன்றி வேறறியேன்.

இவ்வாதீனத்து 21-வது குருமகாசந்நிதானம் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ **சுப்பிரமணியதேசிகமூர்த்திகள்** கட்டளையிட்டருளியபடி இவ் விசய ஆண்டு மகாத்தலைநாட் குருபூசைத் துவசாரோகண நாளில் **திருமந்திரம் – கயிலாயசித்தர் உரையும்**, குருபூசை நாளாகிய இன்று **சிவஞானபோதச்சிற்றுரையும்** வெளிவந்தன. இவை சைவப்பெருமக்களுக்குச் சிறந்த விருந்தாக அமைந்துள்ளன. ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ மகாசந்நிதானத்தின் பெருங்கருணையைச் சைவப்பெருமக்கள் அனைவரும் சிந்தித்து வந்தித்து வாழ்த்தும் கடப்பாடுடையார். இதிற் காணப்படும் பிழைகளை அறிஞருலகம் பொறுத்தருளும்படி பன்முறை வேண்டிக்கொள்ளுகின்றேன்.

இங்ஙனம்.

திருவாவடுதுறை
9—2—54.

சித்தாந்தசைவமணி—
த. ச. மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை,
ஆதீன வித்துவான்.

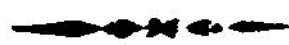

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சூர்ணிக்கொத்து.

முதற்சூத்திரம்.

1. சகம் பிறப்பிருப்பிறப்பாகிய முத்தொழிலையுடையது.
2. அது அரனாலே உடையது.
3. மற்றிருவரும் முத்தொழிற்படுவர்கள்.

இரண்டாஞ்சூத்திரம்.

1. அரன் உயிர்களின் இரண்டற நிற்பன்.
2. உயிர்களுக்குக் கன்மபலனை அரனே கொடுப்பன்.
3. உயிர்கள் அச்சு மாறியே பிறக்கும்.
4. அரன் சருவ வியாபகன்.

மூன்றாஞ்சூத்திரம்.

1. இல்லையென்கிற அறிவுடனே சொல்லுகையினாலே அறிவுயிர் உண்டு.
2. எனது உடல் என்று பொருட்பிறிதின்கிழமையாகச் சொல்லுகையினாலே, உடற்கு வேறாய் உயிருண்டு.
3. ஐந்தையும் ஒருவனே அறிதலின், ஒவ்வொன்றை மாத்திரம் அறிகிற ஐந்திற்கு வேறாய் உயிர் உண்டு.

4. கனவுடலை விட்டு நனவுடலிலே வருகையினாலே, அக் கனவுடற்கு வேறாய் உயிர் உண்டு.

5. நித்திரையிலும் பிராணவாயுத் தொழில் பண்ணவுஞ் சரீரத்துக்குப் புசிப்புந் தொழிலும் இல்லாதபடியினாலே, பிராணவாயுவுக்கு வேறாய் உண்டு.

6. மறந்து மறந்து நினைக்கிறபடியினாலே மறவாமல் இருக்கிற அரனுக்கு வேறாய் உயிர் உண்டு.

7. எல்லாத்தத்துவங்களுக்கும் வேறு வேறு பெயர் இருக்கையினாலே, அந்தந்தத் தத்துவங்களுக்கு வேறாய் உயிர் உண்டு.

நான்காஞ்சூத்திரம்.

1. அந்தக்கரணங்களுக்கு உயிர் உட்கூடினா லன்றித் தொழில் இல்லாதபடியினாலே, அந்தக்கரணங்களுக்கு வேறாய் உயிர் உண்டு.

2. மலமறைப்பால் உயிருக்கு அறிவு இல்லை.

3. உயிர் மூன்றவத்தைப்படும்.

ஐந்தாஞ்சூத்திரம்.

1. உயிராலேதத்துவங்களெல்லாந் தொழில் செய்யும்.

2. அரனாலே உயிர்களெல்லாம் அறியும்.

ஆறாஞ்சூத்திரம்.

1 உயிரறிவினாலே அறியப்பட்டதெல்லாம் அழியும்.

2. அப்பிரமேயமாக அறியப்பட்டவனே அரன்

ஏழாஞ்சூத்திரம்.

1. அரன் பாசத்தை அநுபவியான்.

2. பாசம அரனை அநுபவியாது.

3. உயிர் அவ்வரனை அடையும்; அநுபவிக்கும்.

எட்டாஞ்சூத்திரம்.

1. உயிருக்கு நல்லறிவு தவத்தினுலேயே வரும்.

2. உயிருக்குச் சற்குருவாய் வருவது அரனே.

3. உயிர் பஞ்சேந்திரியங்களைப் பற்றுகையினுலே தன்னை யும் அறியமாட்டாது.

4. உயிர் பஞ்சேந்திரியங்களிலே பற்றற்ருல் தன்னையும் அறியும்.

ஒன்பதாஞ்சூத்திரம்.

1. உயிர் அரன் ஞானத்தினுலேயே அரனைக் காணும்.

2. உயிர் பாசத்திலே பற்றற்ருல், அரன் வெளிப்படுவன்.

3. பஞ்சாக்ஷரசெபம் பண்ணினுல், வாசனுமலம்போம்.

பத்தாஞ்சூத்திரம்.

1. அரனுடன் ஒன்ருகி நில்.

2. உன் தொழிலெல்லாம் அரன் பணி என்று கொள்.

பதினொராஞ்சூத்திரம்.

1. ஞானிக்கு வருகிறவிடயங்களை அரனே அநுபவிப்பன்.
2. அரனை மறவாமல் அன்பு இருந்தால் அவனிடத்திலே ஐக்கமாய்ப் போவன்.

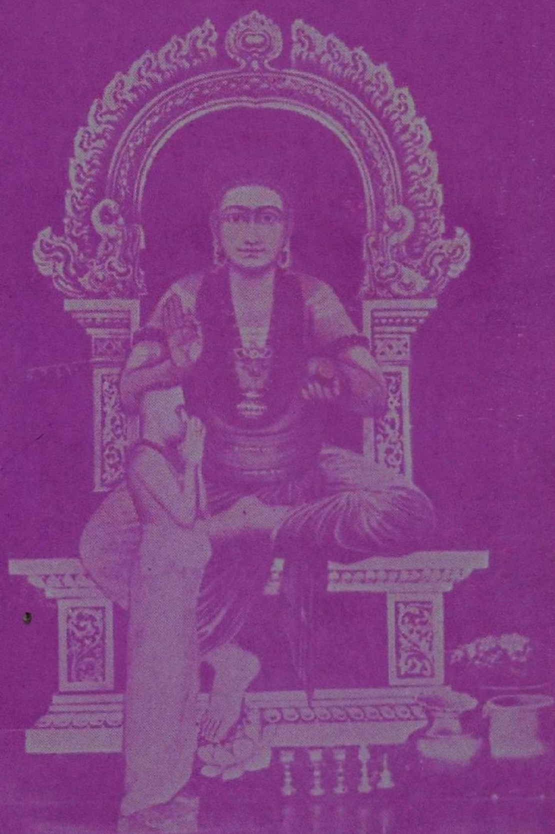
பன்னிரண்டாஞ்சூத்திரம்.

1. மும்மலங்களையுங் களைக.
2. சிவஞானிகளுடனே கூடுக.
3. சிவஞானிகளையுஞ் சிவலிங்கத்தையுஞ் சிவனெனவே தேறி வழிபடுக.
4. வழிபடாமையை ஒழிக.

ஆக சூத்திரம் 12-க்குச் சூர்ணிக்கொத்து-39.

முற்றுப்பெற்றது.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பொருளடக்கம்.

—o—

மலர்தலையுலகின் — பாயிரம் ... 3

கலலானிழன்மலை — மங்கலவாழ்த்து ... 8

தம்மையுணர்ந்து—அவையடக்கம் ... 9

க. பொதுவியல்பு—1. பிரமாணவியல்

1. முதற்சூத்திரம் : *அவனவளது* ... 13

முதல் அதிகரணம் : ... 16

1. *பூதாதியீறு* 1 ... 17

இரண்டாமதிகரணம் : ... 19

1. *இலயித்ததன்னி* 2 ... 21
2. *வித்துண்டாமூல* 3 ... 24
3. *நோக்காது நோக்கி* 4 ... 26

மூன்றாமதிகரணம் : ... 28

1. *ஒன்றலாவொன்று* 5 ... 29

2. இரண்டாஞ்சூத்திரம் : *அவையேதானே* 35

முதல் அதிகரணம் : ... 37

1. *கட்டுமுறப்புங்* 6 ... 39

2. ஒன்றென்றதொன்	7	...	40
3. பண்ணையுமோசை	8	...	41
4 அரக்கொடுசேர்த்தி	9	...	42
இரண்டாமதிகரணம் :		...	44
1. உள்ளதேதோற்ற	10	...	46
2. அவ்வினையைச்	11	...	47
3. செல்லிற்குமியு	12	...	48
மூன்றாமதிகரணம் :		...	51
1. கண்டநனவைக்	13	...	53
2. அரவுதன்றோலுரி	14	...	56
நான்காமதிகரணம் :		...	58
1. எங்குமுள னென்றளவை	15	...	59
3. மூன்றாஞ்சூத்திரம் : உளதிலதென்றலி		...	67
முதல் அதிகரணம் :		...	68
1. அன்றன்றென	16	...	70
இரண்டாமதிகரணம் :		...	71
1. எனதென்றமாட்டி	17	..	73
மூன்றாமதிகரணம் :		...	74
1. ஒன்றுமிந்தொன்ற	18	...	75
நான்காமதிகரணம் :		...	76
1. அவ்வுடலினின்று	19	...	77

ஐந்தாமதிகரணம் : ... 79
1. *கண்டறியுமிவ்வுட* 20 ... 81
ஆறுமதிகரணம் : ... 82
1. *அறிந்துமறிவதே* 21 ... 83
ஏழாமதிகரணம் : ... 86
1. *கலையாதிமண்* 22 ... 87

2. இலக்கணவியல்

4. நான்காஞ்சூத்திரம் : ***அந்தக்கரண*** ... 91
முதல் அதிகரணம் : ... 94
1. *மனமாதியா* 23 ... 96
2. *சிந்தித்தாய்ச்சித்த* 24 ... 98
3. *அகாரவுகாரமகங்* 25 99
4. *எண்ணிலவோங்கா* 26 ... 101
இரண்டாமதிகரணம் : ... 102
1. *மாயாதனுவிளக்* 27 ... 103
மூன்றுமதிகரணம் : ... 106
1. *ஒன்றணையாமூலத்* 28 ... 108
2. *இலாடத்தேசாக்கி* 29 ... 110
5. ஐந்தாஞ்சூத்திரம் : ***விளம்பியவுள்ளத்*** ... 115
முதல் அதிகரணம் : ... 117

1. *ஐம்பொறியையாண்ட*	30	...	118
இரண்டாமதிகரணம் :		...	119
1. *மன்னுசிவன்*	31	...	120
2. *வெய்யோனொளியி*	32	...	122
3. *அருளுண்டாமீசற்*	33	...	123

6. ஆறுஞ்சூத்திரம் : **உணருருவசத்தெனி** ... 127

முதல் அதிகரணம் :		...	130
1. *அசத்தறியாய் கேணீ*	34	...	131
இரண்டாமதிகரணம் :		...	134
1. *எண்ணிய சத்தன்*	35	...	136
2. *உணர்பவசத்தாதல்*	36	...	137
3. *பாவகமேற்றனசத்*	37	...	139
4. *அறிய விரண்டல்ல*	38	...	140
5. *அது வென்னுமொன்*	39	...	142

உ. சிறப்பியல்பு—3. சாதனவியல்.

7. ஏழாஞ்சூத்திரம் : **யாவையுஞ்சூனியஞ்** ... 147

முதல் அதிகரணம் :		...	149
1. *அங்கியமிலாமை*	40	...	151
இரண்டாமதிகரணம் :		...	152
1. *பேய்த்தேர்நீரென்று*	41	...	153

மூன்றாமதிகரணம் : ... 154
1 அருவுருவந்தானறி 42 ... 157
2. மயக்கமதுற்று 43 ... 159
3. மெய்ஞ்ஞானந்தன்னில் 44 ... 161

8 எட்டாஞ்சூத்திரம் : ஐம்புலவேடரி ... 165

முதல் அதிகரணம் : ... 167
1. தவஞ்செய்தாரென்று 45 ... 169
2 பசித்துண்டு பின்னும் 46 ... 170
இரண்டாமதிகரணம் : ... 173
1. மெய்ஞ்ஞானந்தானே 47 ... 174
2. அறிவிக்கவன்றி 48 ... 176
3. இல்லாமுலைப்பா 49 ... 177
மூன்றாமதிகரணம் : ... 179
1. பன்னிறங்காட்டும் 50 ... 180
நான்காமதிகரணம் : ... 182
1. சிறை செய்ய 51 ... 183
2. எவ்வுருவுந்தான் 52 ... 184
3. ஐம்பொறியி 53 ... 186

9. ஒன்பதாஞ்சூத்திரம்: ஊனக்கண் பாச ... 191

முதல் அதிகரணம் : ... 193
1. நாடியேோவெண்போ 54 ... 194
2. காட்டிய கண்ணே 55 ... 196

இரண்டாமதிகரணம் :		...	197
1. நிர்க்குணனாய்	56	...	199
2. சுட்டியுணர்வத	57	...	200
3. கண்டதையன்றன்	58	...	202
மூன்றாமதிகரணம் :		...	204
1. அஞ்செழுத்தாலுள்	59	...	206
2. இந்துவிற்பானுவி	60	...	207
3. மண்முதலை	61	...	209

4. பயனியல்.

10. பத்தாஞ்சூத்திரம் : *அவனே தானே*		...	215
முதல் அதிகரணம் :		...	217
நானவனென்றெ	62	...	218
இரண்டாமதிகரணம் :		...	222
1. நாமல்ல விந்திரிய	63	...	224
2. சார்ந்தாரைக்கா	64	...	225
3. இங்குளிவாங்	65	...	227
4. நண்ணனல் வேவா	66	...	229
5 சதசத்தா மெய்	67	...	230
11. பதினோராஞ்சூத்திரம்: *காணுங்கண்ணுக்கு*			235
முதல் அதிகரணம் :		...	240
1. ஐந்தையுமொக்க	68	...	243
2 எகமாய் நின்றே	69	...	244

இரண்டாமதிகரணம் :		...	246
1. அருக்கனேர்	70	...	248
2. மன்னுமிருளை	71	...	249
3. நசித்தொன்றி	72	...	251
4. பொன்வாண்முன்	73	...	252
12. பன்னிரண்டாகு : செம்மலர் நோன்றாள்			257
முதல் அதிகரணம் :		...	259
1 புண்ணிய பாவ	74	...	260
இரண்டாமதிகரணம் :		...	262
1. மறப்பித்து	75	...	263
மூன்றாமதிகரணம் :			265
1. தன்னுணர	76	...	267
2. கண்டதொரு	77	...	268
நான்காமதிகரணம் :			270
1. அதுவிதுவென்ற	78	...	271
2. வினையாலசத்து	79	...	273
3. தன்னையறிவித்து	80	...	274
4. சிவனெனுமந்தநர	81	...	276

ஆக சூத்திரம் 12-க்கு அதிகரணம்-39

திருவெண்பா-81

எந்தை சனற்குமார	...	278

வெளிப்படை..... உரை	...	279-

உ

சிவஞானபோதம்

சூத்திரக் கருத்து

முதற்பதி அரனே ஐந்து முன்னைத்து விதமி ரண்டே
இதற்பினை அனுமா னத்தால் எண்ணிலா உயிர்கள் மூன்றே
அதற்பினை அவத்தை நான்கே அகமறுத் திடலே ஐந்தே
செகற்பதி பிரித்த லாறே தெரிவித்தல் உயிரை ஏழே.

மறைப்பினை நீக்கி ஞான வாரியை நினைத்தல் எட்டே
சிறப்புடை உபாயந் தம்மால் தெளிவித்தல் உயிரை ஒன்பான்
அறுத்திடல் மலங்கள் பத்தே அழுந்தலே சிவத்தில் ஒன்றே
திறப்பணி கொளலி ரண்டே சிவஞான போதஞ் சித்தி.

—ஈசாணதேசிகர் : தசகாரியம்.

அதிகரண வெண்பாத் தொகை

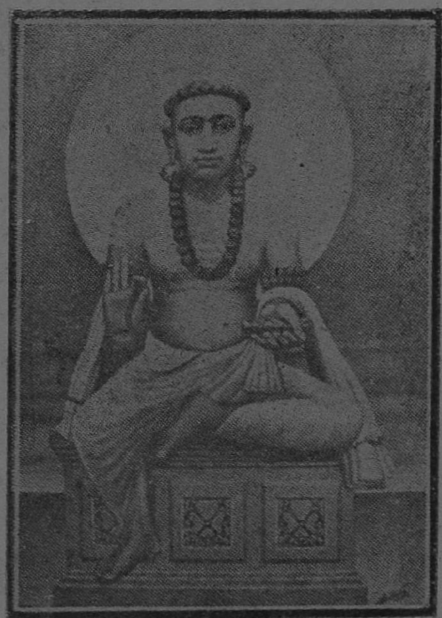
ஐயொருப தேழேழும் ஆங்கமைந்த நாலாறும்
ஐயொன்ப தோரெட்டோ டாறாறும் — ஐயவெட்டோ
டெண்பத்து மொன்றுஞ் சிவஞான போதத்தின்
மன்னருளும் வெண்பா வகை.

சூரணி—முதலியவற்றின் தொகை

சூத்திரமீ ராறினுக்குச் சூரணிமுப் பானொன்பான்
ஏற்றவெண்பா வெண்பா னிரண்டனைத்துஞ் — சேர்த்ததொகை
நூற்றுமுப்பான் மூன்றிவற்றை நுண்ணுணர்வி னுய்ந்துணர்ந்தோர்
வேற்றுருக்கொள் ளாருறுவர் வீடு.

சூர்ணித்தொகை

மூன்றுநான் கேழு மூன்றே முடிந்தபின் இரண்டி ரண்டே
மூன்றுநான் மூன்று நன்றாய் முடிந்தபின் இரண்டி ரண்டே
என்றநான் கீறு தாமே இவையீரா றிலக்கத் துள்ளே
என்றமுப் பானொன் பானை எனக்கான் இரங்கி னானே.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவஞானபோதம் — சிற்றுரை.

பாயிரம்.

—ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள்

உ

கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவஞானபோதம்

மூலமும் சிற்றுரையும்

பாயிரம்.

சைவாகமங்களினுளவாகிய நாற்பாதங்களுள் வைத்து ஞானபாதத்தோதிய பொருள்களை யாராயும் ஆராய்ச்சி இந்நூலின்கணெடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. இது கேட்டலுறுவார்க்கு இதனாற்போந்த பயன் யாதோவெனவும், இது கேட்டற்குரியார் யாவரெனவும், இதனானுதலப்படும் பொருள் யாதெனவும், இதனைப் பயப்பிக்குங்கருவியாய் இதற்கு முன் ஒருதலையா னுணர்தற்பால தியாதெனவும், இதனை வழங்குதற்கிட்ட பெயர் யாதெனவும், இஃதியாண்டு வழங்குவதெனவும், இதன் முதனூல் யாதெனவும், இந்நூல் செய்தார் யாவரெனவும், பலவாற்றா னைசங்கை நிகழுமன்றே; அவ்வாசங்கை நீங்கி மனவெழுச்சி சேறற்பொருட்டு இந்நூன்முகத்துரைக்கப்படுவதாகிய சிறப்புப்பாயிரம் :—

மலர்தலை யுலகின் மாயிரு டுமியப்
பலர்புகழ் ஞாயிறு படாஅ தல்லதைக்
காண்டல் செல்லாக் கண்போ லீண்டிய
பெரும்பெயர்க் கடவுளிற் கண்டுகேண் ணிருடீர்ந்

தருந்துயர்க் குரம்பையி னான்மா நாடி
மயர்வற நந்தி முனிகணத் தளித்த
வுயர்சிவ ஞான போத முரைத்தோன்
பெண்ணைப் புனல்சூழ் வெண்ணைச் சுவேதவனன்
பொய்கண் டகன்ற மெய்கண்ட தேவன்
பவநனி வன்பகை கடந்த
தவரடி புனைந்த தலைமை யோனே.

—என வரும்.

இதன்பொருள்:- *மலர் தலை உலகின் மா இருள் துமியப் பலர் புகழ் ஞாயிறு படரின் அல்லதைக் காண்டல் செல்லாக் கண்போல் என்பது – விரிந்தவிடத்தையுடைய ஞாலத்தின்கண்ணே துன்னிய பெரிய புறவிருள் கெடும்படி பல சமயத்தாரானும் புகழப்படுகின்ற பரிதியங்கடவுள் உதயகிரியினின்றும் போந்தாலன்றிக் காட்சி யெய்தமாட்டாத கண்ணொளி போல,—அருந்துயர்க் குரம்பையின் ஆன்மா நாடி எ—து. பொறுத்தற்கரிய துயரங்களுக்கெல்லாம் ஒரு நிலைக்களமாய்ச் சத்ததாதுக்களாற் பொத்திய குரம்பையாகிய காணப்பட்ட உடம்பானே காணப்படாத ஆன்மாவையும் பரமான் மாவையும் அனுமான வளவையான் வைத்தாராய்ந்து அவற்றது தடத்தலக்கணமெனப்படும் பொதுவியல்புணர்ந்து,—கண் இருள் தீர்ந்து எ—து. அவ்வுணர்ச்சியானே கருதியுணரப்படும் அகவிருளாகிய ஆணவமலத்தினின்று நீங்கி,—ஈண்டிய பெரும் பெயர்க் கடவுளிற் கண்டு எ—து. அது நீங்கிய வழி எல்லா நூல்களுந் தன்பொருளேயாகத் திரண்டு கூடிய பெரும்பெயரெனப்படும் ஒரு வார்த்தையாகிய மகாவாக்கியத்தான் எடுத்தோதப்படும் முதற் கடவுளது திருவருளானே அப்பொருள்களது சொரூபலக்கண மெனப்படுஞ் சிறப்பியல்பை அநுபூதியிற் கண்டுணர்ந்து,—மயர்வு அற எ—து. இம்முறையானே மயக்கவாசனையற்றுச் சிவாநுபவம்*

பெறுதற்பொருட்டு,—நந்தி முனி கணத்து அளித்த எ—து. ஸ்ரீகண்ட தேவர்பாற் கேட்டருளிய நந்திபெருமான் சனற்குமாரமுனிவன் முதலிய முனிவர்கணங்கட்கு முறையானே அளித்தருளப்பட்ட,— உயர் சிவஞானபோதம் எ—து. சரியை முதலிய மூன்று பாதப் பொருள்களை ஆராயு நூல்களின் மேற்பட்ட சிவஞானபோதமென் னும் வடநூலை,—உரைத்தோன் எ—து. மொழிபெயர்த்துக் கூறி வார்த்திக மெனப்படும் பொழிப்புரை செய்தோன்,—பெண்ணைப் புனல்சூழ் வெண்ணைச் சுவேதவனன் எ—து. பெண்ணையாற்று நீராலே சூழப்பட்ட திருவெண்ணெய்நல்லூரின் அவதரித்தருளிய சுவேதவனப்பெருமா ளென்னும் பிள்ளைத்திருநாம முடையான்,— பொய் கண்டு அகன்ற மெய்கண்டதேவன் எ—து. பொய்ச்சமயங் களின் பொருள் இதுவிதுவென்று கண்டுகழிப்பித்த காரணத்தாற் பெற்ற மெய்கண்டதேவனென்னுஞ் சிறப்புத்திருநாமமுடையான்,- பவம் நனி வன்பகை கடந்த தவர் அடி புனைந்த தலைமையோன் எ—து. பிறவியாகிய மிக்க வலிய பகையினை வென்ற தவத்தோர் தனது திருவடியைப் புனைந்துகோடற்கேதுவாகிய தலைமைப்பாட் டினையுடையோன் என்றவாறு.

படரிற் காண்டல்செல்லுங் கண்ணெனற்பாலதனை எதிர்மறை முகத்தாற் கூறினார், இன்றியமையாமை விளக்குதற்கு. இப் பொருள்பற்றிக் கண்மேல் வைத்துக் கூறினாரேனும், உவமேயப் பொருட்கேற்பக் காண்டல்சேறற்குப் படர்ந்த ஞாயிறுபோலென் பது கருத்தாகக் கொள்க.

இருட்கேட்டிற்கும் நிருவிகற்பஞ் சவிகற்பமென்னும் இரு வகைக்காட்சிக்கும் ஞாயிறு இன்றியமையாச் சிறப்பிற்றாயவாறு போல, மலத்தீர்விற்கும் ஆராய்ச்சி அநுபூதி யென்னும் இருவகை யுணர்விற்கும் இன்றியமையாச் சிறப்பிற்றாயது இந்நூலென்பார், தமியப் படரினல்லதைக் காண்டல் செல்லாக் கண்போ னுடித் தீர்ந்து கண்டு மயர்வற வளித்த சிவஞானபோதமென்றார்.

தலைமைபற்றி அருந்துயர்க்குரம்பையினென்றாரேனும், இனம் பற்றிக் கரணம் புவன முதலியனவும் உடன் கொள்ளப்படும்.

அருந்துயர்க் குரம்பையி னுடப்படுவதாகிய பொதுவியல்பு முன்னூறு சூத்திரத்தானும், பெரும்பெயர்ப்பொருளிற் காணப்படுவ தாகிய சிறப்பியல்பு பின்னூறு சூத்திரத்தானு மோதுப.

நாடியெனவே அநுமானவளவையானென்பதூஉம், கண்டென வே அநுபூதியிலென்பதூஉம் தாமே போதரும்.

பொதுவியல்பு அளவைமுகத்தானும் இலக்கணமுகத்தானுங் கூறப்பட்டுக் கேட்டல் சிந்தித்தல் என்னும் இருதிறத்தானுணரப் படும்; சிறப்பியல்பு சாதனமுகத்தானும் பயன்முகத்தானுங் கூறப் பட்டுக் கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் நிட்டையென்னு நான்கு திறத்தானுணரப்படும்.

இஃதென் சொல்லியவாறோவெனின்:— இவ்விருவகையியல் பும் வேறு வேறு கூறும் ஆகமங்களின் பொருளொருமை உணரா மாட்டாது ஒரோவொன்றேபற்றி ஐக்கவாத முதற் பலதிறத்தான் வேறுபட்டுத் தம்முண் மாறுகொண்டு மயங்குவார்க்கு அங்ஙன மயங் காது அவற்றின் பொருளொருமை யுணர்தற்கு எழுந்தது இந்நூல் என்றவாறாயிற்று. சிவஞானபோதமென்பதூஉம் இக்காரணத்தாற் பெற்ற பெயரென்பது வடமொழிச் சிவஞானபோதத் திறுதிச் சூத்திரத் தோதியவாறுபற்றி யுணர்க.

· சரியை முதலிய மூன்று பாதப்பொருளை ஆராயுநூல்களாவன சோமசம்புபத்ததி முதலாயின. அந்நூல்களின் மேற்பட்ட சிவஞானபோதமெனவே, அந்நூல்க ளுணர்ந்தபின்னர் இந்நூல் கேட்கற்பாற்றென்பது பெறப்பட்டது; படவே, முன்னர்த் தீக்கை யுற்றுச் சிவாகமங்களையோதி அதன்பின்னர்ச் சரியாபாத முதலிய வற்றை ஆராயு நூல்களை முறையே கேட்டு அவ்வாறொழுகி மனந் தூயராய் நித்தியாநித்தியவுணர்வு தோன்றிப் பிறவிக்கஞ்சி வீடு

பேற்றின் அவாமிக்குடையாராய் வந்த அதிகாரிகளுக்கு இந்நூல் உணர்த்துக வென்பது போந்தபொருளெனக் கொள்க.

உயர் சிவஞானபோதமெனவே யாப்பும், கேட்போரும், நுதலிய பொருளும், நூற்பெயரும், காடித் தீர்ந்து கண்டு மயர்வற வெனவே நுதலிய பொருளின்வகையும், பயனும்; நந்திமுனிகணத் தளித்த வெனவே வழியும்; வெண்ணெய்ச்சுவேதவனன் மெய்கண்ட தேவனெனவே ஆக்கியோன் பெயரும், தமிழ் வழங்குநிலமே இந் நூல் வழங்குநிலமென எல்லையும் போந்தவாறுணர்க.

வடநூலார்யாப்பை ஆனந்தரியமென்றும், நுதலிய பொருளை விடயமென்றும், கேட்போரை அதிகாரிகளென்றும், பயனைப் பிர யோசனமென்றுங் கூறுப. யாப்புச் சம்பந்தமென்பாருமுளர்.

பாயிரம் முற்றுப்பெற்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மங்கலவாழ்த்து.

கடவுள்வணக்கம்

காமிகமுதலிய சைவாகமங்களுண் ஞானபாதத்தினுள தாகிய ஆசங்கை நீக்கி அவற்றின் பொருளுண்மை பொது வியல்பு சிறப்பியல்பென்று இருவேறு வகைப்படுத்துக் காட் டிப் போதித்தற்கு இரௌரவாகமத்தினெழுந்த சிவஞான போதநூலினைத் தமிழுலகுமுய்தற்பொருட்டு மொழிபெயர்த் துச்செய்து பொழிப்புரைப்பா னெடுத்துக்கொண்ட வாசிரி யர், சாக்கிரத்தே அதீதத்தைப் புரியுந் தமக்கு இடையூறு சிறிது மணுகாமை அறிந்தாராயினும், ஆன்றோ ராசாரம்

பாதுகாத்தற்பொருட்டும், மாணுக்கர்க்கறிவுறுத்தற்பொருட்டும், முதற்கண் இடையூறு நீக்குதற்குரிய விநாயகக்கடவுளை வாழ்த்துவதாகிய மங்கலவாழ்த்துக் கூறுகின்றார்.

கல்லா னிழன்மலை
வில்லா ரருளிய
பொல்லா ரிணைமலர்
நல்லார் புனைவரே.

இதன்பொருள். கல்லால் நிழல் எ—து. அருள்வடிவாகிய கல்லானிழலின்கண்ணே எழுந்தருளியிருந்து,—மலைவு இல்லார் எ—து. நந்திபெருமானுக்கு இந்நூலான் மலைவு தீர்த்தருளிய முதலாசிரியர், அருளிய எ—து. மேன்மேற் கருணைகூர்ந்தருளுதற்பொருட்டு,—பொல்லார் இணை மலர் எ—து. பொல்லாதபிள்ளையாருடைய ஞானசத்தி கிரியாசத்தியென்னும் இரண்டு திருவடித்தாமரைகளை,—நல்லார் எ—து. கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்த மெய்யன்பர்,—புனைவரே எ—து. தம்முடைய ஞானசத்தி கிரியாசத்திகட்கு வியாபகமாகக்கொண்டு தாடலைபோல் அடங்கி நிற்பர் எ—று.

நல்லார் புனைவரெனவே, ஏனையோர்க்கு அது கூடாதென்றவாறாயிற்று.

மூவகைவாழ்த்துள் இது பொருளியல்புரைத்ததெனக் கொள்க.

அருளிய வென்பது செய்யியவென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்: அது புனைவரென்னும் பிறவினை முதல்வினை கொண்டது.

இல்லார் இல்லாகச் செய்தாரெனப் பண்படியிற் பிறந்த வினைப்பெயர்.

அருளிய பொல்லாரெனப் பெயரெச்சமுடிபாக வைத்துரைப்பினுமமையும்.

மலைவில்லாருளைப் பொல்லார்தாள் புனைவரெனவே, அவ்விருவருந் தம்முள் வேற்றுமையின்மை பெற்றாம். உலகத்துப் புதல்வர் கண்மாட்டுச் செய்யும் வழிபாடு தந்தையர்க்குக் கழிபேருவகை பயப்பிக்குமாகலின், அந்நயம் பற்றி அங்ஙனங்கூறிய தூஉமாம்.

மங்கலவாழ்த்து முடிந்தது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அவையடக்கம்.

தம்மை யுணர்ந்து தமையுடைய தன்னுணர்வா
ரெம்மை யுடைமை யெமையிகழார் — தம்மை
யுணரா ருணரா ருடங்கியைந்து தம்மிற்
புணராமை கேளாம் புறன்.

இஃது அவையடக்கங் கூறுமுகத்தானே ஈண்டெடுக்துக்கொண்ட சித்தாந்தசைவத்தி னுயர்வும் ஏனைச்சமயத்தார்களதிழிபுங் கூறுகின்றது.

(இ—ள்.) தம்மை உணர்ந்து தமை உடைய தன் உணர்வார். எ—து. உடைப்பொருளாகிய தம்மியல்பினை உணர்ந்து தம்மையுடையானாகிய தலைவனை யுணருஞ் சித்தாந்த சைவர், — எம்மை உடைமை எமை இகழார். எ—து. தமக்குடைப்பொருளாகிய எம்மையுடையராகலின், எம்மைக் குற்றங்கணிக்கிக் குணங்கொண்டு கோதாட்டுவதன்றி இகழ்தல்செய்யார்; ஆகலான் எம்மாற் செய்யப்படுநூலையும் அவ்வாறு கைக்கொள்வர், —தம்மை உணரார் உணரார் எ—து. அங்ஙனந் தம்மை யுணராதார் தம்மையுடையானாகிய தலைவனையு முணரார் ஆகலான், —உடங்கு இயைந்து தம்மிற் புணராமை எ—து. அவர் ஒருங்கே குழீஇக்கொண்டு தம்மிற்றாமே

சோராது மூரணுதலால்,—புறன் கேளாம் எ—து. அவர் எம்மையும் எம்மாற் செய்யப்படு நூலையும் இகழ்ந்துரைக்கும் மொழியை யாம் பொருளாகக் கொள்ளாம் எ—று.

ஆதலான், எம்மாற்செய்யப்படுநூலையும் அவ்வாறு கைக்கொள்வ ரென்பது குறிப்பெச்சம்.

தன்னையென்னும் இரண்டனுருபு விகாரத்தாற்றொக்கது.

உடைமை புணராமை என்புழி இன்னுருபும் ஆனுருபும் விரித்துரைக்க.

'தம்மையுணரா'ரெனப் பொதுப்படக் கூறுதலானே, தாமொரு பொருளுண்டென்பதே உணராத உலோகாயதரும், தம்மைக் குணிப்பொருளென்றுணராத புத்தர் சாங்கியர் மாயாவாதிகளும், தம்மை முதல்வனுக்கு உடைப்பொருளென்றுணராத ஏனைச்சமயத் தாரும் அடங்குவர். பாஞ்சராத்திரிகளும் சிவாத்துவித சைவரும், தம்மை உடைப்பொருளெனக் கொள்ளினும், அவருட் பாஞ்சராத் திரிகள் உடைப்பொருளாகிய தமக்கு அணுபரிமாணங் கோடலா னும், உடையானுக்குப் பரிணமங்கூறுதலானும், உடையானல்லா தானை உடையானென மயங்கிக்கோடலானும்; சிவாத்துவிதசைவர் உடையானது சிற்சத்திக்குப் பரிணமங் கூறுதலானும், பிறவாற்றா னும் அவருந் தம்மை உணராரே யென்பது.

புறன் புறச்சமயம்பற்றி இகழ்ந்துரைக்கு மொழியும், புறங் கூற்றுமொழியு மென்பது இரட்டுறமொழித லென்னு முத்தியாற் கொள்க. புறங்கூற்றுமொழியாவது முக்கூற்றுப் புறச்சமயங்களின் வேறான பாடாணவாதசைவர் முதலியோர் முன்னன்றிப் புறத்தே இகழ்ந்து கூறு மொழி யென்க.

அவையடக்கம் முடிந்தது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவஞானபோதம் — சிற்றுரை.

பொதுவியல்பு — பிரமாணவியல்.

முதற்சூத்திரம்.

—ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள்

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பொதுவியல்பு.

பிரமாணவியல்.

முதற்சூத்திரம்.

ஈண்டு ஆசிரியர், முதனூலிற் கூறியவாறே சிவாகமங்களினோதப்படும் ஞானபாகப் பொருளெல்லாவற்றையும் பொது உண்மையென்று இரண்டாகத்தொகுத்து, பிரமாணவியல் இலக்கணவியல் சாதனவியல் பயனியலென நால்வகைப்படுத்து, பிரமாணவியல் மூன்று பாதத்தாற் கூறுவான் றொடங்கி, முதற்கண் உலகிற்கு முதற் கடவுள் சிறப்புவகையானுண்டென்னும் ஆகமப்பிரமாணத்தை வலியுறுத்துவதாய அநுமானப் பிரமாணங் கூறுகின்றார்.

அவனவ ளதுவெனு மவைமூ வினைமையிற்
றோற்றிய திதியே யொடுங்கிமலத் துளதா
மந்த மாதி யென்மனார் புலவர்.

எ—து. சூ—ம். எ—னின். சங்காரகாரணனாயுள்ள முதலையே முதலாகவுடைத்து இவ்வுலகம் என்பதுணர்த்துத னுதலிற்று.

இது சூத்திரக்கருத்துரைக்கின்றது. இ—ள். நிவிர்த்திகலை முதலிய பஞ்சகலைகளுட்பட்ட ஐவகைச் சங்காரத்துள் இறுதிக்

கண்ணதாகிய மாசங்காரத்தைச் செய்யும் வினைமுதலா யுள்ள முதல்வனையே தனக்கு முதற்கடவுளாக வுடைத்து அவனவளது வென்று இவ்வாறு சுட்டியுணரப்படுவதாய உலகம் என வேதாகமங் களுட் கூறப்படுவதனை அநுமான வளவையா னுணர்த்துதலைக் கரு திற்று இச்சூத்திரம். எ—று.

ஏகாரம், இயைபின்மை நீக்குதற்கும், பிறிதினியைபு நீக்கு தற்கும் பொதுவாய்நின்ற பிரிநிலை.

இதன் பொழிப்பு உரைத்துக் கொள்க.

இஃது இவ்வுரைமுகத்துக் கேட்போரால் உரைவகைபற்றிச் செய்துகோடற்பாலதொன்றனை அறிவுறுத்துகின்றது. இ—ள். இச்சூத்திரத்தின் பிண்டப்பொழிப்பு முன்னர்க் கண்ணழித்துரைக் கும் பொழிப்புரைபற்றி உரைத்துக்கொள்க. எ—று.

எனவே, இங்ஙனம் இருவகைப்படும் பொழிப்புரையுட் கண்ண ழித்துக் கடாவிடைகளானுரைக்கும் வார்த்திகமாய பொழிப்புரை மாத்திரையே யாமீண்டுரைக்கின்றும்; பிண்டமாகக் கொண்டுரைப்ப தாய பொழிப்புரை இதுபற்றி யுணர்ந்து கோடல் எளிதாகலின், அஃதியா முரைக்கின்றிலம் என உரைமுகத்து மாணக்கர்க்கு அறி வுறுத்தவாறாயிற்று.

இஃது, ஏனைச்சூத்திரங்களினும் உய்த்துக்கொண்டுணர்தற் பொருட்டு, முதற்கண் வைக்கப்பட்டது.

இவ்வாறு ஆசிரியர் ஆணைதந்தமையின், கண்ணழித்துரைபற் றிச் சூத்திரத்திற்குப் பதப்பொருள் கூறுதும். அவன் அவள் அது எனும் அவை—புலவர் எது. அவனென்றும் அவளென்றும் அதுவென்றும் இவ்வாறு பகுத்துப் பலவாய்ச் சுட்டியுணரப்படுஞ் சொல்லும் பொருளுமாய இருகூற்றுப் பிரபஞ்சத்தொகுதி, தோற் றம் நிலை இறுதி யென்னும் முத்தொழிலுடைமையால், ஒருவனற்

ரேற்றப்பட்டதாய உள்பொருளேயாம். அது, தோன்றுங்கால், தாமொடுங்குதற்கு ஏதுவாய் நின்ற கடவுளினின்றும், சகசமல நீங்காமையால், அது நீங்குதற்பொருட்டு மீளத் தோன்றுவதாம். இவ்வாறாகலின், சங்காரத்தொழிலைச் செய்யுங் கடவுளே உலகிற்கு முதற்கடவுள்; ஏனையோர் அன்னரல்லர் எனக் கூறுவர் அளவை நூலுணர்ந்தோர் எ—று.

அவை தொகுதி; சுட்டுப்பெயரெனக்கொள்ளின், உளவெனப் பிரித்துப், பயனிலையாக்கித், தாமென்பதனை அசைநிலையாக வைத்துரைத்து, ஆக்கச்சொல் வருவித்துக்கொள்க.

வினைமை வினையுடைமை.

தோன்றிய வென்றது தோற்றிய வெனப் பிறவினை வாய்பாட்டானின்றதலின், அதற்குரிய வினைமுதல் அவாய்நிலையான் வந்தது. தோற்றிய வென்னும் பெயரெச்சந் திதியென்னுஞ் செயப்படுபொருட்பெயர் கொண்டது. திதியா யொருவனாற் றோற்றப்பட்டதென்பார் தோற்றிய திதி யென்றார். திதியென்றது ஈண்டு உள்பொருளென்னுந்துணையாய் நின்றது.

மூவினை யுடைமையால் உள்பொருளாதலும், அவ்விரண்டு முடைமையால் நிமித்தகாரணனை யுடைத்தாதலுந் துணியப்படுமென்பார், 'மூவினைமையிற் றோற்றிய' திதி யென்றார்.

ஏகாரந் தேற்றம். ஒடுங்கி யென்பது பெயர் உருபுகள் தொக்குநின்றன.

அந்தத்தைச் செய்யுங் கடவுளை அந்தமென்றது உபசாரம்.

காணப்பட்ட வுலகாற் காணப்படாத கடவுட் குண்மை கூற வேண்டுதலின், தோற்றிய திதியே யெனவும், ஒடுங்கி யுளதாமென வும், உலகின்மேல்வைத்துக் கூறினார். கருத்துரையுட் கூறியதும் அது நோக்கி.

இச்சூத்திரத்துள், அவனவளதுவெனு மவை மூவினைமையின் என்பது ஓரதிகாரணம்; தோற்றிய திதியே யொடுங்கி யுளதாம் என்பது மூன்றதிகாரணத்தை யுள்ளடக்கி நிற்பதோரதிகாரணம்; அந்தமாதி யென்மனார் புலவர் என்பது ஓரதிகாரணம்; ஆக முக்கூற்றது இச்சூத்திர மென்றுணர்க. இம்மூன்றும் முறையே ஒன்றற்கொன்றேதுவும் பயனுமாய் ஒரு பொருண்மேல் வருதலின் ஒரு சூத்திரத்தாற் கூறினார். தன்னாற் கூறப்படும் பொருளும், அதன்கணையப்பாடும், அதற்குப் பிறர் கூறும் பக்கமும், அதனை மறுத்துரைக்குஞ் சித்தாந்தத் துணிவும், இயைபு மென்னும் இவற்றது நிலைக்களம் ஈண்டதிகாரண மெனப்படும்.

முதலதிகாரணம்.

ஈண்டு உளதாய் ஒருவன் ஒருத்தி ஒன்று என்று சுட்டப்பட்ட பிரபஞ்சம் உற்பத்தி திதி நாசமுடைத்து என்றது.

எ—து. மே—ள். எ—னின். மூவினை யுடைத்தோ அன்றோ வென்னும் ஐயப்பாட்டின்கண் நித்தமாய்க் காணப்படும் பிரபஞ்சத்தை மூவினையுடைத்தென்றல் பொருந்தாது என மீமாஞ்சகரும் உலோகாயதருங் கூறுங் கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தின் முதற்கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று. இ—ள். வெ—டை.

ஒருவனென்றும் ஒருத்தியென்றும் ஒன்றென்றும் இவ்வாறு அவயவப்பகுப்புடைத்தாயும் பலவேறு வகைத்தாய்ச் சடமாயுஞ் சுட்டியறியப்படுவதாயு மிருத்தலின் இம்மூன்றேதுவானும் பிரபஞ்சந் தோன்றி நின்றழியு மென்பது துணியப்படு மென்பார்

'உளதாயொருவ னொருத்தி யொன்றென்று சுட்டப்பட்ட பிரபஞ்ச' மென உடம்பொடு புணர்த்தோதினர்.

உளதாய்ச்சுட்டப்பட்ட வென வியையும். உளதாகச் சுட்டப் படுதல் முயற்கோடு முதலியன போலத் திரிவையங்களா னன்றி மெய்யாகச் சுட்டப்படுதல்.

தோற்றமும் ஈறும் உள்ள தன்பாலே கிடத்தலின்.

எ—து. எது. எ—னின். காட்சியளவைக்கு எய்தாதுரைப் பனவெல்லாம் பிரமாணமாகா வென உலோகாயதர் கூறுங் கடாவை யாசங்கித்துக் காட்சியளவை பற்றியும் மேற்கோளைச் சாதித்தனுத லிற்று. இ—ள். உற்பத்தியும் நாசமுங் காணப்பட்ட திதியின் பக்கத்தே காணக் கிடத்தலின் 'உளதா யொருவ னொருத்தி யொன் றென்று சுட்டப்பட்ட பிரபஞ்சம் உற்பத்தி திதி நாசமுடைத்து' என மேற்கொண்டது. எ—று.

பூதாதி யீறு முதலுந் துணையாகப்
பேதாய் திதியாகும் பெற்றிமையி—னோதாரோ
வொன்றொன்றிற் றேன்றி யுளதா யிறக்கண்டு
மன்றேன்று முண்டென்ன வாய்ந்து. (1)

எ—து. உ—ம். எ—னின். உள்ள தன்பால் அவ்விரண்டுங் கிடத்தல் யாங்ஙனம்? என்னுங் கடாவை யாசங்கித்து ஏதுவை வலி யுறுத்துத னுதலிற்று. இ—ள். பேதாய். எ—து காட்சியளவை களானும் அறியப்படாத மடவோனே,—பூதாதி. எ—து. பூத முதற்காரணமாகவுடைய பிரபஞ்சத்திற்கு,— திதி ஈறும் முதலும் துணை ஆக ஆகும். எ—து. திதி நிகழ்வழி, நாசமும் உற்பத்தியுந் தனக்குத் துணைக்காரணமாகக்கொண்டே நிகழா நிற்கும். அற்றாயி னும் ஒன்று தோன்ற ஒன்று நிற்ப ஒன்றழிவதன்றி ஒருங்கே

தோன்றி ஒருங்கே நின்று ஒருங்கே யழியக் கண்டிலமாலெனின்;— ஒன்று ஒன்றின் பெற்றிமையின் தோன்றி உளதாய் இறக் கண்டும். எ — து. ஒவ்வொரு கால விசேடத்திற் சாதிபற்றி ஒருங்கே தோன்றி ஒருங்கே நின்று ஒருங்கே யழிவதனைக் கண்டுவைத்தும்,— என்றும் அன்று உண்டு என்ன ஆய்ந்து ஓதாரோ. எ — து. என்று யினும் அதற்குரிய காலம் வருமென்று உலகத்திற்கும் அங்ஙனமாத லுண்டென்று அக்காட்சிபற்றி ஆராய்ந்து சொல்லார்களோ! உன் னைப்போலும் மடமையில்லாதோர். எ — று.

பூதாதி அன்மொழித்தொகை. பூதத்துக்கு மேலுளவாய தத்துவங்கள் உலோகாயதருக்கு உடம்பாடன்மையின், பூத முத லாய தத்துவங்களென வுரைத்தல் ஈண்டைக்கேலாமையறிக.

பூதாதிக்கென நான்கனுருபு விரித்துரைக்க; அது பின்னருஞ் சென்றியையும். ஆகுமென்பது முற்றுவினை.

ஈண்டுப் பெற்றிமை என்றது சாதியை.

ஓகாரம் எதிர்மறை.

ஒன்றொன்றி னென்பது "ஒன்றொன்றுப் பார்த்துணர்வ துள் ளமே" என்றாற்போல அடுக்குமொழி; அது காலவிசேட மாதல் என்று மன்றெனப் பின்வருதலாற் பெற்றாம்.

ஒருங்கே யென்பது சொல்லெச்சம்.

ஒன்றொன்றிற்றோன்றியுளதாயிறுதலாவது "பயில்வித் தெல் லாங் — காரிட மதனிற் காட்டு மங்குரங் கழியும் வேனில்" (சித்தி. 1 சூ, 9. செய்.) என்பதனானறிக.

"கண்டும்" உம்மை சிறப்பு.

முதலதிகரணம் முடிந்தது.

இரண்டாமதிகாரணம்.

இனி, இல்லதற்குத் தோற்றமின்மையின் உள்ளதற்குச் செய்வோரின்றிச் செய்வினையின்மையின் ஒடுங்கின சங்காரத்தி னல்லது உற்பத்தியில்லையென்றது என விங்ஙனஞ் சொற்பல்காமைப்பொருட்டுத் துணிந்ததாக வைத்துரைத் தாராயினும், பொருளியைபிற்கேற்ப இதனை மூன்றதிகரணமாக வைத்துரைப்பது ஆசிரியர் கருத்தெனக்கொள்க; அஃதாமாறு காட்டுதும்:—

இனி உலகமுள்ளது என்றது.

எ—து. மே—ள். எ—னின். உலகம் இல்பொருளாய்த் தத்தஞ் சார்பிலே தோன்றியழிதல் இயல்பென்றலே அமைவுடைமையின், அது மூவினையுடைத்தாயினும் தோற்றுவாயொருவனையுடைத்தாதல் செல்லாது எனப் புத்தநூலார் சொல்லுங் கடாவை யாசங்கித்துத் திதியென்னுஞ் சூத்திரக்கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோடனுதலிற்று. இ—ள். வெ—டை.

இல்லதற்குத் தோற்ற மின்மையின்.

எ—து. ஏது. எ—னின். உள்ளதாதல் யாங்ஙனம்? என்னுங் கடாவை யாசங்கித்து மேற்கோளைச் சாதித்த னுதலிற்று. இ—ள். இல்பொருளாகிய முயற்கோட்டிற்கு முக்காலத்து முற்பத்தியின்மையின் ஈண்டுற்பத்தி காணப்படுதலான் 'உலகமுள்ளது' என மேற்கொண்டது. எ—று.

இனி உலகஞ் செய்வோனை யுடைத்து என்றது.

எ—து. மே—ள். எ—னின். உள்பொருளெனப்பட்ட பிரபஞ்சம் தத்தமுதற் காரணத்தினின்றுந் தானே தோன்றி யழியும் இதற்கொரு நிமித்தகாரணமாய் ஒரு கருத்தா வேண்டாம் எனச்

சாங்கியர்கூறுங் கடாவை யாசங்கித்துத் 'தோற்றிய'வென்னுஞ் சூத்திரக்கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோடனுதலிற்று இ-ள் வெ—டை.

உள்ளதற்குச் செய்வோரின்றிச் செய்வினை யின்மையின்.

எ—து. எது. எ—னின். அதற்குப் பிரமாண மென்னை? என்னுங் கடாவை யாசங்கித்து மேற்கோளைச் சாதித்த னுதலிற்று. இ—ள். மண் முதலியவற்றி னுள்ளதாகிய கட முதலிய பொருட்குக் குயவன் முதலிய செய்வோரையின்றி வினைதன் முதலிய செய்தொழில் நிகழாமையின், உலகம் இவ்வியல்பிற்றாகலான் 'இனி யிவ்வுலகஞ்' செய்வோனை யுடைத்து என மேற்கொண்டது. எ—று.

இனி ஒடுங்கின சங்காரத்தினல்லது உற்பத்தி யில்லை யென்றது.

எ—து. மே—ள். எ—னின். இத்துணையுங் கூறியவாற்றான் உலகத்தைத் தோற்றுவிப்பான் உண்டெனப்பட்ட கருத்தாத் திதிகருத்தா சிருட்டிகருத்தா முதலியோரில் ஒருவனேயாதலமையும் எனப் பாஞ்சராத்திரி முதலியோர் கூறுங் கடாவை யாசங்கித்து 'ஒடுங்கியுளதா' மென்னுஞ் சூத்திரக்கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோடனுதலிற்று. இ—ள். உலகம் தாமொடுங்குதற்கு நிலைக்களமான சங்காரகருத்தாவி னின்றன்றி உளதாகாது. எ—று.

ஒடுங்கினவென்னும் பெயரெச்சஞ் சங்காரமென்னும் இடப்பெயரோடு முடிந்தது. சங்காரம் ஆகுபெயர்.

அல்லதில்லை என்று எதிர்மறை முகத்தாற் கூறியது, வினைக்கடவுளரின் உளதாகாமை யாப்புறுத்தற்பொருட்டு.

இதனுள் ஒடுங்கின என்பதனாற் போந்த குறிப்பேதுவைப் புலப்படக்காணுமாறு:—

ஆண்டு ஒடுங்குதலின்.

எ—து. ஏது. எ—னின். அதற்குப் பிரமாணமென்னே? என்னுங் கடாவை யாசங்கித்து மேற்கோளைச் சாதித்த னுதலிற்று. இ—ள். யாது யாண்டொடுங்கும் அஃததனி லுற்பத்தியாம் மண்ணிற் குடம் போலும் என்னும் அவினுபாவத்தாற் பிரபஞ்சஞ் சங்காரகாரணன்மாட் டொடுங்குதலின் மீளத் தோன்றுங்கால் ஆண்டுநின்றுந் தோன்றுதலே பொருத்த முடைமையின் அவ்வாறு மேற்கொண்டது. எ—று.

இவ்வாறு மூன்றதிகாரணப்பொருளும் இதன்கட் போந்தவாறும் இவ்வா றுரையாக்காற் பொருளியைபு படாமையும் நுண்ணுணர்வாற் கண்டு கொள்க.

இலயித்த தன்னிலில யித்ததாம லத்தா
லிலயித்த வாறுளதா வேண்டும் —

எ—து. உ—ம். எ—னின். உலகம் உள்ளதாயின் உள்ளதற்கு உண்டாகவேண்டுவதில்லையாகலாற் சற்காரியவாதம் அடாது எனப் புத்தர்கூறுங்'கடாவை யாசங்கித்து'இல்லதற்குத்தோற்றமின்மையி னென்ற வேதுவை வலியுறுத்துத னுதலிற்று. இ—ள். இலயித்தது இலயித்த தன்னில் ஆம். எ—து. உள்ளதாயினுஞ் சங்காரகாலத்தி னொடுங்கிய தாகலான் அவ்வொடுங்கிய வுலகம் தானொடுங்குதற்கு நிலைக்களமான சங்காரகருத்தாவினின்றும் படைப்புக்காலத்தின் மீள வுளதாம். அற்றேல் ஒடுங்கியது ஒடுங்கியவாறே யொழியாது மீளவுண்டாக வேண்டாம்: வேண்டுமாயின், முன்னொடுங்காது நிலைபெறவே யமையும்: அவ்வாறன்றி ஒடுங்கி மீள வுளதாவது எற்றுக்கெனின்;—மலத்தால். எ—து. உள்ளதாகிய உலகம் கருமமலம் பரிபாகமாதற்பொருட்டு ஒடுங்கி, ஆணவமலம் பரிபாகமாதற்பொருட்டு மீளவு முண்டாம். அற்றேல், முன்னின்ற பிரபஞ்சம் நாசமாக வேறு தோன்று மென்னுமல் அதுவே ஒடுங்கி நின்று

மீளவுளதா மென்றற்குப் பிரமாணம் என்னை? யெனின்;—இலயித்த வாறு உளது ஆ வேண்டும். எ—து. எஃதெவ்வாறு நின்றொடுங் கிற்று அஃதவ்வொடுங்கியவாறே உளதாதல் எல்லாரானும் விரும் பப்படும். எ—று.

எனவே, அந்நியம மில்லையாயின் நெற் கமுகாய் நீளாது நெல் லாய் நீளுதற்கு ஏது வென்னை? யென்னுந் தருக்கமே அதனை யறிவு றுத்து மென்றவாறாயிற்று. சற்காரியவாதத்தி னியல்பு "தந்து முதல் காரகம்"என்னும் ஞானாமிர்தத்தினுங் (அகவ-15.) காண்க

இதனானே, இல்லது முள்ளது மல்லாத பொருடொன்று மென்னுஞ் சூனியவாதிகளும், இல்லது முள்ளது மாய பொரு டொன்று மென்னும் அநேகாந்தவாதிகளும் மறுக்கப்பட்ட வாறறிக.

இலயித்த
தத்திதியி லென்னி னழியா தவையழிவ
தத்திதியு மாதியுமா மங்கு (2)

எ—து. உ—ம். எ—னின். இனிச் சற்காரியவாதத்தின் அவ்வக்காரியங்கள் தத்த முதற்காரணத்தொடுங்கு மெனவே கோட லின் உலகிற்கு முதற்காரணமாகிய மூலப்பகுதி வாசுதேவனுரு வாகலான் உலகம் அவன்மாட்டொடுங்கு மென்றலே அமைவுடைத் தன்றி முதற்காரணத்தின் வேறாய நிமித்தகாரணமெனக்கொண்ட சங்காரகருத்தாவின் மாட்டொடுங்கு மென்றல் பொருந்தாதெனப் பாஞ்சராத்திரிகள் கூறுங்கடாவை யாசங்கித்து 'ஒடுங்கின சங்காரத் தின்' எனவும் 'இலயித்த தன்னில்' எனவுங் கூறிப்போந்த குறிப்பே துவை வலியுறுத்துத னுதலிற்று. இ—ள். இலயித்தது அத்திதி யில் என்னின். எ—து. உலக மொடுங்கியது அந்த மூலப்பகுதி வடி வாய திதிகருத்தாவின்க ணென்பையாயின்,— அவை அழியாது. எ—து. நீ அங்ஙனங் கொள்ளினும் மூலப்பகுதிக்கு மேலுள்ள புவ

னங்கள் அதனுல் வியாபிக்கப்படாமையிற் கீழுள்ள ஏகதேச மாத்திரையே ஆண்டொடுங்குவதன்றி மாயாகாரியத்தொகுதி முழுவதும் ஆண்டொடுங்காது. அற்றேல், மாயாகாரியத்தொகுதி முழுவதும் யாண்டொடுங்குவதெனின்,—அத்திதியும் ஆதியும் ஆம் அங்கு அழிவது. எ—து. அந்தத் திதிக்கடவுளும் படைப்புக்கடவுளும் தோன்றுதற்குக் காரணமாகிய அச்சங்காரக் கடவுளிடத்தே அவ்விருவரோடுங்கூட அழிவதாம் அத்தொகுதி. எ—று.

இவ் வெண்பாவினைச் "செய்யுட்க ளோசை சிதையுங்கா லீரளபு—மையப்பா டின்றி யடையுமா—மைதீரொற், றின்றியுஞ் செய்யுட் கெடினொற்றை யுண்டாக்கு — குன்றுமே லொற்றளபுங் கொள்" என்பதுபோல இரண்டதிகரணப் பொருள்படுமாறு இருதொடராக வைத்துரையாக்காற் பொருளியையுபடாமை யறிக.

இலயித்த வென்னும் பெயரெச்சம் தன்னென்னும் இடப்பெயரோடு முடிந்தது.

இலயித்தவென்றது எதுப்பொருண்மை யுணர நின்ற பெயர். இலயித்தவெனச் சற்காரியவாதங் கூறவே இலயித்த வவத்தையின் அவ்வக் காரியசத்தி சமூகமாய்ச் சூக்குமமாய் நிற்பதொன் றுண்டு. அதுவே முதற்காரணமெனப் பிரபஞ்சத்திற்கு முதற்காரணமாகிய மாயை யுண்மையும் பெறப்பட்டது.

ஆவென்பது முதனிலைத்தொழிற்பெயர். வேண்டு மெனச் செயப்படுபொருளைச் செய்ததுபோலக் கூறினர்.

அவை தொகுதி; அஃறிணைப் பன்மைப்பெய ரென்பார்க்கு அழியாது அழிவதென்னும் ஒருமைகளோடியையாமையும் உத்தரமாகாமையு முணர்க.

திதியும் ஆதியும் ஆகுபெயர். ஆமங்கு பெயரெச்சமுடிபு.

இரணியகருப்ப மதத்தையும் மறுத்தற்பொருட்டுப் படைப்புக் கடவுளையும் உடன்கூறினர்.

நிமித்தகாரணனுகிய முதல்வன் உலகிற்கு முதற்காரண னல்லனுயினும் முதற்காரணமாகிய மாயைக்கு ஆதாரமாய் நிற்ற லின், உலகம் ஆண்டொடுங்கி ஆண்டுநின்று தோன்றுதல் அமையு மென்பது வருகின்ற வெண்பாவிற் பெறப்படும்

வித்துண்டா மூல முளைத்தவா தாரகமா
மத்தன்ரு ணிற்ற லவர்வினையால்—வித்தகமாம்
வேட்டுவனு மப்புழப்போல் வேண்டுருவைத் தான் [கொடுத்துக்
கூட்டானே மண்போற் குளிர்ந்து. (3)

எ—து. உ—ம். எ—னின். உலகந் தனக்கு முதற்காரணமாகிய மாயையி னெடுங்குவதன்றி நிமித்தகாரணன் ஒருவனுண்டெனக் கொள்ளினும் அவன்மாட் டொடுங்கு மென்றல் பொருந்தாமையின், யாது யாண்டொடுங்கும் அஃததனிலுற்பத்தியாம் என்னும் அவிநா பாவத்தான் மாயையினெடுங்கிய உலகத்தை மாயையே தோற்று விக்கும் இதற்கோ ரிறைவன் வேண்டா எனச் சாங்கியநூலார் மதம்பற்றி நிகழுங்கடாவை யாசங்கித்து உள்ளதற்குச் செய்வோ ரின்றிச் செய்வினையின்மையின் என்னு மேதுவை வலியுறுத்து தனு தலிற்று.

இ—ள். மண்போல் குளிர்ந்து வித்து உண்டா மூலம் முளைத்தவா தாரகம் ஆம் அத்தன் தாள் நிற்றல் அவர் வினையால் வித்தகம் ஆம். எ—து. மாயையும் உலகமும் வித்தும் அங்குர மும் போலுமாகலின் வித்துக்கு ஆதாரமாகிய நிலங் குளிர்ந்தவழி அதன்கண் வித்துள்ளதாக அதனினின்றும் அங்குரந் தோன்றிய வாறுபோல மேலைவெண்பாவின் இலயித்தது என்றதனுற் பெறப் பட்ட மாயை தனக்காதாரமாய் நின்று தோற்றுவிக்கும் இறைவ னது சத்தியின்க ணுள்ளதாய் நிற்றலால் அச்சத்தி சங்கற்பித்த வழி அவரவர் வினைக்கீடாக அவ்வக்காரியங்களை அவ்வவ்வியல்பிற்

பிறழாமற் பயக்குஞ் சதுரப்பாடுடைத்தாம்: அல்லுழி உடைத்தன்று. நிலங் குளிர்ந்தவழி அதன்கட் கிடந்தன்றி வித்து முளையைத் தோற்றுதவாறுபோலும். ஆகலான், மாயையினொடுங்கித் தோன்றிய உலகம் அதற்காதாரமாய் நின்ற இறைவன் சத்தியினொடுங்கித் தோன்றியதேயாம். எ — று.

ஆகலானென்பது முதல் குறிப்பெச்சம். இது கிழங்கினின்றுந் தோன்றிய தாமரையைப் பங்கயமென்பதனானுமறிக. வழிநூலாசிரியர் "உயிரவை யொடுங்கிப் பின்னு முதிப்பதெ னான்பால்." எ—ம். "உலகவ னுருவிற் றோன்றி யொடுங்கிடும்." எ—ம். (சித்தி—1—32; 1—48) ஓதியதூஉம், உலகவ னுருவிற் றோன்றி யொடுங்குமாறு வாதுளாகமத்தில் வகுத்தோதியதூஉம் இவ்வியல்பு நோக்கி யென்க. இஃதறியாதார் இன்னோரன்னவற்றைத் தத்தமக்கு வேண்டிய வாறே யுரைப்ப.

உவமவினை பொருளினும் பொருளடை உவமையினுஞ் சென்றியையும்.

உண்டாகவெனச் சற்காரியத்தை வலியுறுத்துதல், வித்தில் வழி நிலத்தினின்றும் அங்குரந் தோன்றுதவாறு போல, மாயையில் வழிப் பிரமத்தினின்றும் உலகந் தோன்றுமெதனப் பரிணாமவாதிகளையும், மாயை அநிர்வசனமென்னும் மாயாவாதிகளையும், வித்துநிலனும்போலென்றதனான் மாயை முதல்வனின் வேறுபொருளன்றென்னுஞ் சிவாத்துவிதசைவர் பாஞ்சராத்திரிகளையும், மறுத்தவாறாயிற்று.

முதல்வன் பலவேறு வகைப்படச் சங்கற்பித்தவா றென்னை? என்னுங்கடாவை யாசங்கித்து, அவர் வினையா லென்றார்.

வித்தகம் விசித்திரமென் றுரைப்பினு மமையும்.

அற்றேல், தன்வயத்தானன்றி வினைவயத்தாற் றோற்றுவிப்பான் இறைவ னாகானெனின்:—

வேட்டுவன் ஆம் அப்புழுப்போல் வேண்டு உருவைத் தான் கொடுத்துக் கூட்டானே. எ—து. வேட்டுவனுதலை விரும்பும் புழுவிற்கு வேட்டுவன் விரும்பிய வடிவினைக் கொடுக்குமாறு போல, இறைவனும் அவரவர் வேண்டு முருவினைக்கொடுத்து அவ்வினைக்குத் தக்க பயன்களையுங் கூட்டுவனுகலான்; அதுகொண்டு சுதந்திரத்திற் கிழுக்கென்னை. எ—று.

ஆகலான் அதுகொண்டு சுதந்திரத்திற் கிழுக்கென்னை யென்பது குறிப்பெச்சம்.

போல் அசை. குளிர்ந்தவழியென்பது குளிர்ந்தெனத் திரிந்து நின்றது.

நிற்றலினென்னும் ஐந்தாவது விகாரத்தாற்ருெக்கது. எகாரம் எதிர்மறை.

நோக்காது நோக்கி நொடித்தன்றே காலத்திற்
ருக்காது நின்றுளத்திற் கண்டிறைவ—ளுக்காதே
கண்ட நனவுணர்விற் கண்ட கனவுணரக்
கண்டவனி லிற்றின்ருங் கட்டு. (4)

எ—து. உ—ம். எ—னின். மேலையுதாரணத்திற்கூறியவாற்ருன் உலகிற்கு முதற்கடவுள் உண்டெனக்கொள்ளினும் அவன் படைப்பு முதலியன தொழில் செய்வாளுயின் விகாரமெய்தி அதனிற் பந்தமுறுவா னென்னுமவர் மதம்பற்றி நிகழுங் கடாவை யாசங்கித்து ஏதுவை வலியுறுத்துதனுதலிற்று. இ—ள் இறைவன். எ—து. முதல்வன்,— காலத்தில் தாக்காது நின்று. எ—து. இறப்பு நிகழ்வு எதிர்வு முதலியனவாய் வேறுபட்டு எல்லாத்தொழிலுஞ்செய்துந் தனக்கு விகாரமின்றி நிற்குங் காலம்போல விகாரப்படாது நின்று, —ஆக்காதே கண்டு. எ—து. பிரபஞ்சத்தைக் காரணத்தாற்படையாது சங்கற்பமாத்திரத்தானே படைத்து,—நோக்காது நோக்கி நொடித்து. எ—து. அவ்வாறே காவாது காத்து அழியாதழித்தலால்,

—இன்று ஆம் கட்டு. எ—து. இவ்வமலனுக்கும் பந்தமின்றாதல்,—உளத்தில் கண்டநனவு உணர்வில் கண்ட கனவு உணரக்கண்டவனில் இற்று. எ—து. கற்றநூற் சொல்லும் பொருளும் உள்ளத்திற் றோன்றுங்கால் உள்ளம் அவற்றிற் றொடக்குண்ணாதவாறு போலும்; கனவின்கட் கண்டவற்றைப் புறத்து விடயங்களை யறிந்து வந்த நனவுணர்வின் கண்ணே விளங்க வறிந்தவன் அப்பொழுது அவற்றிற் றொடக்குண்ணாதவாறு போலு மித்தன்மைத்து. எ—று.

எனவே, இஃதிவ்வாறாக வென்றெண்ணுதலாகிய சங்கற்ப மாத்திரையாற் செய்வதூஉம், கரணத்தாற் செய்வதூஉமென வினைமுதல் இருவகைப்படுமென்பதூஉம் கரணத்தானன்றிச் செய்ய மாட்டாத குயவன் முதலியோர் சங்கற்பமாத்திரையாற் செய்யு முதல்வனுக்கு வினைமுதலாதற் பொதுமைபற்றி, ஒரு புடை யுவமையாதலன்றி முற்றுவமையாதல் செல்லாமையானும், சங்கற்ப மாத்திரையாற் செய்யுஞ் செய்திக்குக் கட்டுண்டன் முதலிய குற்றங்கள் பகைப் பொருளாகலானும் அவை ஆண்டுளவாதற்கோ ரியைபின் றென்பதூஉம் கூறி ஏதுவை வலியுறுத்தவாறு காண்க.

ஆக்குதல் படைத்தல்; காண்டலும் அது. நோக்குதல் காத்தல்; நொடித்தல் அழித்தல்; அது "நொடித்தான் மலை" என்பதனானுமறிக.

ஆக்காது நோக்காது என்றமையால், நொடியாதென்பது வருவித்துரைக்கப்பட்டது. நொடித்தலாமென்பது நொடித்தெனத் திரிந்தது.

அன்றே அசை; அநாதியே யெனினு மமையும்.

இன்மூன்றும் உவமவுருபுகள்.

உளத்தி னென்பதற்குச் சங்கற்பத்தாலென் றுரைப்பினுமமையும்.

இன்றாங்கட்டு என்பது "அருங்கேடன்" குறள்—210. என்பது போல நின்றது.

இரண்டாமதிகரணம் முடிந்தது.

மூன்றுமதிகாரணம்.

இனிச் சங்காரமே முதலென்றது.

எ—து. மே—ள். எ—னின். 'ஒடுங்கின சங்காரத்தினல்ல துற்பத்தியில்லை' எனவே சங்காரகருத்தா உலகிற்கு முதற்கடவுளென்பது போந்ததாயினும் தேர் முதலாயின பலர்கூடிச் செய்யக் காண்டலின் அவற்றினும் அதிவிசித்திரமான உலகத்திற்கு மற்றுமத்தன்மையராய முதற்கடவுளர் உண்டெனக் கோடும் என்னும் அநேகேசுரவாதிகண் முதலியோர்மதம்பற்றி நிகழுங்கடாவை யாசங்கித்து 'அந்தமாதி' என்னுஞ் சூத்திரக்கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று. இ—ள். சங்காரகருத்தா ஒருவனே உலகிற்கு முதற்கடவுளென்றது. எ—று.

சங்காரம் ஆகுபெயர். ஏனையோர் முதல்வராகாரெனப் பிரித்தமையின் ஏகாரம் பிரிநிலைக்கண் வந்தது.

சுட்டுணர்வாகிய பிரபஞ்சஞ் சுட்டுணர்வின்றி நின்ற சங்காரத்தின் வழி யல்லது சுதந்திரமின்றி நிற்றலான்.

எ-து. ஏது. எ-னின். அதற்குப் பிரமாணமென்னை? யென்னுங் கடாவை யாசங்கித்து மேற்கோளைச் சாதித்தனுதலிற்று. இ—ள். ஒன்றொன்றாய்ச் சுட்டியறிவதாகிய உருவும் அருவுமென்றிருவேறு வகைப்பட்ட பிரபஞ்சம் அவ்வாறு சுட்டியறிதலின்றி எவ்வுலகும் ஒன்றா யறிந்துநின்ற சங்காரகருத்தாவின்வழிப் பாதந்திரமாய் நிற்பதல்லது தனக்கெனச் சுதந்திரமுடைத்தாய் நிற்பதன்றாகலாற், சங்காரகாரணனொருவனே உலகிற்கு முதற்கடவுளன்றி ஏனையோர் முதற்கடவுள ரல்லரென மேற்கொண்டது. எ—று. பிரபஞ்சத்திற்குச் சுதந்திரமின்மையுஞ் சங்காரகாரணனுக்குச் சுதந்திர முண்மையும் ஏதுமுகத்தாற்காட்டுவார், சுட்டுணர்வாகியபிரபஞ்ச

மெனவும், சுட்டுணர்வின்றிநின்றசங்காரமெனவும் ஈரிடத்தும் உடம் பொடுபுணர்த் தோதினர். சுட்டுணர்வுடையதனைச் சுட்டுணர்வென் றது உபசாரம்.

ஈண்டுப் பிரபஞ்சமென்றது சேதனப் பிரபஞ்சத்தை; பிரி நிலையேகாரத்தான் விலக்குதற்குரியது அதுவேயாகலின்.

தேர்முதலாயின பலராற் செய்யப்படினும் அப்பலரும் ஒரு வனேவல்வழி நின்றே செய்ப வாகலானும், வேதத்துட் காரண வாக்கியங்களிற் சுட்டுணர்வினராகிய நாராயணன் இரணியகருப்பன் இந்திரன் அங்கி சூரியன் முதலியோரைக் காரணமென்றது குயவன் போல் அவாந்தர காரணமாதல் பற்றியே யாகலின், அவையெல்லாம் ஆகுபெயராற் சங்காரகாரணனாகிய முதற்கடவுளையே யுணர்த்தி நிற்குமாகலானும், செய்துஞ் செய்வித்தும் எல்லாத்தொழிற்கும் வினைமுதலாய் நிற்கு முதற்கடவுள் சங்காரகருத்தா வொருவனே யென்பது கருத்து.

ஒன்றலா வொன்று ளுளதாகி நின்றவா
றொன்றலா வொன்றிலவை யீறுத—லொன்றலா
வீறே முதலதனி னீறலா வொன்றுபல
வாறே தொழும்பாகு மங்கு. (5)

எ—து. உ—ம். எ—னின். அங்ஙனமாயினும் சுட்டுணர்வாகிய பிரபஞ்சம் பலவாயினாற்போலச் சுட்டுணர்வின்றிநின்ற சங்காரமும் பலவுளவெனக் கோடும்; ஒன்றே யென்றற்குப் பிரமாண மென்னை? யென்னுங்கடாவை யாசங்கித்து எதுவை வலியுறுத்துத னுதலிற்று. இ—ள். அவை. எ—து. சேதனப்பிரபஞ்சத்தொகுதி,—ஒன்று அலா ஒன்றால். எ—து. உருவும் அருவுமென்னும் அவ்விருகூற்றுப் பிரபஞ் சத்துள் ஒன்றல்லாத ஒப்பற்ற பரம்பொருளாலே,—உளது ஆகி நின்றவாறு. எ—து. சிருட்டிப்பட்டுத் திதிப்பட்டவாறே, — ஒன்று

அலா ஒன்றில் ஈறுதல். எ—து. அந்தப்பரம்பொருளின்கண்ணே சங்காரப்படுதலால்,— ஒன்று அலா ஈறே முதல். எ—து. அச்சங் காரக்கடவுளொருவனே உலகிற்கு முதற்கடவுள். அற்றேல், இவ் வாறு முத்தொழிற்படுஞ் சேதனப்பிரபஞ்சம் வீடுபெற்றவழிச் சுட்டு ணர்வின்றிச் சிவசமமாமென வேதத்தும் ஆகமத்தும் ஓதுதலின், அவ்வழி அவையும் முதற்கடவுளா மென்றற்கு இழுக்கென்னை? யெனின்;—அதனில் ஈறு அலா ஒன்று. எ—து. அப்பரம்பொருள் போல் அழிவின்றி நித்தமாய சேதனப்பிரபஞ்சம்,—அங்கு. எ—து. வீடுபேற்றின்கண்ணும்,—பலவாறே தொழும்பு ஆகும். எ—து. பல வாற்றானும் பரம்பொருளுக்கு அடிமையாம். எ—று.

இது சொற்பொருட்பின்வருநிலை.

காரியப்பிரபஞ்சஞ் சடமாகலானும், சேதனப்பிரபஞ்சம் அவிச்சையாற் கட்டுற்றுச் சுட்டுணர்விற்றாய் நிற்றலானும், இவற் றைத் தொழிற்படுத்தற்கு இவற்றின் வேறாய் ஒருமுதற்கடவுளுண் டென்பது பெற்றாம். பெறவே, பிரபஞ்சம் விசித்திரகாரியமாய்க் காணப்படுதலின் இவ்வாறு நடாத்தும் முதற்கடவுள் முற்றுணர்வும் அளாவிலாற்றலும் பேருளுஞ் சுதந்திரமும் முதலிய நிரதிசய குணங்களுடைய னென்பதூஉம் பெறப்பட்டது: படவே, இத் தன்மையனாகிய முதற்கடவு ளொருவனே அமையுமாகலின், வேறு மத்தன்மையருண்டெனக் கொள்ளின் மிகையென்னுங் குற்றமாம். அல்லதூஉம், இலக்கணத்துள் ஒருவாற்றானும் வேற்றுமையில்வழி இலக்கியம் பலவாதல் செல்லாதென்னுங் கருத்தால், ஒன்றலா வொன்று என வரையறுத்தோதினார்.

ஈறே முதலென்றது முடிந்தது முடித்தல். ஈறு ஆகுபெயர்.

இறந்தது தழீஇய வெச்சவும்மை விகாரத்தாற் றொக்கது.

பலவாறுவன: இருணீங்கியவழியுங் கண்ணுக்குக் காட்சி ஞாயிற்றை யின்றியமையாதவாறு போல, மலநீங்கியமுத்தி நிலையி னும் ஆன்மாவுக்கு அறிவு வியஞ்சகமாய் உடனின்றறிவிக்கு முதல்

வினையின்றியமையாதவாறும், கண் படிகம் ஆகாயம்போலச் சார்ந்த தன் வண்ணமாயன்றி முதல்வன் போலத் தனித்துநிற்கு மியல்பில்லாதவாறும், முதல்வன்போல் ஐந்தொழிற்கும் வினைமுதலாமுரிமையின்றிச் சிவாநுபவமொன்றினுக்கே யுரித்தாயவாறும், சமவியாபகமாயினும் முதல்வனை நோக்கத் தூலவறிவாகலான் விளக்கொளியுட் கண்ணொளிபோல முதல்வனின் வியாப்பியமாயன்றி நில்லாதவாறும் முதலாயின.

அற்றேல், முத்திநிலையின் ஆன்மாச் சிவமாமென்னுஞ் சுருதிக்குப் பொருளென்னை? யெனின்; அஃது உண்மையதிகாரத்துட் பெறப்படும். இதனானே சிவசமவாதி, சங்கிராந்தவாதி, உற்பத்திவாதி, ஆவேசவாதி மதங்களும் மறுக்கப்பட்டன.

பதியுண்மைக்குப் பிரமாணங்கூறுவார் மலத்துளதாம் எனப் புனருற்பத்திக் கேதுக் கூறுமுகத்தான் மலத்துண்மைக்குப்பிரமாணமும் உடன் கூறினர். அதனை ஈண்டு வேறோ ரதிகாரணமாக வைத்துரையாராயினர்; அதிகாரணத்திற்குரிய ஐயப்பாடு முதலியன வெல்லாஞ் சகசமலத் துணராதென அதனிலக்கணங் கூறும்வழிப் பெறப்படுதலால், ஈண்டு மிகைபட வேறோதல் வேண்டாமையின்.

இச் சூத்திரத் ததிகாரணங்களாற் போந்த தொகைப்பொருளாவது:—தோற்றக்கேடுகளதுண்மை காட்சி முதலிய அளவைகளான் அறிய வாராமையிற் பிரபஞ்சம் நித்தப்பொருளேயாம். அன்றித் தோன்றி யழியுமெனக் கொள்ளினும், இல்பொருள் தத்தஞ்சார்பிற் றோன்றி நின்றழிதல் இயற்கையென வமையும்; செயற்கை யென்றற்கு ஓரேது வின்மையின். மற்றுள் பொருளாயின், அதுவே யமையும் இறைவன் வேண்டா; இரண்டுள்பொருள் கோடல் மிகையாகலின். வேண்டுமாயினும், மாயோன் முதலிய கடவுளரில் ஒருவனே யமையும்; அவரையொழித்துச் சங்காரகருத்தா முதற்கடவுளென்றதற்குப் பிரமாணமென்னை? பிரமாணமுண்டா

யினும். அதிவிசித்திரமாய பிரபஞ்சம் ஒருவனாற்செய்தல் கூடாமையின், மற்றும் அவ்வியல்பினராய முதற்கடவுளர் உளராதல் வேண்டும் என உலோகாயதர் மீமாஞ்சகர் புத்தர் சமணர் சாங்கியர் பாஞ்சராத்திரிகள் அநேகேசுரவாதிகள் மதம்பற்றிப் பூருவபக்க நிகழ்ந்தவழி அவரை மறுத்துச் சித்தாந்தஞ்செய்து முதற்கடவுளதுண்மை பொதுவகையானுஞ் சிறப்புவகையானுங் கருதலளவையின் வைத்துணர்த்தியவாறென உணர்க. இவ்வாறு சூத்திரந்தோறும் உணர்ந்துரைத்துக்கொள்க.

மூன்றுமதிகரணம்முடிந்தது.

முதற்சூத்திரம் முடிந்தது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவஞானபோதம் — சிற்றுரை.

பொதுவியல்பு — பிரமாணவியல்.

இரண்டாஞ்சூத்திரம்.

—ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள்

பொதுவியல்பு - பிரமாணவியல்

இரண்டாஞ்சூத்திரம்.

அவையே தானே யாயிரு வினையிற்
போக்கு வரவு புரிய வாணையி
னீக்க மின்றி நிற்கு மன்றே.

எ—து. சூ—ம். எ—னின். புனருற்பவம் வருமாறுணர்த்து தனுதலிற்று.

எ—து. க—ரை. எ—னின். சூத்திரக் கருத்துணர்த்துத னுதலிற்று.

இ—ள். உலகம் ஒடுங்கியி னின்றும் மீள வுளதாமாற்றை வகுத்துணர்த்து முகத்தானே துணைக்காரண முதலியன இல்வழி இறைவன் உலகிற்கு நிமித்தகாரண னாதல் சாலுமாறு யாங்ஙனம்? என்னுங் கடாவை யாசங்கித்து அவற்ற துண்மைக்குப் பிரமாண முணர்த்துத னுதலிற்று இச்சூத்திரம். எ—று.

சூத்திர வியைபும் இதனானே விளங்கும்.

ஒடுங்கி யுளதா மென்றவழி ஒடுங்கியி னின்றும் மீள வுளதாவது எவ்வாறென்று அவாய் நிற்றலின், அவ்வவாய்நிலை பற்றிப் புனருற்பவமே ஈண்டுக் கூறப்பட்டது.

இச்சூத்திரத்தின் பிண்டப் பொழிப்பு. மேலைச் சூத்திரத்து எடுத்துக்கொண்ட சங்கார காரணனாகிய முதல்வன் கலப்பினால் உடலின் உயிர்போல் அவ்வுயிர்களேயாய், பொருட்டன்மையாற் கண்ணின் அருக்கன்போல் அவற்றின் வேறுமாய், உயிர்க்கு உயிரா

தற்றன்மையாற் கண்ணொளியின் ஆன்மபோதம் போல் உடனுமாய் நின்று, ஆணை யென்னும் பரியாயப் பெயருடைய தனது சிற்சத்தி யான் வரும் இருவினைகளான் அவை இறத்தல் பிறத்தல்களைப் புரியும் வண்ணம் அவ்வாணையிற் பிரிப்பின்றிச் சமவேதமாய் நிற்பன். எ—று.

அவையே தானே யாயென்பதனை இரட்டுறமொழிந்துகொண் டுரைக்க. இக்கருத்தேபற்றி ''உலகெலா மாகி வேறா யுடனுமாய்' (சித்தி–சூ. 2–1.) என்றார் வழிநூலாசிரியரும்.

மேலைச்சூத்திரத்தின் 'அந்தமாதி' என்புழி விகாரத்தாற் றொக்க பிரிநிலை யேகாரத்தான் விலக்கப்பட்டு நின்ற சேதனப்பிர பஞ்சத்தை ஈண்டு அவையெனச் சுட்டிக் கூறினார்.

'ஒடுங்கியுளதாம்' என்றதற்கேற்ப ஈண்டும் போக்கினை முற் கூறினார்.

புரிதல் — எப்பொழுதும் மேற்கோடல்.

ஆணையி னென்பது சிங்கநோக்காய் இருவினை யென்பதனோடும் நீக்கமின்றி யென்பதனோடும் இயைந்து பொருடந்து நின்றது. ஆண்டு இன்னுருபு, முன்னர் ஏதுப்பொருட்கண்ணும், பின்னர் நீக் கப்பொருட்கண்ணுமாய், நின்றது. இன்னென்பது சாரியையெனக் கொண்டு ஈரிடத்தும் ஏற்கு முருபுகள் விரித்துரைத்தலு மொன்று.

அன்றே அசை; அநாதியே இவ்வாறு நிற்குமெனினுமமையும். ஆய்ப் புரிய நிற்கு மெனவே, அச்செயல்க ளெல்லாம் முதல்வன் கரணத்தானன்றிச் சங்கற்பமாத்திரத்தாற் செய்வனென்பது பெறப் பட்டது.

இதனானே மேல் 'அந்தம்' என்று உத்தேசமா யெடுத்துக் கொண்ட முதல்வனுக்கு இலக்கணங் கூறியவாறு மாயிற்று. இது தடத்தலக்கண மெனப்படும் பொதுவியல்பு.

ஆணையி னிருவினையி னெனவே, தனது சிற்சத்தி துணைக்கார ணம்; இருவினையும் அதன்வழித்தாய துணைக்காரணம். இருவினை யினெனவே அதற்குப் பற்றுக்கோடுண் டென்பதூஉம் பெற்றமாக வின், அது முதற்காரண மென்பதூஉம் இருவினையிற் போக்கு வரவு புரிய வெனவே ஒடுங்கியின் மீள வுளதாங்கால் இருவினைகட் கேற்பப் பலவேறு வகைப்பட்டு விரியு மென்பதூஉம் போந்தவாறு காண்க.

இதனுள் அவையே தானேயாய் என்பதோ ரதிகாரணம்; ஆணை யி னிருவினையின் என்பதோ ரதிகாரணம்; போக்கு வரவு புரிய என்ப தோ ரதிகாரணம்; ஆணையி னீக்கமின்றி நிற்கு மன்றே என்பதோ ரதிகாரணம்; ஆக நாற்கூற்றது இச்சூத்திர மெனக்கொள்க.

முதலதிகரணம்.

ஈண்டு இவ்வானமாக்கள் பலவும் முதல்வன் றானேயாய் நிற்கும் என்றது.

எ—து. மே—ள். எ—னின். மேன் முதற்கடவுளல்லவென விலக்கப்பட்டு நின்ற சேதனப் பிரபஞ்சமும் முதல்வனும் பொன் னும் பணியும்போல் அபேதமோ, இருளும் வெளியும்போற் பேத மோ, சொல்லும் பொருளும்போற் பேதாபேதமோ என்னுமையப் பாட்டின்கண் அம்மூன்றனுள் ஒரோவொன்றே பற்றி அவ்வம்மதத் தார் கூறும் கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தின் முதற்கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று. இ—ள். வெ—டை.

ஈண்டும் இரட்டுற மொழிந்துகொள்க.

இதனானே, ஒருவிடயத்தைக் காணுங்கால் ஆன்மபோதம் கண்ணொளியெனத் தானென வேறின்றி உடனாய் நின்று காணுமாறு போல, முதல்வன் புணருற்பவஞ் செய்யுங்கால் உயிர்களோடு உட னாய் நின்று செய்வ னென்பதூஉம் பெறப்பட்டது.

அத்துவிதமென்ற சொல்லானே ஏகமென்னில் ஏகமென்று சுட்டுவதுண்மையின் அத்துவிதமென்ற சொல்லே அந்நியநாத்தியை யுணர்த்துமாயிட்டு.

எ—து. எது. எ—னின். முதல்வன் அவ்வாறு மூவகையு மாய் நிற்ப னென்றற்குப் பிரமாண மென்னை? என்னுங் கடாவை யாசங்கித்து மேற்கோளைச் சாதித்தனுதலிற்று.

இ—ள். அத்துவிதமென்ற சொல்லின் நகரம் இன்மை அன்மை மறுதலை என்னுமுப்பொருளுணர்த்துமன்றே அவற்றுள்! இன்மைப் பொருள்பற்றி அத்துவிதமென்ற மொழிமாத்திரையானே ஒரு பொருளென்றல் பொருத்தமுடைத்தெனின், — தானே தன்னை யொன்றெனக் கருதல் வேண்டாமையின் அவ்வாறு கருதும்பொருள் வேறுண்டென்பது பெறப்படுதலானும், எண்ணுப்பெயர் மேல் வந்த நகரம் அன்மைப்பொருண்மாத்திரையே யுணர்த்திப் பொதுமை யினிற்பதன்றி ஏனைச்சொற்களின்மேல் வந்த நகரம்போல இன்மை மறுதலைப்பொருள்களை யுணர்த்துதல் வழக்கின்க ணின்மையின் அத்துவிதமென்கின்ற மொழிதானே பிறிதுகாரணம் வேண்டாது வேறின்மையையுணர்த்தி நிற்குமாகலானும், ஈண்டிவ்வான்மாக்கள் பலவும் முதல்வன் ருனேயாய் நிற்குமென மேற்கொண்டது. எ—று.

ஆகலா னென்பதற்கு ஆயிட்டென்பது அக்கால வழக்குப் போலும்; அற்றாகலினன்றே "நீயோ செய்யாய் நின்மலனாயிட்டு" (இருபா இருபது) என்றார் வழிநூலாசிரியரும்; இனி "மழைபெய்து குள நிறைந்தது" என்புழிப்போல ஆயிடலாலென்பது ஆயிட்டெனத் திரிந்த தென்றலு மொன்று.

எண்ணும்மை விரித்துரைக்க.

வேறின்றி உடனாதல் பெறப்படவே, பொருண்மையாற் பேத மென்பதூஉம் கலப்பினால் அபேத மென்பதூஉந் தாமே போதரு மென்பது கருத்து.

கட்டு முறுப்புங் கரணமுங் கொண்டுள்
மிட்டதொரு பேரழைக்க வென்னென்றுங்—கோட்டி
யவனுளமா கில்லா னுளமவனு மாட்டா
தவனுளமா யல்லனுமா மங்கு. (6)

எ—து. உ—ம். எ—னின். ஒருபொருள் மூவகை யியல்பையுடைத் தாதல் யாங்ஙனம்? என்னுங் கடாவை யாசங்கித்து அவற்றுள் அவையே யாதலை உவமை முகத்தான் வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ—ள். உள்ளம் கட்டும் உறுப்பும் காணமுங் கொண்டு. எ—து. உயிர் காம்பு முதலியவற்றாற் பிணிக்கப்படும் உடம்பினையும் ஐம் பொறி முதலிய கருவிகளையுங் கைக்கொண்டு நின்று,—இட்டது ஒருபேர் அழைக்க என் என்றுங்கு. எ—து. சாத்தா! கொற்றா! என உடம்பிற் கிட்டபெயராற் பிற ரழைத்தவழித் தான் என்னை யென வந்து நிற்றல் காண்டு மன்றே! இருவர் கை கோத்து நின்றுழியும் அவருள் அழைக்கப்பட்டோனே யன்றி ஏனோன் என்னை யென்றல் உலகத்தின்மையின் அவ்வாறன்றி உடம்பின் பெயரான் அழைத்த வழி உயிர் என்னென்றற்குக் காரணம் பிறிதோ ராற்றாற் பெறப் படாமையின் அருத்தாபத்தி யளவையானே அவ்வுயிர் உடம்பெனத் தானென வேற்றுமை யின்றி அபேதமாய் நிற்றல் பெற்றாம்; அது போல,— ஓட்டி. எ—து. முதல்வன் உயிர்களின் அபேதமாய் ஓட்டி நிற்போனும்,—அங்கு அவன் உளம் ஆகில்லான் உளம் அவனு மாட்டாது அவன் உளம் ஆய் அல்லனும் ஆம். எ—து. அவ்வா றொட்டியவழி உயிர் உயிரே, உடம்பு உடம்பே, உயிர் உடம்பா யொழியாது, உடம்பு உயிராகமாட்டாது; அவ்வாறாயினும், உயிர் உடம்பாயும் அதனின் வேறாயு நிற்கும். உடம்பு அங்ஙன நில்லாது; அதுபோல முதல்வன் முதல்வனே, உயிர் உயிரே; முதல்வன் உயிராயொழியான், உயிர் முதல்வனாகமாட்டாது. அவ்வாறாயினும் முதல்வன் உயிராயும் அதனின் வேறாயு நிற்பன். உயிர் அங்ஙன நில்லாது. எ—று.

'அவனுளமாகில்லா னுளமவனுமாட்டா தவனுளமா யல்லனு மாமங்கு' என்றது ஒன்றாயும் ஒன்றன்மைக்கு அநுபவங்காட்டிய வாறு.

உறுப்பு ஆகுபெயர். எவனென்பது என்னென மரீஇயிற்று. ஒட்டியென்பது பெயர்; வினையெச்சமாகக் கொள்ளிற் சிறப்பின்மை விரித்துரைக்க.

ஒட்டுதல் பொருந்துதல் அங்கு அதுபோல.

ஒன்றென்ற தொன்றேகா ணொன்றே பதிபசுவா
மொன்றென்ற நீபாசத் தோடுளைகா—ணொன்றின்று
லக்கரங்க ளின்று மகர வுயிரின்றே
லிக்கிரமத் தென்னு மிருக்கு. (7)

எ—து. உ—ம். எ—னின். வேதத்துள் அத்துவிதமென்ற சூஉமன்றி ஏகமெனவு மோதுதலின் அதற்கு மறுதலையாய் உயிர்க ளோடொட்டி நிற்பனெனப் பேதப்படக் கூறுவதென்னை? என்னுங் கடாவை யாசங்கித்து அச்சொற்குத் தாற்பரியங் கூறுமுகத்தால் தானேயாதலை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ—ள். இருக்கு ஒன்று என்றது ஒன்றே காண். எ-து. வேதம் ஒன்றென்றதற்குப்பொருள் ஒன்றென்பதேயாம்; வேறு பொருள் படாது,— ஒன்றே பதி. எ—து. அதற்குத் தாற்பரியம் பதிப் பொரு ளொன்றே; இரண்டில்லை யென்பதாம்,—ஒன்று என்ற நீ பசுவாம். எ—து. இஃதறியாது ஒன்றென்று சொல்லுகின்ற நீ அப் பதிப்பொருளின்வேறாயபசுவென் றறிவாயாக. (பதியுஞ் சேதன மாக யானுஞ்சேதனமாக என்னைப் பசுவென்றதென்னை? யெனின்) —பாசத்தோடு உளைகாண் எ—து. நீ மலத்தோடு கட்டுற்று நின்று யாகலிற் பசுவெனப்பட்டனை. அற்றேல், இவ்வாறு வேற்றுமை கூறிற் பிரம மில்லையாயின் ஒரு பொருளுமில்லை யென்னும் வேதத்

திற்குத் தாற்பரிய மென்னை யெனின், — அகரவுயிர் இன்றேல் அக்கரங்கள் இன்று ஆம் இக்கிரமத்து ஒன்று இன்று என்னும். எ-து. அகரவுயி ரில்லையாயின் அக்கரங்க ளில்லையா மென்னும் இம்முறைபற்றி வேதம் பிரமப்பொருள் இல்லையாயின் ஒருபொருளு மில்லை யென்றோதும் அத்தனை. எ-று.

'ஒன்றின்று லக்கரங்க ளின்று மகர வுயிரின்றே லிக்கிரமத் தென்னும்' என்றது வேறாகியும் வேறன்மைக்கு அநுபவங்காட்டிய வாறு.

இக்கிரமத்தாலென உருபு விரித்துரைக்க. இன்றென்னு மொருமை அப்பண்பின்மே னின்றது. காணென்பதனை மேலே கூட்டுக. ஆல் அசை.

பண்ணையு மோசையும் போலப் பழமதுவு
மெண்ணுஞ் சுவையும்போ லெங்குமா — மண்ணறு
ளத்துவித மாத வருமறைக ளோன்றென்று
தத்துவித மேன்றறையு மாங்கு. (8)

எ-து. உ-ம். எ-னின். வேதம் ஏகமாய பிரமத்தை ஏக மென்றொழியாது பிரமம் அத்துவித மெனவும் ஓரோரிடங்களின் ஓதுதலின் அத்துவிதம் இருபொருட்கண்ண தென்பார்க்கு ஏகமாய பிரமத்தை அத்துவித மென்றல் பொருந்தாதாய் முடியும் என்னுங் கடாவை யாசங்கித்து அதனை நீக்குமுகத்தானே அவையே தானே யாதலை வலியுறுத்துத லுதலிற்று.

இ-ள். பண்ணையும் ஓசையும் போலப் பழமதுவும் எண்ணும் சுவையும்போல் எங்கும் ஆம் அண்ணல் தாள் அத்துவிதம் ஆதல். எ-து. பண்ணும் அதனின் வேறன்று யெண்ணப்படும் இசையும் போலவும், பழமும் அதனின் வேறன்று யெண்ணப்படுஞ் சுவையும்

போலவும் யாங்கணும் வியாபகமாய முதல்வன் றிருவருள் உயிர்களின் வேற்றுமையின்றி நிற்பதாகலான்,— அரு மறைகள் ஒன்று என்னாது அத்துவிதம் என்று ஆங்கு அறையும். எ — து. வேதங்கள் ஏகமென்னாது பிரமம் அத்துவிதம் என்று அவ்விடங்களிற் கூறும். எ — று.

'ஆண்டுப் பிரமம் அத்துவித மென்றது, பிரமம் உயிர்களின் வேற்றுமையின்றி நிற்கு மென்னும் பொருட்டாகலான், அஃது ஏக மென்பதோடு முரணுமாறில்லை யென்பதாம்.

பண்ணை யென்னும் ஐகாரம் பகுதிப்பொருள் விகுதி. பண் பாலைப்பண் முதலாயின.

எங்குமா மண்ணரு ளென விசேடித்தது, குண குணிகள்போல் உடனாயும், அவ்வாறுடனாகாமைக்கு அநுபவங்காட்டியவாறு. வியாப்பிய வியாபகமாத லொப்புமை மாத்திரையேபற்றிக் குணகுணிகளை உவமை கூறினரென்பது.

அரக்கோடு சேர்த்தி யணைத்தவக் கற்போ
லுருக்கி யுடங்கியைந்து நின்று—பிரிப்பின்றித்
தானே யுலகாந் தமியே னுளம்புகுதல்
யானே யுலகென்ப னின்று. (9)

எ — து. உ — ம். எ — னின். இங்ஙனம் வெவ்வே றுவமை யெடுத்துக்காட்டின் அநேகாந்த வாதமா மென்னுங் கடாவை யாசங்கித்து அஃதாகாமை உவமை முகத்தான் விளக்கி மூன்றனையும் ஒருங்கே வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ — ள். உருக்கி அரக்கொடு சேர்த்தி அணைத்த அக்கற்போல் உடங்கு இயைந்து நின்று பிரிப்பு இன்றித் தானே உலகு ஆம். எ — து. அரக்கை யுருக்கி அதனோடு சேர்த்து அணைத்த கற்பொடி

அவ்வாக்கினோ டொன்றாய் ஒருங்கியைந்து நீக்க மின்றி நின்றாற் போல, முதல்வன் உயிர்களின் ஒருங்கு கூடி நின்று நீக்கமின்றி உடனாகலால், தானேயாம், உலகேயாம்; தானே உலகேயாம். அற் றேல், வாமதேவமுனிவன் முதலியோர் யானேயுலகெல்லா மாயி னேன் எனக் கூறுதலானும், சர்வஞ்ஞானோத்தரத்தில் யானே யெல்லாமாய் அல்லனுமாய் உடனுமாய் நின்றேன் என்று உயிர்கண் மேல் வைத்தோதுதலானும், உயிர்களும் இவ்விலக்கணத்தனவா வான் செல்லும்போலு மெனின்,—தமியேன் உளம் புகுதல் யானே உலகு என்பன் இன்று. எ—து. அம்முதல்வன் பாசக் கூட்டத்தி னீங்கித் தனியாய் நின்ற என்னகத்துச் சோகம் பாவனையாற் புகுந்து வேற்றுமை யின்றித்தோன்றலான், யானேயுலகெல்லா மென்பேனா யினேன் இம்முத்தி காலத்து. ஆகலின், அதுபற்றி உயிர்களும் அவ்வாறுவான் சேறலின்று. எ—று.

அதுபற்றி உயிர்களும் அவ்வாறுவான் சேறலின் றென்பது குறிப்பெச்சம்.

இவ்வொற்றுமை பற்றி யன்றே அருச்சுனற்குக் கீதை நூல் செவியறிவுறுத்த கண்ணன் யானே யுலகெல்லா மாயினே னென் றதூஉம், முதல்வனது விச்சுவரூபத்தைத் தான் காட்டியதூஉம், 'ஏனையவற்றைக் கைவிட்டு என்னையே வழிபடுக' வென்றதூஉம், அதனை உறுதியாகக்கொண்ட அருச்சுனன் அவன் கூறிய கருத்து நோக்கிச் சாங்காறுஞ் சிவபூசை செய்ததூஉம், கண்ணன்மேலிட்ட போதுகள் முதல்வன் திருமுடிமேற் கண்டதூஉ மென்க. கண்ணன் உபமன்னியமுனிபாற் சிவதீக்கை யுற்றுத் தன்னையுந் தலைவனையு முணர்ந்தோ னாகலிற் சிவோகம் பாவனையைத் தலைப்பட்டோனாத லறிக.

கலப்பாய் நிற்றலான் உலகேயா மென்பார் உடங்கியைந்து என வும், பொருட்டன்மையால் வேறு நிற்றலால் தானேயா மென்பார் நின்று எனவும், உயிர்க்குயிராய் நிற்றலால் தானே யுலகா மென்பார் பிரிப்பின்றி எனவுங் கூறினார்.

ஈண்டும் இரட்டுற மொழிந்துகொண் டுரைக்க.

இன்றியென்னுஞ் செய்தெனெச்சக்குறிப்பு மழைபெய்து குள நிறைந்தது என்புழிப்போலக் காரணகாரியப்பொருட்டாய் நின்றது.

இவ்வதிகாரணத்தானே பேதமென்றும் அபேதமென்றும் பேதாபேதமென்றும் பிணங்குஞ் சமயிகளையெல்லாம் மறுத்து அம் மூவகை யியல்புந் தன்கட் டோன்ற நிற்கும் அத்துவிதத்தன்மை ஏதுக்களானும் உவமைகளானும் உணர்த்தியவாறு. புடைநூலாசிரியரும் இவ்வதிகாரணப் பொருளேபற்றி "புறச்சமயத் தவர்க்கிருளாய்—தெரிக்கலுற்றாம்" (சிவப்–7 செய்.) என வகுத்தோதினர்.

முதலதிகரணம் முடிந்தது.

இரண்டாமதிகரணம்.

இனி, இவ்வான்மாக்களுக்கு இருவினை முதல்வனாணையின் வரும் என்றது.

எ—து. மே—ள். எ—னின், முதல்வன் அவ்வாறு உயிர்களோடியைந்து நின்று புனருற்பவஞ்செய்யுங்கால், உலகத்துக்குப் போல் அவனுக்குத் துணைக்காரண முதலியன வேண்டப்படுமோ? படாவோ? என்னும் ஐயப்பாட்டின்கண் முதல்வனது சுதந்திரத்திற்கும் அளவிலாற்றற்கும் இழுக்காய் முடியுமாகலின், அவனுக்கு அவை வேண்டப்படா எனப் பரிணமவாதிகள் கூறுங் கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தின் இரண்டாங் கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று. இ—ள். வெ—டை.

ஈண்டு இருவினையென்றது முற்பிறவிகளி னீட்டப்பட்டுமாயை யிற் கட்டுப்பட்டுக் கிடந்த புண்ணிய பாவங்களை யென்க; எனவே, மாயையினுண்மையும்பெறப்பட்டது. இவை வேண்டப்படுதல்பற்றி முதல்வன் சுதந்திரத்திற்கு இழுக்கில்லை யென்பார், "முதல்வனாணை யின்வரும்" என்றார்.

ஒரு நகரியைக் காப்பான் பாடிகாவலிட்டாங்கு அவை அவன தாக்கினை யாகலான்.

எ—து. எது. எ—னின். ஆணையே யமையும், இருவினை யெற்றுக்கு? என்னுங்கடாவை யாசங்கித்து மேற்கோளைச் சாதித்த னுதலிற்று.

இ—ள். ஒரு பட்டணத்தைப் புரக்கும் வேந்தன் பாடி காவற்றொழிலைக் களைகணவா னொருவன் மாட்டு வைத்தாற் போல எல்லாவறிவு முதன்மை யநுக்கிரகங்களுடைய அம் முதல் வன் புனருற்பவத்தைச் செய்வதாகிய தனதாணையை அவ்விரு வினைகண்மாட்டு வைத்து நடாத்துதலே முறையாகலான், இனியிவ் வான்மாக்களுக்கு இருவினை முதல்வ னாணையின் வரும் என மேற் கொண்டது. எ—று.

முதல்வன் செய்யுஞ் செய்தியெல்லாம் உலகத்தோடொப்ப நிகழ்வனவாகலின் ஈண்டைக்கு அரசன்செய்தி உவமையாயிற்று.

பாடிகாவலாவது களைகணவானொருவனைக்கொண்டு வேந்தன் செய்விப்பதொரு தண்டத்தொழில் விசேடம். அது, "கோடி காவ னைக் கூறுத னாளெலாம் — பாடி காவலிற் பட்டுக் கழியுமே" (திருநா: திருக்குறுந்) என்னுந் திருப்பாட்டானுமறிக. இஃதறியா தார் தத்தமக்கு வேண்டிய வாறெல்லா முரைப்ப.

உள்ளதே தோற்ற வுயிரணையு மவ்வுடலி
னுள்ளதா முற்செய்வினை யுள்ளடைவே—வள்ளலவன்
செய்பவர் செய்திப் பயன்விளக்குஞ் செய்யேபோற்
செய்வன் செயலணையா சென்று. (10)

எ—து உ—ம். எ—னின். வினை உண்டென்பதற்கும், அதுவே உயிர்க்குப்பயனாய் வருமென்றற்கும், மேல் வினை யேறுமாற்றிற்கும் அது முதல்வனை யின்றியமையாமைக்கும் பிரமாணமென்னை? யென்னுங் கடாவை யாசங்கித்து ஏதுவை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ-ள். உள்ளதே தோற்ற. எ-து. இல்லது தோன்றாதென்பது மேற்கூறிப் போந்தமையான் முன் உள்ளதாய புண்ணியபாவ மென்னும் இருகூற்றுச் சஞ்சிதவினையே தன் பயனாகிய இன்பத்துன்பங்களையும் அவை நுகர்தற்குரிய நிலைக்களமாகிய உடம்பினையுந் தோற்றுவிப்ப,—உயிர் அவ்வுடலின் அணையும். எ—து. அவ்வின்பத் துன்ப நுகர்ச்சி சடத்துக்குக் கூடாமையிற் சித்தாகிய உயிரே அவ்வுடம்பிற் பொருந்தி அவற்றை யநுபவிக்கும். முன்வினையை ஈண்டநுபவித்தொழிந்தால் மேலைக்கு வினையுண்டாமாறி யாங்ஙன? மெனின்;—முன் செய் வினை உள் அடைவே உள்ளதாம் எ—து. முன் செய்த வினை அநுபவித்தற் கேதுவான முறைமையிலே மேலைக்கு வினையுளதாம். அற்றேல், அவ்வினையே பயனாக வருமெனவமையும், முதல்வன் எற்றுக்? கெனின்;—செய்பவர் செய்திப் பயன் விளக்குஞ் செய்யேபோல் எ—து. உழவர் செய்யுந் தொழிற்குத் தக்க பயனை விளைநிலம் விளைவிப்பதன்றி அத்தொழி றானே விளைவிக்கமாட்டாததுபோல,— வள்ளலவன் செய்வன். எ — து உணவும் வித்துமாய்த் தொன்று தொட்டு வரும் அவ்வினைகளை வள்ளலாகிய முதல்வனே அவ்வுயிர்கட்குக் கூட்டுவன்,—செயல் சென்று அணையா. எ — து. அவ்வாறன்றி வினை தானே உயிர்கட்குப் பயனாய் வந்து பொருந்த மாட்டாது. எ — று.

வள்ளலென்றார், தற்பயன் குறியாது "வேண்டுவார் வேண்டிய" (திருநாவு—தே: மறைக்கா) வாறே நல்கும் அருளுடைமை நோக்கி.

உள்ளடைவு உள்ளுதற் கேதுவாகிய அடைவென விரியும். ஏகாரம் எழாவதன் பொருட்கண் வந்தது. உள்ளுதல் ஈண்டநுபவித்தல்: அதற்கேதுவாகிய முறைமையாவன அநுபவித்தற்குத் துணைக்காரணமாகிய-விருப்பு வெறுப்புக்கள். அவற்றின்க ணுண்டாமாறு முன்னர்க் காட்டுதும்.

மேல் முதல்வனுக்கு வினை வேண்டப்படு மென்பதற்கு அரசனை யுவமை கூறினார்; ஈண்டு வினை முதல்வனை யின்றியமையாதென்பது உணர்த்துதற்கு உழவுதொழிலை யுவமை கூறினாரெனக் கொள்க.

அவ்வினையைச் செய்தவனி லவ்வினைதா தாஞ்சென்றங்
கவ்வினையைக் காந்த பசாசம்போ—லவ்வினையைப்
பேராம லூட்டும் பிராணி னுகராரே
லார்தா மறிந்தணைப்பா ராங்கு. (11)

எ—து. உ—ம். எ—னின். இருவினை சடமாகலிற் சென்றணையமாட்டா வாயினும் உயிர்கள் சேதன மாகலின் அவையே அவற்றது பயனை யறிந்து எடுத்துக்கொண்டு நுகரும் வள்ளல் எற்றுக்கு? என்னுங் கடாவை யாசங்கித்து அதனை வலியுறுத்துதனுதலிற்று.

இ—ள். காந்த பசாசம்போல். எ—து. ஒருவனெடுத்து நேரொக்கப் பிடித்தவழி இரும்பினை வலித்துக்கொள்ளுங் காந்தம் போல,—அவ்வினையைப் பேராமல் ஊட்டும் பிரானின். எ—து. அவ்வினைப்பயன்களைப் பிறழாமல் நுகர்விக்கும் முதல்வனால்,—அவ்

வினைஞர் தாம். எ-து. அவ்வினைகளைச் செய்யும் ஆன்மாக்கடாம்,—
—அவ்வினையைச் செய்வதனில் சென்று அவ்வினையை நுகராரேல்
ஆர் தாம் அறிந்து அணைப்பார். எ-து. அவற்றைச் செய்தற்கு
நிலைக்களமாகிய உடம்பின்கட் பொருந்தி அவற்றது பயனை அநுப
விப்பர்; அவ்வா றநுபவியாராயின், வேறே எவர் தாம் அவற்றை
யறிந்து கூட்டுவார்,—ஆங்கு. எ-து. அறிவுஞ் சுதந்திரமு மின்றி
மலத்தின் மறைப்புண்டு கிடக்கும் அப்பெத்தகாலத்து. எ-று.

ஒருவரு மில்லை யென்பதாம்.

ஆன்மாக்களுக்குத் தமக்கென அறிவின்மையானும், வினை
சடமாகலானும், "மாயை தாரகமா மத்தன்று ணிற்றல்" எனப்போந்
தமையானும், முதல்வனே அறிந்தணைப்பனெனப் பாரிசேடவளவை
கூறுவார், "பிராணி னுகராரே லார்தா மறிந்தணைப்பா" ரென்றார்.

இது சொற்பொருட்பின்வருநிலை.

நெல்லிற் குமியு நிகழ்செம்பி னிற்களிம்புஞ்
சொல்லிற் புதிதன்று தொன்மையே—வல்லி
மலகன்ம மன்றுளவாம் வள்ளலாற் பொன்வா
ளலர்சோகஞ் செய்கமலத் தாம். (12)

எ-து. உ-ம். எ-னின், அவ்வினை ஆதியோ? அநாதியோ?
ஆதியெனின், முன்பில்லது இடையே தோன்று மென்பது சற்கா
ரியவாதத்துக் கேலாது, அநாதியெனின்; ஒருவர் கூட்ட வேண்
டுவதில்லை யென்னுங் கடாவை யாசங்கித்து அதனை வலியுறுத்
தத னுதலிற்று.

இ-ள். நெல்லிற்கு உமியும் நிகழ் செம்பினில் களிம்பும் சொல்
லின் புதிது அன்று தொன்மையே. எ-து. நெல்லின்க ணுமியும்
செம்பின்கட் களிம்பும் எக்காலத் துளவாயின வென்று ஆராய்ந்து
சொல்லுங்கால் அந்நெல்லுஞ் செம்பும் உளவாயின வன்றே உள்ளன

வன்றி இடையே வந்தனவல்ல; அதுபோல,—வல்லி மலகன்மம் அன்று உளவாம் எ-து. மாயை மலம் கன்மமென்னு மும்மலங் களும் அநாதியே யுள்ளனவாம்,— கமலத்து அலர் சோகம் பொன் வாள் செய் வள்ளலால் ஆம். எ-து. முன்னேயுள்ளதாய தாம ரைப்பூ அலர்தலும் கூம்புதலும் ஞாயிற்றினாற் செய்யப்படுமாறு போல அவை தத்தங் காரியங்களைச் செய்தல் முதல்வனாலேயாம். எ-று.

இஃதெடுத்துக்காட்டுவமை.

புதிதன்றென்பதனைத் தனித்தனிக் கூட்டுக.

தொன்மையி னுள்ளவற்றைத் தொன்மை என்றுபசரித்தார்.

ஏகாரம் பிரிநிலைக்கண் வந்தது.

மாயை இறைவனுக்குப் பரிக்கிரகசத்தியாகலின், வல்லி யென்றார்.

வினைக்குத் தொன்மை கூறுவார் இனம்பற்றி மாயைமலங் களுக்குந் தொன்மை கூறினார்.

மூலமலத்தின் காரியம் மோகம் மத முதலாயின. இருவினை யின்காரியம் இன்பத்துன்ப முதலாயின. மாயையின் காரியம் தநு கரண முதலாயின. வள்ளலாலா மெனவே திரோதான சத்தியது உண்மையும் பெற்றாம். அது பாகம் வருவித்தற் பொருட்டு மலத் தின்வழி நின்று மோக முதலியவற்றைத் தொழிற்படுத்துவ தாகிய சிவசங்கற்பத்திற் கேதுவாதல்பற்றி மலமென் றுபசரித்துக் கூறப் படும். இவ்வாறு மல கன்ம மாயை திரோதானம் மாயாகாரிய மென்னும் ஐவகைப் பாசமுங் கண்டுகொள்க.

இவற்றுள் மாயை சுத்தமாயை அசுத்தமாயை யென்றிரு வகைப்படும். இவ்விரண்டனுட் சுத்தமாயையின் காரியமே அசுத்த

7

மாயை யென்பாரும், சுத்தமாயைபோல அசுத்தமாயையும் அநாதி யேயா மென்பாரும் எனப் பலதிறத்தர் ஆசிரியர். இனி, முதல்வனது கிரியாசத்தியே சுத்தமாயை யெனப்படுமென்பாருமுளர் அது முதல்வனுக்குத் தாதான்மியசத்தி யாகலிற் பரிக்கிரகசத்தியாகிய சுத்தமாயையாதல் யாண்டையதென் றொழிக சுத்தமாயையி னின்றும் பஞ்சகலைகளும் நால்வகை வாக்குஞ் சிவதத்துவ மைந்துஞ் சுத்த காலமுதற் சுத்தநில மீறாகிய முப்பத்தொன்றுந் தோன்றும். அசுத்த மாயையினின்றும் அசுத்தகாலமுதல் அசுத்தநில மீறாகிய முப்பத்தொரு தத்துவங்களுந் தோன்றும். இந்தத் தத்துவங்க ளெல்லாம் பொதுவுஞ் சிறப்பும் பொதுச்சிறப்புமெனத் தனித்தனி மூவகைப்பட்டு உயிர்கடோறும் வெவ்வே றுளவாம்.

கன்மமும் "நாசோற்பத்தி பண்ணிவரு மாதலா லநாதி" (சிவப்பிர. பொது. 16 நண்ணியிடு) என்பதுபற்றிப் பிரபஞ்சம் போலப்பிரவாகாநாதி யென்பாரும் "ஏக னநேக னிருள்கரும மாயை யிரண்டாகவிவை யாறு தியில்." (திருவருட்பயன்—52) எ-ம். "ஆணவ முதலன் லதுபோற் கருமமும்" எ-ம் ஒப்ப வோதுதல் பற்றி மூவகை வினைக்கும் முதற்காரணமாய மூலகன்ம மொன்று அநாதிநித்தமா யுண்டென்பாருமென்று இருதிறத்த ராசிரியரென்க. இவ்வினையீட்டப்படுங்கால், மந்திர முதலிய அத்துவாக்க ளிடமாக மனம் வாக்குக் காயமென்னும் மூன்றானீட்டப்பட்டு, தூலகன்மமாய் ஆகாமியமெனப் பெயர் பெற்று, பின்னர்ப் பக்குவமாங்காறுஞ் சூக்குமகன்மமாய்ப் புத்திதத்துவம் பற்றுக்கோடாக மாயையிற் கிடந்து சாதி ஆயுப் போகமென்னும் மூன்றற்கு மேதுவாய் முறையே சனகந் தாரகம் போக்கியம் என்னு மூவகைத்தாய், அபூருவம் சஞ்சிதம் புண்ணியபாவ மென்னும் பரியாயப்பெயர் பெற்று, பின்னர்ப் பயன் படுங்கால் ஆதிதைவிகம் ஆத்தியான்மிகம் ஆதிபௌதிகம் என்னு முத்திறத்தாற் பலதிறப்பட்டு, பிராரத்தமெனப் பெயர்பெறும். ஆதிபௌதிகமாவது சடம் வாயிலாக வருவது. ஆத்தியான்மிகமாவது சடத்தோடு கூடிய சேதனம் வாயிலாக வருவது. ஆதிதை

விகமாவது ஒரு வாயிலானன்றித் தெய்வந்தானே காரணமாக வருவது. இன்னும் இவ்வினைகள் உலகம் வைதிகம் அத்தியான்மிகம் அதிமார்க்கம் மாந்திரம் என்று ஐவகைப்பட்டு ஒன்றற்கொன்று ஏற்றமுடைத்தாய், முறையே நிவிர்த்தி முதலிய பஞ்சகலைகளினடங்கி, அசுத்தம் மிச்சிரம் சுத்தமெனப்படும் போகங்களைப் பயப்பிக்கு மென்றறிக.

இரண்டாமதிகரணமுடிந்தது.

மூன்றுமதிகரணம்.

இனி, இவ்வான்மாக்கள் மாறிப் பிறந்து வருமென்றது.

எ—து. மே—ள். எ—னின். புனருற்பவம் சடத்துக்கன்றிச் சித்துக்கு முளதாயினன்றே முற்செய்வினையே ஈண்டைக்கு வருமென மேற்கூறியதமையும் அஃதுண்டோ? இல்லையோ? என்னுமையப்பாட்டின்கட் குடமுடைந்தவழிக் குடாகாயம் ஆகாயத்தோடு கூடுமாறுபோல உடம்பு நீங்கியவழி உயிர் பிரமத்தோடு கூடுமென்னுஞ் சுருதிபற்றி இறந்தவுயிர் மீளப் பிறப்பதில்லையெனக் கிரீடாப்பிரமவாதிகள் கூறுங் கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தின் மூன்றுங்கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோடனுதலிற்று

இ—ள். வெ—படை.

வருதல் தொன்றுதொட் டவ்வாறுதல்.

மாறுதல் ஈண்டிறத்தலென்பது 'போக்குவரவுபுரிய' என்னு மூலத்தானும், எது வுதாரணங்களோடு உளதாகிய இயைபானு முணர்க. இஃதுணராது அச்சு வேறுபடுத லென்றுரைப்பாருமுளர். அஃதீண்டைக் கியாது மியையாமை யுணர்க.

தோற்றமு மீறும் உள்ளதற் கல்லது உளதாத லின்மையான்.

எ—து. எது. எ—னின். அதற்குப் பிரமாண மென்னை? யென்னுங் கடாவை யாசங்கித்து மேற்கோளைச் சாதித்த னுதலிற்று.

இ—ள். உற்பத்தியும் நாசமுந் தொடர்ச்சியாயுள்ள பொருட்கன்றி வினைப்பொருட்கு உற்பத்தி கூடாமையான் இனி இவ்வான்மாக்களே மாறிப் பிறந்துவருமென மேற்கொண்டது. எ—று.

தோற்றமும் ஈறு மென்னு மும்மைகளை எதிரது தழீஇயின வாகக் கோடலிற் றொடர்ச்சியா யென்பது போந்தவா றறிக. உளதாதல் ஈண்டுத் தோன்றுதல்.

இனி, இவ்வாறன்றிக் குடாகாய வுவமையேபற்றி இருவினையான் வரும் புனருற்பவம் உயிரின்பொருட்டுச் சிவத்துக்கே யாமெனச் சிவாத்துவிதிகள் கூறுங் கடாவை யாசங்கித்து மூலப்பகுதியிற்றோன்றும் புத்திதத்துவத்திற்கே அதுவெனச் சாங்கியர் கூறுங் கடாவை யாசங்கித்து மேற்கோட னுதலிற்று, இவ்வதிகாரணமெனக்கொண்டு தோற்றமும் ஈறும் அவ்வுரிமையுள்ளதற்கேயன்றி ஏனையவற்றிற்கு உளதாதலின்மையான் இவ்வான்மாக்களே மாறிப் பிறந்துவருமென மேற்கொண்டதென் றுரைப்பினுமாம். இப்பொருட்கு உரிமையென்பது அவாய்நிலையான் வந்தது.

உளதாதலென்னும் ஒருமை தோற்ற வீறுகளோடு தனித்தனி சென்றியையும்.

ஆன்மாக்களே யென்னும் பிரிநிலை யேகாரம் விகாரத்தாற் றொக்கது.

இனி, மாயாவாதி முதலியோர் மதத்தை மறுத்தற் பொருட்டு மேற்கொண்ட தென்பாரு முளர். அத்துவிதமென்ற சொல்லானே அவரை மறுத்து ஆன்மாக்களைப் பெறுவித்தமையின் ஈண்டவர்மதம் பற்றிக் கடா நிகழ்தற்கோ ரியைபின்மை யுணர்க.

கண்ட நனவைக் கனவுணர்விற் றான்மறந்து
விண்படர்ந்தத் தூடு வினையினாற்—கண்செவிகெட்
டுள்ளதே தோற்ற வுளமணுவாய்ச் சென்றுமனந்
தள்ள விழுங்கருவிற் றான். (13)

எ—து. உ—ம். எ—னின். புனருற்பவமாங்காற்படும் இயல் புகளுணர்த்தி அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று. கண் செவி கெட்டு உள்ளதே தோற்ற உளம் அத்தூடு விண்படர்ந்து கண்ட நனவைக் கனவு உணர்வில் தான் மறந்து மனம் தள்ள வினையினால் அணுவாய்ச் சென்று கருவில் விழுந்தான் எனக் கொண்டுகூட்டுக.

இ—ள். கண் செவி கெட்டு உள்ளதே தோற்ற. எ—து. கண் செவி முதலிய உறுப்புக்களையுடைய இவ்வுடம்பு கெட்டவழித் தனக்குக் கேடின்றிப் படைப்புக்காலந் தொடங்கிச் சங்காரகால மளவும் நிலைபெற்றுள்ளதாகிய சூக்குமதேகம் பூதசாரவுடம்பு முதலி யனவாய்க் காரியப்பட,—உளம் அத்தூடு விண்படர்ந்து. எ—து. உயிரானது அப்பூதசார முதலிய உடம்பின்கட் பொருந்தித் துறக்க நிரயங்களிற் சென்றநுபவித்து, பின்னர்,—கண்ட நனவைக் கனவு உணர்வின் தான் மறந்து. எ—து. நனவின்கட் கண்டவற்றைக் கனாக்காணுங்காலத்து மறந்து அறிவு வேறுபட்டாற்போல, முன்னைக் கண் செவி கெட்டவாறும் உள்ளதே தோற்ற அத்தூடு விண் படர்ந்தவாறும் ஆண்டநுபவித்த வாறுமாகிய இன்னோன்னவற்றை மறந்து அறிவு வேறுபட்டு,—மனந் தள்ள வினையினால் அணுவாய்ச் சென்று கருவில் விழும் தான். எ—து. முன்னுடம்பு இறக்குங் கால் அடுத்த வினை காட்டுங் கதி நிமித்தம்பற்றி உயிர் அவாவுமாறு

மனஞ்செலுத்துதலான் அக்கதிக்கட் சேறற்கேதுவாய் எஞ்சிநின்ற புண்ணிய பாவசேடத்தாற் சூக்குமதேக மாத்திரையாய்ச் சென்று அம்மனந் தள்ளிய கதிக்கு அமைந்த அக்கருவின்கட்படும். எ—று.

இன் உவமவுருபு. தான் அசை. மறத்தற்குச் செயப்படு பொருள் அவாய்நிலையான் வந்தது.

விண்படர்ந்தென்னும் உபலக்கணத்தால் நிரயம்படர்ந் தென்பதூஉம் பெறுதும் படர்ந்தெனக் காரியத்தைக் காரணமாக உபசரித்தார்.

அத்துடென்புழி அன்சாரியை விகாரத்தாற்றொக்கது. பொருந்தி யென்பது சொல்லெச்சம். வினை ஆகுபெயர்.

உடம்பு நீங்கிப் போங்கால் முதற்கட் கெடுவன கண்ணுஞ் செவியுமாகலின், அச்சிறப்புநோக்கிக் கண் செவி கெட்டென்றுபசரித்தார். கெட்டவழி யென்பது கெட்டெனத் திரிந்து நின்றது.

ஐம்பெரும் பூதத்தின் காரியமெனப்பட்ட தூலவுடம்ப சூக்குமவுடம்பின் காரிய மாமாறென்னை? யென்னும் ஐயநீக்குதற்கு உள்ளதே தோற்ற வென்றார்.

ஏகாரந் தேற்றம்.

ஆகாய முதலிய தூலபூதங்கள் சத்தமுதலிய சூக்குமபூதங்களின் காரியமாதலின், அதுபற்றியே தன்மாத்திரை மயமாகிய சூக்குமவுடம்பிற் றோன்றுவதாய தூலவுடம்பு ஐம்பெரும் பூதமயமெனப்பட்டதன்றிப் பிறிதில்லை யென்பது "பூதனா சரீரம் போனாற் புரியட்ட ரூபந் தானே. யாதனா சரீ ரமாகி" எ—ம். (சித்தி-சூத்-2, செய்-36) "சூக்கும வடிவே தென்னிற் றூலகா ரணம தாகும்." எ—ம். (சித்தி-சூத்-4, செய்-10) "தூலமா முருவினுக்குச் சூக்கும முதல்." எ—ம். (சித்தி-சூத்-2, செய்-50) "மாறியிவ் வுருவ

மெல்லாம் வருவதெங் கேகின் றென்னிற், கூறிய சூக்குமத்தாம்." (சித்தி-சூத்-2, செய்-47) "விதிப்படி சூக்கு மத்தே யுருவரும்." எ—ம். (சித்தி-சூத்-2, செய்-49) "மனுதிதரு முடல்" எ—ம். (சித்தி-சூத்-11, செய்-3) வழி நூலாசிரியரும் இவ்வாறே கூறிய வாறு காண்க. இஃதறியாதார் தத்தமக்கு வேண்டியவாறே யுரைப்ப. அது தோன்றுங்கால் "காலமுற்று—நீக்கிட மரம்பின் வேரோர் நீண்மர நிகழ்த்து." மாறுபோலச் (சித்தி-சூத்-2, செய்-48) சூக்குமவுடம்பு கெடாது நிற்பத் தூலவுடம்பு "வேறொரு குறியா மாரம் வீரசங் கிலியுமா" தல்போல (சித்தி-சூத்-2, செய்-47) வினைக்கீடாக அச்சு வேறுபட்டு "மதிக்கெழு கலைகள்போல வருவது போவதாம்." என்பதூஉம் (சித்தி-சூத்-2, செய்-49) வழிநூலாசிரியர் கூறியவாற்றா னறிக.

அணு சூக்குமவுடம்பு.

தள்ள தள்ளுதலாமெனக்க.

அக்கருவிலெனச் சுட்டுவருவிக்க.

தான் அசை.

உள்ளதே தோற்றமென்றதனால் உடற்றிரிவும், விண்படர்ந் தென்றதனால் இடத்திரிவும், கண்ட கனவைக் கனவுணர் விற்றான் மறந்தென்றதனால் அறிவுத்திரிவும் பெறப்பட்டன.

உள்ளதே தோற்றமென்றதனால் புதிது புதிதாய்த் தோன்றுதல் பற்றிச் சற்காரியவாதத்திற்கு இழுக்கின்மையும், அத்தூடு விண்படர்ந்தெனவும் அணுவாய்ச் சென்று கருவில் விழுமெனவுங் கூறியதனால் போக்கு வரவு பற்றி வியாபகத்துக்கு இழுக்கின்மையும், வினைச்சேடத்தாமென்றதனால் துறக்க நரகங்களின் அநுபவித் தொழிந்தமைபற்றிப் புனருற்பவ காரணத்திற்கு இழுக்கின்மையும் மனந்தள்ள வென்றதனால் அஃதெஞ்சுதற்கேதுவுங் காட்டியவாறு.

வேதத்துட் கூறப்படும் பஞ்சாக்கினி வித்தையின் இயல் புணர்த்துவார் கண் செவி கெட்டவழி விண் படர்ந்து மறந்தணு

வாய்ச் சென்று கருவில்விழு மென்றார். பஞ்சாக்கினிவித்தையி னியல்பு நீலகண்டபாடியத்திற் காண்க.

மறந்து விண்படர்ந்தெனக் கூட்டியுரைப்பாருமுளர். துறக்க நிரயங்களிற் படர்ந்து அநுபவிப்புழி அறிவுதிரியாமை புராணங்க ளுட் காண்க.

அரவுதன் றோலுரிவு மக்கனவும் வேறு
பரகாயம் போய்வருமப் பண்பும்—பரவிற்
குடாகாய வாகாயக் கூத்தாட்டா மென்ப
தடாதுள்ளம் போமா றது. (14)

எ—து. உ—ம். எ—னின். உயிர்க்குப் புனருற்பவமாகா மைக்கு வாதிகளான் எடுத்துக் காட்டப்படுங் குடாகாய வாகாயவு வமைக்குப் பொருள்கூறி மேலதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ—ள். அரவு தன் தோல் உரிவும் அக்கனவும் பரகாயம் போய்வரும் அப் பண்பும் பரவில் வேறு. எ—து. கண் செவி கெட்ட வழி உள்ளதே தோற்ற அத்துடு விண் படர்தற்குப் பாம்பு தோலுரித்துப் புதிதொருதோல் போர்த்துச் சேறலும், புருடன் நனவுடம்பினீங்கிக் கனவுடம்பிற் சேறலும், யோகிகள் தம்முடம்பு நீங்கிப் பரகாயத்திற் சென்று மீடலு மாகிய இவ்வுவமைகள் மிக்கு வழங்குதற்கண் இவற்றிற்கு மாறாக,— குடாகாய ஆகாயக் கூத்தாட்டு ஆம் என்பது அடாது. எ—து. குடவாகாயங் குடமுடைந்தவழி ஆகாயத்தோடு கூடுமாறு போல்வதோர் கூத்தாட்டாமென்று நீ கூறுதல் பொருந்தாது,—உள்ளம் போம் ஆறு அது. எ—து. சூக் குமவுடம்பு விட்டுப் போமாற்றிற்கே அவ்வுவமையாகலான். எ—று.

எனவே, உடல்விட்டுப் போமாற்றிற்கு இவ்விருவகையுவமை களும் ஆகமங்களிற் கூறுதலின், அவை தம்முண் முரணுத

வாறு, அரவுதன்றோலுரிவு முதலியன தூலவுடல் விட்டுப் போமாற்றிற்கும், குடாகாய வுவமை சூக்கும வுடம்புவிட்டுப் போமாற்றிற்கு மெனக் கோடல் பொருத்தமுடைமையின், அவ் வேறுபாடுணராது குடாகாய வுவமையுந் தூலவுடம்பு விட்டுப் போமாற்றிற்கே போலு மென மலையற்கவென மேலதனை வலியுறுத்தவாறு காண்க.

மேலைவெண்பாவில் "கண்ட நனவைக் கனவுணர்விற் றான் மறந்து" என்றது அறிவு வேறுபடு முறைமைக்கு எடுத்துக் காட்டியதெனவும், ஈண்டு அக்கனவு மென்றது, அதனையே உடல் வேறுபடு முறைமைக்கு எடுத்துக்காட்டிய தெனவுந் தெரிந்து கொள்க.

பரவு முதனிலைத் தொழிற்பெயர். இல்லுருபு தொழினிகழ்ச் சிக்கண் வந்த ஏழாவது.

பரவுதல் எல்லார்க்கும் புலனுமாறு மிக்கு நிகழ்தல்.

ஈண்டு உள்ளமென்றது சூக்குமவுடம்பை.

போமாற்றிற் கென்னும் நான்காவது விகாரத்தாற் றொக் கது; "ஐந்தவித்தா னாற்றல்" (திருக்குற-25) என்புழிப்போல.

குளவாம்பல் குளாம்பலென மரீஇயினாற்போலக் குடவாகாயங் குடாகாயமென மரீஇயிற்று.

ஆகாயக் கூத்தாட்டென்பது உவமத்தொகை. இதனை உம் மைத் தொகையாகக்கொண்டு குடாகாய வாகாயமுங் கூத்தாட்டும் போ லென்றுரைப்பாரு முளர்.

மூன்றுமதிகரணமுடிந்தது.

நான்காமதிகரணம்.

இனி நீக்கமின்றி நிற்கு மன்றே யென்றது.

எ — து. மே — ள். எ — னின். அங்ஙனம் புனருற்பவமா தற் கேதுவாய் இருவினைகளைச் செலுத்தி நிற்பதெனப் போந்த ஆணை யெனப் படுஞ் சத்தியாவது முதல்வனின் வேறோ? அன்றோ? வென்னும் ஐயப்பாட்டின்கட் பொருட்குச் சத்தி வேறென்னு மீமாஞ்சகர் முதலியோர் மதமும், அன்றென்னும் நையாயிகர் முதலி யோர் மதமும் பற்றி நிகழுங் கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தின் இறுதிக்கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோ ளுதலிற்று.

இ — ள். முதல்வன் தனதாணையாகிய சிற்சத்தியோடு சமவேதமாய் நிற்பன். எ — று.

அன்னிய யோக வியவச்சேதம் அயோக வியவச்சேதம் என் றற்றொடக்கத்து வடசொற்கள் பிறிதினியைபு நீக்குதல் இயை பின்மை நீக்குதல் என்றற் றொடக்கத்தனவாக மொழி பெயர்த்து வழங்கப்படுமாறு போலச் சமவாய மென்னும் வடமொழி தமிழின் கண் நீக்கமின்றிநிற்ற லென மொழிபெயர்த்து வழங்கப்படுமென்று ணர்க. வடமொழி இரண்டாஞ் சூத்திரத்திறுதியின் ஆணை முதல் வனோடு சமவேதமாய் நிற்குமென ஆணைமேல் வைத்தோதி யதனை ஈண்டு முதல்வன்மேல் வைத்தோதினார். கண்ணழிப்புழி, இரு வினை முதல்வ னாணையின் வருமெனக் கூறிப்போந்த ஆணை ஈண்டுக் கூறாமையே இனிது விளங்கு மென்னுங் கருத்தாற் சொற்பல்காமைப் பொருட்டு அதனை யொழித் தெடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. இப் பொருள் காணமாட்டாதார் சருவவியாபியாய் நிற்றலா லென்னும் ஏதுவின் பொருளே மேற்கோளுக்கும் பொருளாகக் கொண்டுரைப்ப. அது கூறியது கூற லாதலுமன்றி மொழிபெயர்த்தல் யாப்பிற் கேலாமையு மறிக. ஈண்டுச் சமவாய மென்றது தாதான்மிய சம்பந்

தத்தை. அஃதாவது பொருளான் ஒன்றேயாயும் ஒருவாற்றாற் பேதமாதற்கு உரிமையுடைமை.

அவன் ஏகாநேகமிரண்டுமின்றிச் சருவவியாபியாய் நிற்றலான்.

எ—து ஏது. எ—னின். அதற்குப் பிரமாணமென்னை? யென்னுங் கடாவை யாசங்கித்து மேற்கோளை வலியுறுத்துத லுதவிற்று.

இ—ள் அம்முதல்வன் ஒன்றே வேறே யென்னும் இரு தன்மையு மின்றி அவ்விரண்டற்கும் பொதுவாய் எங்கணும் வியாபியாய் நிற்றலான் 'இனி ஆணையி னீக்கமின்றி நிற்குமன்றே' யென மேற்கொண்டது. எ—று.

அவினாபாவ முணர்த்துவார் ஏகாநேக மிரண்டு மின்றி யென மேற்கோளிற் போந்த பொருளை அநுவதித்துச் சருவவியாபியாய் நிற்றலா னென ஏதுக்கூறினார். சருவ வியாபியாய் நிற்றல் அவையே தானே யாயென்னும் அதிகரணத்தாற் சாதிக்கப் பட்டமையின் அதனை ஏண்டேதுவாக வைத்து ஆணையினீக்கமின்றி நிற்குமென்னு மேற்கோளைச் சாதித்தவாறு.

எங்குமுள னென்றளவை யொன்றன் றிரண்டென்னி
லெங்கு முளனன் றேவற்றேவனு — மங்க
ணவையவ னன்றில்லைப் பொன்னொளிபோ லீச
னவையுடைமை யாளாநா மங்கு. (5)

எ—து. உ—ம். எ—னின். ஏதுவும் மேற்கோளுந் தம்முள் அவிநாபாவ மாமாறு யாங்ஙன மென்னுங் கடாவை யாசங்கித்து அதனை வலியுறுத்துத லுதவிற்று.

இ—ள். எங்கும் உளன் என்ற அளவை ஒன்று அன்று. எ—து. யாங்கணும் அவையே தானே யென மேற்கூறிய அளவை யானே முதல்வன் ஒரு பொருளாதல் கூடாது. எ—று. ஒன்றா யிற் கங்கைக் கரையினின்ற ஒருமானுடனே காவிரிக்கரையினும் ஒருங்கு நிற்கமாட்டான்; அதுபோல, ஒரு பொருள் ஓரிடத்துளதாத லன்றி யாங்கணும் வியாபித்து நிற்கமாட்டா தென்பதாம். இரண்டு என்னில் எங்கும் உளன் அன்று. எ—து. அற்றேல் முதல்வன் இருபொருளாய் நிற்குமெனக் கோடுமெனின் யாங்கணும் அவையே தானேயாயு ளனாதல் கூடாது. எ—று. தன்மாட்டே வேற்றுமை யுடையானுக்குப் பிறபொருள்களின்கண் வேற்றுமை யின்றி வியா பித்து நிற்றல் சாலா தென்பதாம். அற்றேல் இவ்விரண்டோடு முரணாதலின் எங்கு முளனல்ல னெனக் கோடுமெனின்;— எவற்று எவனும் அங்கண் அவை அவன் அன்று இல்லை. எ—து. எவ்வி டங்களினுள்ள எத்திறப் பொருளுமாகிய அவ்விடத்து அவைக ளெல்லாம் "அகர வுயிரின்றேல் அக்கரங்க ளில்லை" யாமாறுபோல, அம்முதல்வனை யின்றியமையா வாகலான் எங்குமுள னல்ல னென் றல் பொருந்தாது. எ—று.

ஆகலான் எங்குமுளனல்ல னென்றல் பொருந்தா தென்பது குறிப் பெச்சம். அற்றேல் வேறு விடுக்குமாறென்னை? யெனின்;—ஈசன் பொன் ஒளிபோல். எ—து. எங்கு முளனாகிய முதல்வன் ஞாயிறும் ஒளியும் போல ஒன்றாதற்கும் இரண்டாதற்கும் பொதுவாய்த் தாதான்மியத்தாற் சிவமுஞ்சத்தியு மென்றியைந்து நிற்கும் எ—று. அற்றேல், பசுபாசங்களும் வியாபகமெனக் கோடலின், அவையும் இம்முறைமைபற்றி ஏகாநேக மிரண்டுமின்றி முதல்வன் போலத் தத்தஞ் சத்திகளோடு தாதான்மியமாய் நிற்குமென்பது பெறப்படுத லான் முதல்வனோடு சமமாவான் செல்லு மெனின்;— அவை உடைமை ஆம் நாம் ஆள் அங்கு. எ—து. அவ்வாறாயினும் முதல்வ னது வியாபகத்தை நோக்கி வியாப்பியமாகலின், அப்பாசங்கள் உடைமையாம்; பசுக்களாகிய நாம், அடிமையாவேம் அம்முதல்வன் மாட்டு. எ—று.

அன்றெனப் பாடமோதுவாருமுளர்.

பாசங்கள் உடைமை யாமாறும், பசுக்கள் அடிமை யாமாறும், 'தாரகமா மத்தன்று ணிற்றல்' எ—ம். 'அதனி லீறலா வொன்று பலவாறே தொழும்பாகும்' ன—ம். மேற்பெறப்பட்டமையின், அவற்றை ஈண்டெடுத்துக் காட்டி ஆசங்கை நீக்கியவாறு.

என்ற வென்னும் பெயரெச்சத் தகரம் விகாரத்தாற் றொக்கது. "புகழ்புரிந்தில்" (குற-59) என்புழிப்போல. அளவையானென ஆனுருபு விரித்துரைக்க.

ஒன்றன்று உளனன்று என்புழி ஒன்று உளனென்னுந் தருமி வாசகங்கள் ஆகுபெயரால் அத்தருமங்களின்மே னின்றன வாகலான் உளனென்பதும் அஃறிணை யொருமையோடு முடிந்தது.

அன்மை கூடாமைப் பொருட்டு.

எவற்றெவனு மென்பது ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகை. அஃறிணைக்கண்வரும் எவனென்னும் வினாவினைக் குறிப்புச் சொல் ஈண்டுப் பெயர்த்தன்மைப்பட்டு எவனுமென எஞ்சாப் பொருண்மை யுணர்த்தி நின்றது.

அன்றியென்னும் வினையெச்சம் செய்யுளாகலின் அன்றெனத் திரிந்தது.

இன்மை ஈண்டு அமையாமைப் பொருட்டு.

பொன் ஆகுபெயர்.

ஆம் என்பது உடைமையோ டியையும்.

பொன்னொளிபோ லீசனென்பது தொகையுவம மாகலிற், பொதுவியல்பு விரித்துரைக்கப்பட்டது.

இவ்வதிகரணத்தாற் போந்த தொகைப்பொருள், முதல்வன் வியாபகனாதலின், வியாபகப்பொருட்கு ஒன்றாய் நிற்றல் கூடாது; அது கூடாமைபற்றி, இரண்டாய் நிற்பனெனின் வியாபகனாதல் கூடாது; வியாபி யல்லனெனின் பசு பாசங்கள் அவனையின்றி யமைதல் கூடாது; ஆகலான், முதல்வனொருவனே ஞாயிறு மொளியும் போலச் சிவமுஞ்சத்தியுமெனத் தாதான்மியத்தால் இருதிறப் பட்டுச் சருவவியாபியாய்ப் பொதுமையினிற்பனெனச் சமவேதமாய் நிற்குமாறு தெளிவிக்கு முகத்தானே தாதான்மியசத்தி யுண்மைக் குப் பிரமாணங் கூறியவாறு மென்றுணர்க அஃதாமாறு,— தன்னை விளக்குவதூஉம் விடயங்களை விளக்குவதூஉந் தானேயாகிய ஞாயிறொன்று தானே விடயங்களை விளக்குழிக் கதிரெனவுந் தன்னை விளக்குழிக் கதிரோனெனவுந் தாதான்மியத்தால் இருதிறப்பட்டி யைந்து நிற்றல்போல, புறப்பொருளை நோக்காது அறிவுமாத்திரை யாய்த் தன்னியல்பி னிற்பதூஉம், புறப்பொருளை நோக்கி நின்று ணர்த்துவதூஉமாகிய இரு தன்மையையுடைய பேரறிவாயசை தன் னிய மொன்றே அங்ஙனம் புறப்பொருளை நோக்கி நிற்கு நிலையிற் சத்தியெனவும், புறப்பொருளை நோக்காது அறிவுமாத்திரையாய் நிற்குநிலையிற் சிவமெனவுந் தாதான்மியத்தால் இருதிறப்பட் டியைந்து நிற்குமெனவுணர்க.

இனித், தீயின்சத்தி யொன்று தானே சுடுதல் அடுதல் முதலிய தொழில் வேறுபாட்டால் சுடுஞ்சத்தி அடுஞ்சத்தி யென்றற்றொடக் கத்துப் பலவேறு வகைப்படுமாறு போல, சிவசத்தி யொன்றே காரிய வேறுபாட்டால் பரை ஆதி இச்சை ஞானம் கிரியையென்று ஐவகைச் சத்திகளாயும், முறையே ஐந்தும் நான்கும் எட்டும் பதின் மூன்றும் எட்டுமாகிய கூறுபாடுடைய ஈசானி முதலிய ஐவகைச் சத்திகளாயும், ஆரணி செனனி முதலிய மூவகைச் சத்திகளாயும், நிவிர்த்தி பிரதிட்டை முதலிய ஐவகைச் சத்திகளாயும், வாமை சேட்டை முதலிய அட்டசத்திகளாயும், பாவாகீசுவரி அபாவாகீசு வரி மனோன்மனி மகேசை உமை திரு வாணியென எழுவகைச்

சிவபேதங்கட்கும் முறையே எழுவகைச் சத்திகளாயும், அத்தியான் மிகமெனப்படும் உன்மனை சமனை முதலிய கலைகளாயும், இன்னும் பலவேறுவகைப்பட்டு நிற்கும். அவ்வச்சத்திகளோடு புணர்ந்த சிவமும் அவ்வாறே பலவகைப் பெயர் பெற்று நிற்கும் அவ்வச்சத்திகட்கு இடமாய விந்துவும் அங்ஙனம் பலவேறு வகையான்விருத்திப் பட்டு அப்பெயர்பெறும். இவற்றி னியல்பெல்லாம் ஆகமங்களுட் காண்க.

நான்காமதிகரணம் முடிந்தது.

இரண்டாஞ்சூத்திரம் முடிந்தது.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவஞானபோதம் — சிற்றுரை.

பொதுவியல்பு—பிரமாணவியல்.

மூன்றுஞ்சூத்திரம்.

—ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள்

மூன்றாஞ்சூத்திரம்.

உளதில தென்றலி னெனதுட லென்றலி
னைம்புல னொடுக்க மறிதலிற் கண்படி
லுண்டிவினை யின்மையி னுணர்த்த வுணர்தலின்
மாயா வியந்திர தனுவினு ளான்மா.

எ—து சூ—ம். எ—னின். ஆன்மப்பிரகாச முணர்த்துத னுதலிற்று.

எ—து. க—ரை. எ—னின். சூத்திரக் கருத்துணர்த்துத னுதலிற்று.

இ—ள். மேல் 'அவையே தானே' யென்றெடுத்துக் கொள்ளப் பட்ட உயிர் சூனிய முதலியவற்றுள் ஒன்றாகற்பாற்றென அவ்வம் மதம் பற்றி நிகழுங்கடாவை யாசங்கித்து உயிர் அவற்றிற்கு வேறா யுண்டென்பது கருதலளவையான் விளக்கி மேலைச்சூத்திரத்தின் உயிர்கண்மேல் வைத்தோதிய முதல்வனதி லக்கணத்தை வலி யுறுத்துதல் மூன்றாஞ் சூத்திரத்தின் கருத்து. எ—று.

முதன்மையுடைமைபற்றி உலகிற்கு நிமித்தகாரணமாகிய பதிப்பொருளுண்டென்பது முதற்சூத்திரத்துட் கூறி, காரணமா தற் பொதுமையான் இயைபுடைமை நோக்கித் துணைக்காரண முதற்காரணங்களது உண்மையும் அவற்றான் உலகங் காரியப்படு மாறும் இரண்டாஞ் சூத்திரத்துட் கூறி அவற்றானுய பயன் கோடற் குரிய பசுக்களதுண்மைக்குப் பிரமாணம் ஈண்டுக் கூறுகின்றாரென் றுணர்க. இதனானே சூத்திரவியைபும் இனிது விளங்கும்.

இச்சூத்திரத்தின் பிண்டப்பொழிப்பு. இலதென்றன் முதலிய அறுவகை யேதுக்களானும் மாயா வியந்திரதனு வென்னும் பெய ரடையாற் பெறப்படும் குறிப்பேதுவானும் இவற்றின் வேறாய் இவ் வுடம்பினுள் உயிரெனப்படுவ தொன்றுண்டு. எ—று.

இது பூட்டுவிற் பொருள்கோள்.

உளதென்றது சாதியொருமை. அறிதலி னென்றது ஐம்புல ஞேடுஞ் சென்றியையும்.

'தனுவினுளான்மாவுள' தென்ருரேனும், காணப்பட்ட உடம் பாற் காணப்படாத உயிருக்குண்மை கூறவேண்டுதலின் இவ்வுடம்பு சூனிய முதலியவற்றின் வேருய ஆன்மாவை யுடைத்தென உடம் பின் மேல் வைத்தோதுதல் ஆசிரியர் கருத்து. அற்ருகலினன்றே பதியுண்மை உலகின்மேல் வைத்தோதியதூஉமென்பது.

ஈண்டு மேற்கோள் ஒன்ருயினும் எழுவகை மதங்களை வேறு வேறு மறுக்கு மேதுக்கள் எழாகலான் ஆன்மாவுளதென்னு மேற் கோள் அவற்ரோடு தனித்தனி சென்றியைதலின் எழதிகரணத்த தாயிற்று இச் சூத்திர மென்றுணர்க இதனுட் கூறிய வேதுவே யேதுவும் மேற்கோளும் அதுவே யாகலான் எனைச்சூத்திரங்களுட் போல வேறேதுக் கூறவேண்டாமையின், இவையேதுவாமாறும் இவற்ருன் மேற்கோளைச் சாதிக்குமாறும் இனிது விளக்கி வலி யுறுத்துதன் மாத்திரையே ஈண்டுரைக்கப்படுவதெனக் கொள்க.

முதலதிகரணம்.

ஈண்டு இலதென்றலின் ஆன்மாவுள தென்றது

எ—து. மே—ள். எ—னின். சூனியான்மவாதி, தேகான்ம வாதி, இந்திரியான்மவாதி, அந்தக்கரணான்மவாதி, சூக்குமதே கான்மவாதி, பிராணன்மவாதி, விஞ்ஞானன்மவாதி, சமுகான்ம வாதி என்னு மெண்மருள் அந்தக்கரணான்ம வாதிகள் ஆன்மாவின திலக்கணங் கூறும்வழி அநுவாதமுகத்தான் மறுக்கப்படுதலின்

அவரை யொழித்து, ஒழிந்த எழுவர் மதங்களையும் முறையே மறுத்து உயிருண்மை சாதிப்பான் றொடங்கி, அவற்றுள் இது சூனியமே யான்மா வென்னு மாத்துமிகர் கூறுங்கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தின் முதற்கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று.

இ—ள். வெ—டை.

ஆன்மா விலதென்றலினென வருவித்துரைக்க.

எவற்றினையும் அன்றன்றென விட்டு ஆன்மா இலதென்று நிற்பது உளதாகலின் அதுவே அவ்வான்மாவாம் என்றது.

எ—து. பொ—ரை. எ—னின். ஆன்மா இலதென்றலேபற்றி அஃதுண்டெனக் கோடல் முயற்கோடில்லை யென்னு மேதுவால் அஃதுண்டெனச் சாதித்தலோடொக்கும் என்னுங் கடாவை யாசங்கித்து அதன்றுற்பரிய முணர்த்துத னுதலிற்று.

இ—ள். ஆன்மா இலதென்னுஞ் சூனியான்மவாதிகளும் இல்லை யென வாளா கூறுதலமையாமையின் உடல் பொறி விடய மனைத்தினையும் முறையானே இஃதான்மாவன்று இஃதான்மாவன்றென ஓரோவொன்றாகக் கழித்து இவ்வாறாகலின் ஆன்மா வென்பது சூனியமென்று அங்ஙனங் கூறுபவாகலான் அவற்றை ஓரோவொன்றாக விட்டு அங்ஙனங் கூறிக்கொண்டு நிற்பதோரறிவுண்மையின் அவ்வறிவே மேல்'அவையே தானேயா'மென்பதனுள் ஆகமவளவை யாற்சாதித்துப்போந்த ஆன்மா வென்றவாறும். ஈண்டிலதென்றவின் 'ஆன்மாவுளதென' மேற்கொண்டது. எ—று.

அங்ஙனமறியு மறிவுஞ் சூனியமேயெனின், அஃது என்னை யீன்றாண் மலடி யென்பதனோ டொக்கு மென்றொழிக வென்பது கருத்து.

இன்மை ஈண்டுச் சூனியப்பொருட்டு. சூனியமாவது உள்ளது மன்று இல்லதுமன்று இரண்டுமாவதுமன்று வேறுமன்றெனப்படும் பாழ்.

ஏகாரம் பிரிநிலைக்கண் வந்தது.

அன்றன் றெனநின் றனைத்தும்விட் டஞ்செழுத்தாய்
நின்றேன் றுளதது வே நீயனைத்து—நின்றின்று
தர்ப்பணம்போற் காட்டலாற் சார்மாயை நீயல்லை
தற்பரமு மல்லை தனி. (16)

எ—து. உ—ம். எ—னின். அவ்வறிவை உடல் பொறி விடய முதலியவற்றின் வேறாகப்பிரித்துக் காணுமாறும், அதுவே உயிரா மாறுந் தெரித்துணர்த்தி அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ—ள். அனைத்தும் நின்று. எ—து. உடல் பொறி விடய முதலிய அனைத்தினும் அதுவது தானாக நின்று,—அன்று அன்று என விட்டு. எ—து முறையானே இது நானன்று இது நானன் றென ஒரோவொன்றாகக் கண்டு நீக்கியவழி,—அஞ்செழுத்தாய் ஒன்று நின்றுளது. எ—து. அவ்விடத்து அகர முதலிய சூக்கும பஞ்சாக்கர ரூபமாயறிந்து வந்ததோ ரறிவு நிலைபெற்றுளதன்றே,—அதுவே நீ. எ—து. அதுவு நானன்றெனக் கழிப்பின் அங்ஙனங் கழித்த உணர்வு வேறுண்டெனப்பட்டு மேலும் வரம்பின்றியோடு மாகலிற் சூக்குமபஞ்சாக்கர ரூபமாய் நின்றறிந்து வந்த அவ்வறிவு தானே நீயென்பதறிவாயாக. அற்றேல், மாயையமுஞ் சிவமுமுள் வென்பது மேலைச்சூத்திரங்களாற் சாதிக்கப்பட்டமையின் அவையே அவ்வறிவினையு மறிந்து நீக்குமெனவமையுமாகலான் வரம்பின்றி யோடு மாறில்லை யாலெனின்; சார்மாயை. எ—து. நின்னாற் சாரப் பட்ட மாயை,—அனைத்தும் நின்று இன்று தர்ப்பணம்போல் காட்ட லான் நீ அல்லை. எ—து. நிலமுதலிய காரியமனைத்துமாய் நின் னொடு விரவி நின்று இப்பெத்தகாலத்துக் கண்ணுக்குக் கண்ணாடி

போல் உனக்கறிவை விளக்கி நிற்றன்மாத்திரையே யன்றி அறிவ தன்றாகலான் நீ அம்மாயையல்லை,— தற்பரமும் அல்லை. எ-து. மாயையான் விளங்கி யறியும் நீ அதற்கு அதீதமாகிய சிவமுமல்லை,- தனி. எ-து. அவற்றின் வேறு எ-று.

விட்டவழியென்பது விட்டெனத் திரிந்துநின்றது.

அவ்வறிவாவது இதுவென்றுணர்த்துவார் 'அன்றன்றெனநின்றனைத்தும் விட்ட'வழியென எதுப்பொருளை அநுவதித்து அஞ்செழுத்தாயொன்று நின்றுளதெனஅடையாளங் கூறினார். அஞ்செழுத்தாய் நின்றறியுமாறு வருகின்ற சூத்திரத்துட் பெறப்படும். இதற்குப் பிறரெல்லாங் கூறியது கூறலென்னும் வழுப்பட மேலு மோரியையின்றி யுரைத்தார்.

'அனைத்துநின்'றென்புழி முன்னர்க் கண்ணுருபும் பின்னர் ஆக்கச்சொல்லுந் தந்துரைக்க. எகாரந் தேற்றம். தற்பர மென்றது குறிப்பேதுவாய் நின்ற பெயர்.

'அனைத்து நின்றின்று தர்ப்பணம்போற் காட்டலால் சார் மாயை நீயல்லை தற்பரமுமல்லை தனி' யென்றதனானே வருகின்ற அதிகாரணங்களுக்கெல்லாந் தோற்றுவாய் செய்தவாறுமாயிற்று.

முதலதிகரணம் முடிந்தது.

இரண்டாமதிகரணம்.

இனி எனதுடலென்றலின் ஆன்மா வுளதென்றது.

எ-து. மே-ள். எனின். அவ்வறிவ உடம்பின்க ணன்றி நிகழக் காணுமையானும் காணுகினேன் பருத்தேனென உடம்

பினையே நானென்று வழங்கக் காண்டலானும் உடம்பே யான்மா வெனத் தேகான்மவாதிகள் கூறுங் கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தி னிரண்டாங் கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து: மேற்கோட னுதலிற்று.

இ—ள், வெ—டை.

நான் பருத்தேன் சிறுத்தேன் கரியேன் மனிதன் பார்ப்பானென உடம்பின் குணவிசேடங்களை உபசாரத்தால் உயிருக்கேற்றி வழங்கினும் யானுடம்பு யான்கை யான்கால் என வுடம்பை அவ்வாறு வழங்குவாரின்றி எனதென வேற்றுமைப்படவே யாவரும் வழங்கக் காண்டலின் அதுவே உயிர் வேறுண்டென்பதனை அறிவுறுக்குமென அவன் வழங்குமுறையேபற்றி அவனை மறுத்தவாறு.

என்பது என்மனை யென்றாற்போல என் கை என் காலென நிற்பதுளதாகலின் அதுவே அவ்வான்மாவா மென்றது.

எ—து. பொ—ரை. எ—னின். எனதுட லென்பது பிறிதின் கிழமைப் பொருட்படாது தலைமாத்திரையாய் நிற்கு மிராகுவை இராகுவினது தலையென்று வழங்குமாறு போல அபேதம்பற்றியே வழங்கப்படுமென அமையுமென்னுங் கடாவை யாசங்கித்து அதன் றாற்பரிய முணர்த்துத னுதலிற்று.

இ—ள். இராகுவினது தலையென்றாற்போல்வன சிறுபான்மை வழக்கமாகலின் ஆண் டொற்றுமைப் பொருள்கோட லமையும் ஈண்டவ்வாறன்றி என்பதி என்மனைவி என்பொருள் என்று வழங்குமாறுபோல என் கை, என் கால், என் கண், என் செவி, என் பொறி, என் பிராணன், என்னறிவெனப் பலவாற்றானும் பெரும்பாலும் உலகத்து வழங்கக் காண்டலின் இவ்வழக்க மிகுதிப்பாடு பிறிதின்கிழமைப் பொருட்கணன்றி வாராமையான் அங்ஙனங் கூறிக்கொண்டு நிற்கும் பொருள் வேறொன்றுண்டென்பது பெறப்

படுதலின் அதுவே மேலுரையளவைபற்றிச் சாதித்த ஆன்மா வென்றவாறும். எனதுடலென்றலின் ஆன்மா வுளதென மேற் கொண்டது. எ-று.

எனதென்ற மாட்டி னெனதலா தென்று
துனதலா துன்கைகால் யாக்கை—யெனதென்று
மென்னறிவ தென்று முரைத்துநீ நிற்றிகா
ணுன்னிலவை வேறா முணர். (17)

எ—து. உம். எ—னின். பதி மனைவி முதலிய பொருள்கள் தம்மின் வேறாதல் கண்டு பிறிதின்கிழமைப் பொருள்பட எனதென்றாற் போலன்றிக் கைகால் முதலியவற்றைத் தற்கிழமைப் பொருள்பட எனதென்று கூறி நிற்றலின் அவ்விரு வேறு மொழியுந் தம்முளொக்குமா றென்னை? யென்னுங்கடாவை யாசங்கித்து அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ—ள். எனது அலாது என்னுது எனது என்ற மாட்டின் எ—து. நீ உலோகாயதநூல் கேட்குமுன்னெல்லாம் பதி மனைவி முதலிய புறப்பொருளையே உயிரெனக்கொண்டு மயங்கிநின்றா யன்றே அக்காலத்து அவற்றை எனதன்றென வேறு காணுது தனித்தனி என்தென்றே தற்கிழமைப்பொருளாகக் கூறிக் கொண்டு நின்றாற்போல,—உனது அலாது உன் கை கால் யாக்கை எனது என்றும் என் அறிவது என்றும் உரைத்து நீ நிற்றிகாண். எ—து. உனதன்றாகிய உன் கைகால் யாக்கைகளைத் தனித்தனி எனதென்றும் அங்ஙனமறிந்த பாசவறிவை என்னறிவதென்றுந் தற்கிழமைப்பொருளாகக் கூறிக்கொண்டு நீ யொருபொருள் வேறு நிற்கின்றாய் காண்,— உன்னில். எ—து. உலோகாயத நூல் ஆராய்ந்த பின்னர்ப் பதி மனைவி முதலிய பொருள்கள் உனக்கு வேறாதல் கண்டாற்போலக் கை கால் முதலியவற்றி னியல்புகளை யும் ஏதுக்கண் முதலியவற்றான் ஆராய்ந்து பார்த்தியாயின்,—அவை

வேறும் உணர். எ—து. அங்கைகான் முதலியன உனக்கு அன்னிய மாம் அதனை யறிவாயாக. எ—று.

இன் உவமவுருபு.

உனதலாதென்பதனைக் கை கால் யாக்கைகளோடு தனித்தனி கூட்டுக.

இரண்டாமதிகரணம் முடிந்தது.

மூன்றாமதிகரணம்.

இனி ஐம்புலனறிதலின் ஆன்மாவுள தென்றது.

எ—து. மே—ள். எ—னின். ஐம்பொறிகள் ஐம்புலன்களை யறியுமென்றல் எல்லார்க்கு மொப்ப முடிந்தமையின் அவை உடல் போற் சடமன்மை பெறப்படுதலானும், அவற்றை எனதென்னும் வழக்கம் பெரும்பான்மையன் றாகலானும்,அவையே உயிராதலமையு மென இந்திரியான்மவாதிகள் கூறுங்கடாவை யாசங்கித்துச் சூத் திரத்தின் மூன்றாங்கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று.

இ—ள். வெ—படை.

ஐம்புலனாகிய சத்தப் பரிச ரூப ரச கந்தங்களை இந்திரியங்கள் ஒன்றறிந்த தொன்றறியாமையின் இவ்வைந்தினையும் ஐம்பயனுமறி வதனதாகலின் அதுவே அவ்வான்மாவாம் என்றது.

எ—து. பொ—ரை. எ—னின். ஐம்புலனறிதலின் ஆன்மா ஐம்பொறியின் வேறெனச் சாதித்தற் கேதுவாமாறு யாங்ஙன மென் னுங்கடாவை யாசங்கித்து அதன் றற்பரிய முணர்த்துத னுதலிற்று.

இ—ள். வெ—படை.

ஒன்றறிந்த தோன்றறியா தாகி யுடன்மன்னி
யன்றும் புலனுயவ் வஞ்செழுத்தை—யோன்றறித
லுள்ளதே யாகி லதுநீ தனித்தனிகண்
டுள்ளலவை யோன்றல்லை யோர். (18)

எ-து உ-ம். எ-னின். இந்திரியங்கள் ஒன்றறிந்த தொன்றறியா தென்றதொக்கும் ஐந்தும் ஐந்துயிரெனக் கோடலின் அதனுனெமக்காவதோரிழுக்கில்லை. இனி இவ்வைந்தையுங்கொண்டு ஐம்புலனையும் ஒரு பொருளே யறியுமெனின் அதற்குப் பிரமாணங் கண்டிலம் "குடத்தைக் கண்ட யானே அதனைத் தீண்டினேனென மறித்துணர்வு நிகழ்தல்" ஐந்து மோருடம்பின்கண்ணே நிலைபெறு மொற்றுமைபற்றி யமையுமெனக் கோடுமென்னுங்கடாவை யாசங்கித்து அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ-ள். உடல் மன்னி ஒன்று அறிந்தது ஒன்று அறியாதாகி எ-து. உடம்பின் கண்ணே நிலைபெற்று ஒரு விடயத்தை யறிந்த இந்திரியம் மற்றொரு விடயத்தை அறியாதாய்,—அன்றும் புலன் ஆய் அவ்வஞ்செழுத்தை. எ-து. அங்ஙனந் தம்முண் மாறுபடுஞ் சத்தமுதலிய புலன்களைச் சூக்கும பஞ்சாக்கரத்தாற் செலுத்தப் பட்டாராய்ந்தறிகின்ற அவ்வைம்பொறிகளின் றொழிற்பாட்டை,— அறிதல் ஒன்று உள்ளதேயாகில். எ-து. கண் உருவத்தையறிவது செவி ஓசையை யறிவதென்று இவ்வா றுணர்தலையுடையதோர் பொருள் இல்லதோ உள்ளதோவென வினுயினுர்க்கு இல்லதெனின் அவ்வறிவு நிகழாதாதல் வேண்டுமாகலான் உள்ளதே யாமெனின்,—அது நீ. எ-து அவ்வாறுணர்வதியாது அதுவே நீயாகிய வான்மா, அவ்வாறுணர்வனவும் அவ்விந்திரியங்களே யென் றற்படு மிழுக்கென்னையெனின்;— அவை தனித்தனி கண்டு உள்ளல். எ-து. அவ்விந்திரியங்கள் தத்தம் விடயங்களை வேறு வேறு கண்டறிதன் மாத்திரையே யன்றி இத்தொழிற்பாட்டை யுடையேம் யாமெனவும் அறியமாட்டா வாகலான்,—ஒன்று அல்லை

ஓர். எ—து. அவ்வைந்தின் றொழிற்பாட்டையு மறிந்து அவற்றின் வரும் பயன் கொள்வதாய நீ யவற்றின் வேறாவை அதனை யாராய்ந் தறிவாயாக. எ—று.

ஆகியென்னுஞ் சிறப்புவினை ஆயென்னும் பொதுவினையோடு முடிந்தது; "இவனுமிவளுஞ் சிற்றிலிழைத்துஞ் சிறுபறையறைந் தும் விளையாடுப" என்றாற்போல ஆயென்பது வினைத்தொகை. அவ்வஞ்செழுத்தென்க. அவ்வஞ்செழுத்தாற் செலுத்தப்பட்ட பொறியை ஆகுபெயரான் அஞ்செழுத்தென்றார். அஃதிருமடியாகு பெயராய் ஐம்பொறியின் றொழிற்பாட்டை யுணர்த்திநின்றது.

உள்ளல் உள்ளலானென்க.

இம்மூன்றதிகாரணங்களானுஞ் சாக்கிரத்தி னிகழுமியல்புபற்றி ஆன்மாவினுண்மை சாதிக்கப்பட்டது.

மூன்றுமதிகரணம்முடிந்தது.

நான்காமதிகரணம்.

இனி ஒடுக்கமறிதலின் ஆன்மா வுளதென்றது.

எ—து. மே—ள். எ—னின். "கேசவிந்திரியங்கட்கு நிகழறிவி தனாற் காண்டும்" என (சித்தி-சூத்-2, செய்-64) நீவிருங்கோடலின் அவ்விந்திரியங்களின் வேறாய் அங்ஙனமறிவது புரியட்டகவுடம் பேயாமென வமையும், அது புறத்து நிகழாதாயினும் அகத்தே நின்று இந்திரியங்களைப் புறத்திற் செலுத்தியறியுமெனக் கோடு மெனச் சூக்குமதேகான்மவாதிகள் கூறுங் கடாவை யாசங்கித்து நாலாங்கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று.

இ-ள். ஐம்பொறிகளு மொடுங்கின சொப்பனத்தானத்தின் நிகழ்ந்தவற்றையறிதலின் ஆன்மா வேறுண்டு. எ-று.

ஒடுக்கம் ஆகுபெயர்.

நனவின்கட் கனவுகண்டாமென்றுங் கண்டிலமென்றும் நிற்பதுளதாகலின் அதுவே யவ்வான்மாவா மென்றது.

எ-து. பொ-ரை. எ-னின். சொப்பனத்தி னிகழ்ந்தவற்றை யறிவதுஞ் சூக்குமதேகமேயாகலின் இது சித்தசாதனமாமா லென்னுங் கடாவை யாசங்கித்து அதன்ருற்பரிய முணர்த்துதனுதலிற்று.

இ-ள். வெ-டை.

இஃதென் சொல்லியவாறோவெனின் ஒடுக்கமறிதலின் என்றது ஒடுக்கத்தினிகழ்ந்தவற்றை நனவின்கண் மயங்கியறிதலென்னும் பொருட்டாதலாற் சித்தசாதனமாதல் யாண்டையதென விடுத்தவாறென்பது. கனவுகண்ட சூக்குமவுடம்பே நனவின்கண் அதனை யறியுமாயிற் கண்டபடியறியாது மயங்கியறிதல் கூடாமையின் உயிர்க்காயின் அதுபோல் ஒருதன்மைத்தாகலின்றி அகத்துச்சேறலும் புறத்துச்சேறலும் வேறுபாடுடைமையான் அதுபற்றி மயங்கியறிதல் கூடுமாகலின் அங்ஙன மறியுமுயிர் வேறுண்டென்பது கண்டுகொள்க.

அவ்வுடலி னின்றுயிர்ப்ப வைம்போறிக டாங்கிடப்பச்
செவ்வியி னவ்வுடலிற் சென்றடங்கி—யவ்வுடலின்
வேறேன்று கொண்டு விளையாடி மீண்டதனை
மாறவுட னீயல்லை மற்று. (19)

எ-து. உ-ம். எ-னின். கனவின்கட் செல்லுமாறும் ஆண்டு நிகழுமாறும் மீளவருமாறு முணர்த்தி அதனை வலியுறுத்துதனுதலிற்று.

இ—ள். அவ்வுடலின் நின்று உயிர்ப்ப ஐம்பொறிகள் தாம் கிடப்ப. எ—து. மேல் உயிரன்றெனக் கூறிப்போந்த தூலவுடம்பி னின்று உயிர்ப்பனவாய ஐம்பொறிகள் ஆண்டே உயிர்ப்பொழிந்து கிடப்ப,—அடங்கிச் செவ்விதின் அவ்வுடலில் சென்று. எ—து. அவை யங்ஙனங்கிடந்தவழிப் புறத்து நிகழுந் தொழிற்பாடெல்லா மடங்கி அவ்வுடம்பினுள்ளால் வருத்தமின்றிச் சென்று,—அவ்வுட லின் வேறு ஒன்று கொண்டு விளையாடி. எ—து அத்தூலவுடம்பு போல அதனின் வேறாயதோருடம்பையெடுத்துக்கொண்டு வேறே ராற்றாற் கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்று விளையாடி,—மீண்டு அதனை மாறல். எ—து. மீளவதனை மாறி மேற்சேறலான்,—நீ உடல் அல்லை மற்று. எ—து. நீ அச்சூக்குமதேகமல்லை அதனின் வேறாவை. எ—று.

உயிர்ப்பவென்றது அன்பெறாத அகரவீற்றுப் பலவறி சொல். உயிர்த்தல் தொழிற்படுதல்.

தாமும் மற்றும் அசை,

மீண்டு மீள.

மாறல் மாறலானென்க.

இவ்வதிகரணத்தாற் சொப்பனத்தினிகழு மியல்புபற்றி உயி ருண்மை சாதிக்கப்பட்டது.

நான்காமதிகரணம்முடிந்தது.

ஐந்தாமதிகாரணம்.

இனிக் கண்டடிக் உண்டிவினையின்மையின் ஆன்மாவுள தென்றது

எ—து. மே—ள். எ—னின் சொப்பனத் தானமாத்திரையினன் றித் தொழிற்படாத சூக்குமதேகம்போலன்றிச் சுழுத்தி துரியங் களினுந்தொழிற்படுவதாய பிராணவாயுவே அடங்குதல் விடுதல் செய்தறிவதாகிய ஆன்மாவாதலமையுமெனப் பிராணன்மவாதிகள் கூறுங்கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தி னைந்தாங்கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று. இ—ள். வெ—படை.

உண்டிவினை உம்மைத்தொகை. அஃது "உண்டியும் வினையு மின்றிக் கிடந்து" (சித்தி-சூத்-4, செய்-30) என வழிநூலாசிரி யர் கூறியவாற்றானுமறிக.

ஒடுங்கினவிடத்து இன்பத்துன்பஞ் சீவனம் பிரகிருதிக் கின்மையின் ஒடுங்காதவிடத்து இன்பத்துன்பஞ் சீவியாநிற்பதுள தாகலின் அதுவே அவ்வான்மாவாம் என்றது.

எ—து. பொ—ரை. எ—னின். கண்படைகொண்டவழி 'உண்டி வினை' யில்லை யென்றது. உடற்கோ பிராணவாயுக்கோவென வினுயினுர்க்கு உடம்பு உயிரன்மையான் அதற்கவையில்லாமை பற்றி ஈண்டைக்காவதோரிழுக்கில்லை; இனிப் பிராணவாயுக்கென் னின் அது துயின்றெழுந்தபின்னர்ச் சுகமாகத் துயின்றேனென் றறிதல் பிறிதோராற்றாற் பெறப்படாதென்னும் அருத்தாபத்தி யான் ஆண்டும் இன்பத்துன்ப நுகர்ச்சியுண்டென்பது பெற்றும். விழித்துழிப்போல உறங்குழியும் பிராணவாயு வியங்குதலான் வினை யுண்மையுங் கண்டாமாகலின் அதற்கு அவையாண்டில்லையென்றல் மாறுகோள்போலுமென்னுங் கடாவை யாசங்கித்து அதன்றுற்பரிய முணர்த்துதனுதலிற்று.

இ—ள். ஈண்டு உண்டியென்றது விடயங்களினிடமாக வரும் இன்பத்துன்ப நுகர்ச்சியை, வினையென்றது உடம்பு சேட்டித்தலே, யாகலின் இவ்விரண்டும் பிராணவாயுவை யொழித்தொழிந்த கருவிகளெல்லாமொடுங்கிய துயிலிடத்து அஃதியங்கா நிற்பவும் உடம்பின் கண்ணே நிகழ்தலின்மையின் அவை யொடுங்காத நனவிணிடத்து அவையிரண்டும் அதன்கணிகழ்த லுண்மையின் அவ்வின்மையுண்மைகட் கேதுவாகக் கருவிகளையொடுக்கியும் ஒடுக்காது நிற்பதியாது அதுவே அவ்வான்மா வென்றவாறும். 'கண்படில் உண்டிவினையின்மையின் ஆன்மாவுள' தென மேற்கொண்டது.எ-று.

பிராணவாயுவை யொழித்தொழிந்த கருவிக ளென்பது ஆற்றலான் வந்தது.

இன்பத்துன்பநுகர்ச்சியை இன்பத்துன்பமென்றுபசரித்தார்.

சீவனம் சீவித்தல். சேட்டித்தலென்றதாம்.

செவ்வெண்டொகை விகாரத்தாற்றொக்கது.

சீவியாநிற்பதென்பது சீவியாநிற்ற லென்னுந் தொழிற்பெயர் மாத்திரையாய் நின்றது. ''உறங்குவதுபோலும்'' (குறள்—399.) என்புழிப்போல

உளதென்றது தனித்தனி சென்றியையும்.

துயின்றுழியும் விழித்துழியுந் திரிபின்றி ஒரு தன்மைத்தாதல்பற்றி உடம்பு பிரகிருதி யெனப்பட்டது. பிரகிருதிக்கென்றது உருபுமயக்கம்.

இரண்டு காலத்து மொப்பவியங்குதல்பற்றிப் பிராணவாயுவைப் பிரகிருதி யெனக்கொண்டு அதற்கவையின்மையி னென்றுரைப்பாரும், பிரகிருதி விகாரமாகிய சித்தத்திற்கு அவை யின்மையி

னெனவுரைத்துச் சுழுத்தியின் கண்ணுந் தொழிற்படுவதாய சித்தமே யுயிரென்னுஞ் சித்தான்மவாதிகளை மறுத்தற்கெழுந்த திவ்வதிகாரணமென் றுரைப்பாரு முளர்.

கண்டறியு மிவ்வுடலே காட்டோடுங்கக் காணாதே
யுண்டி வினையின்றி யுயிர்த்தலாற்—கண்டறியு
முள்ளம்வே றுண்டா யொடுங்கா துடனண்ணி
லுள்ளதா முண்டிவினை யூன். (20)

எ—து. உ—ம். எ—னின். துயிலிடத்துக் கருவிகளெல்லா மொடுங்குதலின் இன்பத்துன்ப நுகர்ச்சியுஞ் சேட்டையும் பிரகிருதிக்கில்லையாயின வாகலான் அதுபற்றிப் பிராணவாயுவை யான்மா வென்றற் கிழுக்கென்னை? யென்னுங் கடாவை யாசங்கித்து அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ—ள் கண்டு அறியும் இவ்வுடலே. எ—து. கண்டறிதற்கு நிலைக்களமான இவ்வுடம்பின்கண்ணே,—காட்டுக் காணாதே ஒடுங்க. எ—து. காட்டாய கருவிகள் தொழிற்படாதே யொடுங்கவும்,—உண்டி வினை இன்றி. எ—து. அவையொடுங்கியவழி உண்டியும் வினையும் பிரகிருதிக்கில்லையாகவும், — உயிர்த்தலான். எ—து. பிராணவாயு நிலைபெற்று இயங்குதலான்,—கண்டு அறியும் உள்ளம் வேறு உண்டு. எ—து. கண்டறியு முரிமையையுடைய உயிர் பிராணவாயுவின் வேறாயுண்டு, — ஒடுங்காது உடல் நண்ணில் ஊன் உண்டி வினை உள்ளதாம். எ—து. அவ்வுயிரொடுங்காது அவ்வுடலின்கணெய்திற் றாயின் அவ்வுடம்பு கருவிகளின் றொழிற்பாட்டானாய உண்டியும் வினையுமுடைத்தாம்,—ஆய். எ—து. அதனையாராய்ந்தறிவாயாக. எ—று.

இது அருத்தாபத்தியளவை.

கண்டறிதல் ஒருபொருட்பன்மொழி.

இன்றியென்னும் வினைக்குறிப்புச் செயவெனெச்சத்திரிபு. சிறப்பும்மைகள் தொக்கன. அவை "அறிந்திடா துடலு றக்கத் தறிவின்மை கரண மின்மை—யறிந்திடு முதலி யாகி னதுநிற்கக் கரணம் போகாது" (சித்தி-சூத்-3, செய்-4) என்னும் பொருள் விளைத்து நின்றன.

ஊன் ஆகுபெயர்.

உயிர் வேறுண்டென்றதனை வலியுறுத்துவார் உடம்பாட்டு முகத்தானு மோதினர்.

இவ்வதிகரணத்தானே சுழுத்தி துரியங்களினிகழு மியல்பு பற்றி உயிருண்மை சாதிக்கப்பட்டது. இதுகாறுஞ் 'சார்மாயை நீயல்லை' யென்றதனை வலியுறுத்தியவாறு.

ஐந்தாமதிகரணம்முடிந்தது.

ஆறுமதிகரணம்.

இனி உணர்த்தவுணர்தலின் ஆன்மாவுளது என்றது.

எ—து. மே—ள். எ—னின். பிரமப்பொருள் மேற்கூறிப்போந்த சடப்பொருள்கள்போலன்றிச் சித்தாகலான் அதுவே உயிராதலமையுமென விஞ்ஞானான்மவாதிகள் கூறுங் கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தின் ஆறுங்கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று.

இ—ள். தொழிற்படுங் கருவிக ளொன்றுமின்றிக் கேவலமாய் அதீதாவத்தையி னின்றுழி அறியுமாறின்றிப் பின்னர்க் கலை முதலிய கருவிகளால் அறிவிக்க வறிந்துவருத லுண்மையின் எக்

காலத்துந் திரிபின்றி யறிந்தாங்கறிந்து நிற்குஞ் சித்தாகிய பிரமத்திற்கு இது தகாமையான் அங்ஙனமுணருமான்மாவேறுண்டு. எ-று.

உணர்த்த வுணர்தலெனவே முன்னுணராது கிடத்தல் பெற்றாம்.

அவனறிந்தாங்கறிவனென்றறிவிக்கவறிந்த உபதேசியாய் நிற்பதுளதாகலின் அதுவேயவ்வான்மாவாமென்றது.

எ—து. பொ—ரை. எ—னின். அறிந்தாங்கறிவதாகிய பிரமப் பொருள் அவிச்சைக்காலத்துக் கருவிகளோடுங் கூடியன்றி யறியாதெனக் கோடுமாகலின் அதுபற்றி உயிர் வேறுண்டென்றல் பொருந்தாதென்னுங் கடாவை யாசங்கித்து 'அவ்வளவினவன் மகிழுக' வென்னு நியாயத்தால் வேறு மதன்றூற்பரிய முணர்த்துதனுதலிற்று.

இ—ள். கருவிகளோடு கூடியவழியுந் தன்னியல்புணருமாறில்லாத ஆன்மாவைப்போல அம்முதல்வன் மறந்துமறந் தறிதலின்றி அறிந்தவாறே யறிந்து நிற்கும் பேறிவுடையனென வேதாகமங்களா னறிவிக்கவறிந்து குரவ னறிவுறுக்கு முபதேசமொழியைப் பெற்றுடையதாய் நிற்பதொன்றுளதாகலின் அதுவே மேலுரையளவையாற் சாதித்துப் போந்த ஆன்மாவென்றவாறும் 'உணர்த்த வுணர்தலின் ஆன்மாவுள' தென மேற்கொண்டது. எ—று.

அறிந்தாங்கென்பது அப்பொருட்டாதல் "எண்ணியவெண்ணியாங் கெய்துப" (குறள் — 666) என்பதனானுமறிக. இதற்குப் பிறவாறுமுரைப்ப. அவையெல்லாம் பொருந்தாமை யோர்ந்துணர்க.

அறிந்து மறிவதே யாயு மறியா
தறிந்ததையும் விட்டங் கடங்கி—யறிந்த
தேதுவறிவு மன்றூகு மெய்கண்டா னென்றி
னதுவதுதா னென்னு மகம். (21)

எ—து. உ—ம். எ—னின். கருவிகளோடு கூடியவழியும் அவிச்சை நீங்காமையின் விடயங்கண்மாத்திரையே யறியுமன்றித் தன்னியல்பறியுமாறில்லை அஃதுபதேசத்தாலறியற்பாலதேயாமாக லான் அதுபற்றி இழுக்கென்னை? யென்னுங்கடாவை யாசங்கித்து அதனையும் மேற்கூறிய நியாயத்தா னுடம்பட்டு இன்னுமொருதாற் பரிய முறைக்கு முகத்தானே விடயங்களை யறிவுழியும் படும் வேறு பாடு கூறி அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று. அவனறிந்தாங் கறியுமாறும் உயிர் மறந்து மறந்தறியுமாறும் தெரித்துணர்த்தி வலி யுறுத்துத னுதலிற்று எனினுமமையும்.

இ—ள். அறிந்தும் அறிவதே ஆயும் அறியாது. எ—து. கருவிக ளெல்லாவற்றோடுங் கூடிச் சாக்கிரத்தானத்தினின்று விடயங்களை யறியுமிடத்தும் ஒருங்கே யறியமாட்டாது ஒன்றனையே யறிந்தும் ஒன்றனையறியப்புகுவதாயும் முன்னறிந்த தொன்றனை அறியா தொழிந்தும்,—அறிந்ததையும் விட்டு அங்கு அடங்கி. எ—து. இங்ஙன மொரோவொன்றாக அறியப்பட்ட விடயத்தையும் இடை யீடன்றி அறியமாட்டாது விட்டுவிட் டாங்கே ஐந்தவத்தைப்பட்ட டங்கி,—அறிந்தது எது. எ—து. மீளவறிந்து வருதல் கண்கூடாகக் காணப்படுதலான் அங்ஙன மறிந்துவந்த பொருள் யாது? அது சடமன்றென்பது மேற்காட்டப்பட்டது முன்னருங் காட்டப்படும் ,—அறிவும் அன்று. எ—து. ஒன்றாக இயல்பாகவுணர்தலே பேரறி வாகலின் அ:துவுமன்றாம்,—மெய்கண்டான் ஒன்றின். எ—து. இனி மெய்யாகிய சித்தாந்தநெறியினை யுணர்ந்தோன் வேறென்னையோ வென மனமொருங்கி யாராயுமாயின்,—அது அது தான் என்னும் அகம் ஆகும் எ—து. காட்டுமொளிக்கு வேறாய கண்ணொளிபோல அவ்வறிவிற்கு வேறாய் அதுவதுவே தானெனச் சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நின்றறியுமியல்பையுடைய உயிராம். எ—று.

அறிந்தும் அறிவதேயாயும் என்னும் உம்மைகள் எண்ணின் கண் வந்தன. அறியாதுமென்னு மெண்ணும்மை விகாரத்தாற்

ரூக்கது. அறிந்ததையு மென்னு மும்மை இழிவு சிறப்பு. அறிவு மென்னுமும்மை இறந்தது தழீஇயது. எகாரம் அசை நிலை.

அங்கு உணர்த்துமுறைமைத் தானமாகிய இலாடத்தினென்ற வாறு.

அறிந்ததையும் விட்டடங்கி யறியுமாறு வருகின்ற சூத்திரத்திறுதியினும், அதுவது தானெனச் சார்ந்ததன் வண்ணமாமாறு உண்மையதிகாரத்தும் பெறப்படும்.

'அறிந்துமறிவதேயாயு மறியாதறிந்ததையும் விட்டடங்கி யறிந்ததேது' என்பதற்கு ஓதியதனை ஓதியபொழுதேயுணர்ந்தும் பலகா லோதி யுணர்வதாயும் பலகாலோதியு முணர்தலின்றியும் உணர்ந்ததனையும் பின்னர் மறந்தொழிந்தும் இவ்வாறேதியுணர்ந் ததியாதென்றுரைத்தலுமொன்று. இப்பொருட்கு அடங்கியென் புழியும் எண்ணும்மை விரித்துரைக்க.

இங்ஙனம் மூவகைப்படுத் துரைக்கவே, உணர்த்த வுணர்த லென்னு மேதுவான் முறையே அதீதத்தின்கணிகழுமியல்புபற்றி யுஞ்சுத்தத்தின்கணிகழுமியல்புபற்றியும் உணர்த்துமுறைமைக் கணிகழு மியல்புபற்றியும் உயிருண்மை சாதிக்கப்பட்டது. இது 'தற்பரமுமல்லை தனி' யென்றதனை வலியுறுத்தியவாறு காண்க.

விஞ்ஞானமே ஆன்மா வென்னும் புத்தரின் யோகாசாரன் மதத்தை மறுத்தற் கெழுந்தது இவ்வதிகாண மெனக்கொண்டு அதற்கியைய வுரைப்பாரு முளர்.

ஆறுமதிகரணம் முடிந்தது.

ஏழாமதிகாரணம்.

இனி மாயாவியந்திர தனுவினுள் ஆன்மாவுள தென்றது.

எ—து. மே—ள். எ—னின். உடம்பு முதலியவற்றுள் ஒரோ வொன்றே ஆன்மாவாதலின்றென்றதொக்கும், அவற்றுள் ஒன்று குறைந்த வழியும் அறிவு நிகழாமையானும் எல்லாங் கூடியவழி அது நிகழ்தலானும் அனைத்துங் கூடிய சமுதாயமே உயிராதலமை யுமெனச் சமூகான்மவாதிகளாகிய சௌத்திராந்திகர் வைபாடிகர் கூறுங்கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தினிறுதிக்கூற்றைக் கண் ணழித்துரைத்து மேற்கோட ளுதலிற்று.

இ—ள். மாயாகாரியங்களான் யாக்கப்பட்டியன்ற சூத்திரப் பாவைபோலு முடம்பின்கண்ணே அவற்றிக்கு வேறாய் ஆன்மா வுண்டு எ—று.

எனவே அவையெல்லாம் மாயையின் காரியங்களாய் நிலை பெறுதன வாகலின் நிலைபேறுடைய உயிராகா வென்றவாறாயிற்று.

மாயை ஆகுபெயர். இகாம் விரித்தல்விகாரம்.

அவை தாம் வெவ்வேறு பெயர்பெற்று நிற்றலான்.

எ—து. ஏது. எ—னின். சித்தமுஞ் சித்தப்பகுதியுமாகிய அகச் சமுதாயமைந்தும் மாயாகாரிய மென்பது எம்மனோர்க்கு உடம்பா டன்மையின் அதுபற்றி ஆன்மா வேறுண்டெனச் சாதித்தலமையு மாறென்னையென்னுங்கடாவை யாசங்கித்து 'அவ்வளவினவன் மகிழுக' வென்னு நியாயம்பற்றி வேறுமோ ராற்றாற் சாதித்த லுதலிற்று.

இ—ள். நீ ஐந்துகந்த மெனக்கொண்ட மாயாகாரியங்கள் ஆன் மாவெனப் பெயர் பெறுமாறின்றி வேறு வேறு பெயர் பெற்று

கிற்பணவாகலான் 'மாயா வியந்திர தனுவினுள் ஆன்மாவுள' தென மேற்கொண்டது. எ-று.

வேறு வேறு என்பது வெவ்வேறென மரீஇயிற்று.

கலையாதி மண்ணந்தங் காணிலவை மாயை
நிலையாவாந் தீபமே போல—வலையாமன்
ஞானத்தை முன்னுணர்ந்து நாடி லதுதனுவாந்
தானத்தின் வேறாகுந் தான். (22)

எ-து. உ-ம். எ-னின். அவை தனித்தனி வெவ்வேறு பெயர்பெறினுந் தொக்க சமுதாயத்தின்கண் ஆன்மாவெனப் பெயர் பெறுமெனக் கோடுமாகலின், அதுபற்றி யிழுக்கென்னை? யென்னுங் கடாவை யாசங்கித்து அவை வெவ்வேறு பெயர் பெறும்வழியும் அவர் கூறியவாறு பெயர்பெறாது வேறு பெயர் பெறுமாறும் அவை மாயா காரியங்களே யாமாறும் அவை தொக்க சமுதாயத்தினும் ஆன்மாவெனப் பெயர்பெறாது வேறு பெயர் பெறுமாறு முணர்த்தி அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ-ள், காணின் கலை ஆதி மண் அந்தம், ஆம். எ-து. அங்ஙனஞ் சமுதாய மாதற்குரியவை யாவை யென்று அளவைகளா னறியப் புகிற் கலைமுத னிலமீறாகிய தத்துவங்களேயாம்,—அவை மாயை நிலையாவாம். எ-து. அவையனைத்தும் மாயையின் காரியங்களாக லின் நிலையுதலின்றிச் சிலகால நின்றழிவனவாம்,— ஞானத்தை அலையாமல் முன் உணர்ந்து நாடில். எ-து. அவை தொக்க சமு தாயத்தின் விளங்கித் தோன்றுவதாய ஞானத்தி னியல்பை அசை யாமற் கருத்தை யொருக்கி முன்னுணர்ந்து பின் அச்சமுதாயத்தை யாதென்றாராயின்,—அது தீபமேபோலத் தனுவாம். எ-து. அச் சமுதாயங் கண்ணுக்கு விளக்குப்போல உயிர்க்குத் தூல சூக்கும பரங்களாகிய உடம்பாம்,—தான் அத்தின் வேறு ஆகும் தான்.

எ—து. ஆதலாற் கண் விளக்கின் வேறாயினாற்போல உயிர் அவ்வுடம்பின் வேறாம். எ—று.

ஆமென்பது மேலுஞ் சென்றியையும்.

மாயை ஆகுபெயர்.

தாமென்பது முன்னையதெழுவாய்; பின்னையது அசை.

அதனினென்பது அத்தினென மரீஇயிற்று, "இத்தை மெய்யெனக் கருதி" (திருவாச—அதிசய—7.) என்புழிப்போல.

இதனானே 'தனி' யென்றதனை வலியுறுத்தவாறு.

இவ்வாறு மூன்று சூத்திரத்தானும் சைவாகமங்களுட் கூறப்படும் பதி முதலிய பொருள்களதுண்மை அனுமானவளவையான் வலியுறுத்தப்பட்டது. ஆகம வளவையே யமையு மாகலின் அனுமானவளவை மிகையாம்போலுமெனின், — ஆகாது; மந்தவுணர்வுடைய மாணாக்கர்க்கு வேற்றுச்சமய நூல்களை நோக்கியவழிச் சைவாகமப்பொருளின் மலைவு நிகழாமைப்பொருட்டும், கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் நிட்டையென்னு நான்கு வகையானன்றி ஆகமங்களைக் கேட்ட துணையானே அநுபவங் கூடாமையிற் சிந்தனை செய்து வன்மை மென்மைகளை யுணர்ந்து தெளிந்து கோடற்பொருட்டும் கருதலளவையும் வேண்டப்படு மாகலானென்க.

ஏழாமதிகரணம் முடிந்தது.

மூன்றாஞ்சூத்திரம் முடிந்தது.

பிரமாணவியல் முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவஞானபோதம் — சிற்றுரை.

பொதுவியல்பு — இலக்கணவியல்.

நான்காஞ்சூத்திரம்.

—ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள்

பொதுவியல்பு - இலக்கணவியல்

நான்காஞ் சூத்திரம்.

அந்தக் கரண மவற்றினொன் றன்றவை
சந்தித்த தான்மாச் சகசமலத் துணரா
தமைச்சர சேய்ப்பநின் றஞ்சவத் தைத்தே.

எ-து. சூ-ம் எ-னின். இதுவுமது.

எ-து. க-ரை. எ-னின். சூத்திரக்கருத்துணர்த்துதனுதலிற்று.

இ-ள். பிரமாணம் இலக்கண மிரண்டானும் பொருளுண்மை பெறற்பாற் றென்னு முறைமைபற்றி மேற்பிரமாணத்தாற் பெறுவிக்கப்பட்ட பதி பாச பசுக்களுக் கிலக்கணம் எதிர்நிரனிறையாக வைத்துக் கூறுவான்றொடங்கி அவற்றுள் இது மேலடுக்க நின்ற ஆன்மாவி னிலக்கணங் கூறுதனுதலிற்று.

சொற்பல்காமைப்பொருட்டும் ஒத்து வேறாயவழியும் இயைபுடைமை யுணர்ந்துகோடற் பொருட்டும் ஈண்டு இதுவுமதுவென மாட்டெறிந்துரைத்த ஆசிரியர், இங்ஙன முரைத்துக்கோடற் கேற்பவன்றே ஆண்டு ஆன்மாவினதுண்மை யுணர்த்துதனுதலிற்றெனச் சிறந்தெடுத்தோதாது பொதுப்பட ஆன்மப்பிரகாச முணர்த்துதனுதலிற் றென்றதூஉமென்க. இவ்வாறன்றி மேலைச்சூத்திரத்தின் ஆன்மாவினதுண்மை கூறுமுகத்தாற் றொகுத்தோதிய அஞ்சவத்தை ஈண்டிலக்கணங் கூறுமுகத்தான் விரித்தோதப்படுதலின், 'இதுவுமது'வென்றது மேலைச் சூத்திரப்பொருளோடு மாட்டெறிந்த தென்றுரைப்பினுமாம். இதனானுஞ் சூத்திர வியைபு இனிது விளங்கும்.

இச்சூத்திரத்தின் பிண்டப்பொழிப்பு. ஆன்மா அந்தக்கரணங்களாகிய மனம் புத்தி அகங்காரஞ் சித்தமென்னு நான்கனுள் ஒன்றன்றாயினும் நுண்ணுணர்வின்மையிற் சூழ்ச்சித்துணைவாகிய அமைச்சரோடு கூடிநின்று தன்றொழினடாத்தும் அரசன்போல, சகசமலத்தினான் உணர்வின்றிக் கஞ்சுகம்போலுங் கலாதிகளாற் பொதுவகையான் உணர்வு நிகழினுஞ் சிறப்புவகையான் நிகழுமாறு அவற்றாற் பெறப்படாமையிற் சிறப்புவகையா னுணருமாறு தனக்குச் சூழ்ச்சித்துணையாகிய அவ்வந்தக்கரணங்களோடு கூடி நின்று சாக்கிர முதலிய ஐந்தவத்தையுடைத்தாம். எ - று.

எனவே, அங்ஙனநின்று அஞ்சவத்தைப்படுதல் ஆன்மாவுக்கிலக்கண மென்றவாறாயிற்று. இஃது உயிர்க்குத் தடத்த லக்கணமெனப்படும் பொதுவியல்பு.

ஒன்றன்றாயினும் சகசமலத்து உணராது அமைச்சரசேய்ப்ப அவற்றொடு சந்தித்து நின்று அஞ்சவத்தைத்தாமென வியையும்.

உணராது சந்தித்தமென்பது காரணகாரியப்பொருட்டாய் நின்றது. சந்தித்தது வினையெச்சமுற்று.

இவ்வாறன்றி ஆன்மா அவற்றினொன்றன்றாயினும் சகசமலத்துணராமையால் அவற்றொடு சந்தித்தது, சந்தித்தவழி அவையுந்தானும் அமைச்சரசேய்ப்ப நிற்றலான் ஐந்தவத்தைத்தாயிற்று எனவதிகாரணம் பகுத்துக்கோடற்கேற்ப வேறு வேறு வினைமுடிபு செய்துரைத்தலுமொன்று.

வடமொழிச்சூத்திரத்தோதுதலின் ஈண்டும் ஆயினுமென வருவித்து ஒரு தொடராக வைத்துரைக்க. அந்தக்கரண மவற்றினொன்றன்றாயினு மெனவே, அவற்றினொன்றன்றாதலும் அநுவாத முகத்தால் ஈண்டே பெற்றாம். இஃதுணராதார் அந்தக்கரண மவற்றினொன்றன்றென்றதனை வேறு தொடராக வைத்துரைப்ப.

அங்ஙனமுரைப்பின், முன் வருவனவற்றை அவாய்நின்று ஒரு பொருண்மேல் வாராமையின் ஒருசூத்திரமாதற்கேலாமையறிக.

அவை சந்தித்ததென்புழி ஒடுவுருபு விகாரத்தாற் றொக்கது; இரண்டாவது விரிப்பினு மமையும்.

ஆன்மா வென்பது மேலைச் சூத்திரத்தினின்றும் வருவித் துரைக்கற்பாலதாகவும், ஈண்டு வேறோதியது ஒத்து வேறுதல் பற்றி யென்றுணர்க.

ஆன்மா வென்னுஞ்சொற்குப் பொருள் வியாபக மென்பதூஉம் சித்தசித் தென்பதூஉமாம்.

மலத்து மலத்தாலென விரிக்க.

அமைச்சரசு அமைச்சரோடு கூடிய அரசென உருபும் பொருளும் உடன்றொக்கன.

காரணப்பொருட்டாய நின்றென்னும் வினையெச்சம் அஞ்சவத்தைத்தென்னும் வினைக்குறிப்புமுற்றோடு முடிந்தது.

இதனுள் அந்தக்கரணமவற்றினொன்றன் றென்றது ஓதிகாரணம்; ஒன்றன் றாயினுஞ் சகசமலத் துணரா தமைச்சரசேய்ப் பவவை சந்தித்த தென்றது ஓதிகாரணம்; அமைச்சரசேய்ப்ப நின்றஞ்சவத்தைத்தே யென்றது ஓதிகாரணம்; ஆக மூன்றதிகாரணத்தது இச்சூத்திரமென் றுணர்க.

முதலதிகரணம்.

ஈண்டு இவ்வான்மாவாவது அந்தக்கரணங்களாயுள்ள மனோ புத்தி யகங்கார சித்தங்களில் ஒன்றன்று என்றது.

எ-து. மே-ள். எ-னின். ஏனையவெல்லாம் வெவ்வேறு பெயர் பெற்று நிற்பனவாகலான் உயிராகா ஆயினும் மனமுதலிய அந்தக் கரணங்கள் "சிந்தையைச் சீவனென்றுஞ் சீவனைச் சிந்தையென் றும்" (சித்தியார் – சூத் – 4, செய் 28) இங்ஙன முயிரொன்னும் பெயரானும் வழங்கப்படுத லுண்மையானும் இந்திரிய முதலிய வற்றை அவ்வாறு கூறாமையின் அஃதாகு பெயரென்றற் கேலாமையானும் அவையே தனித்தனி ஆன்மாவா மென்றல் அமைவுடைத்தெதன அந்தக்கரணான்மவாதிகள் கூறுங் கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தின் முதற்கூற்றைக் கண்ணழித் துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று. இது மேலைச்சூத்திரத்துள் ஓதற்பாலதேயாயினும் ஈண்டிலக்கணங்கூறும் வழியும் அவற்றொடு சந்தித்து 'அமைச்சரசேய்ப்ப நிற்பதெனஅவத்தைக் கேதுவாக எடுத்தோதவேண்டுதலின் ஈரிடத்து மெடுத்தோதுதல் "இல்வகை யெழுத்தின் செய்யுட் டாகிச்—சொல்லுங் காலை யுரையகத் தடக்கி —நுண்மையொடு புணர்ந்த வொண்மைத் ;தாகி" (தொல் – பொரு – மரபி – சூத் 100) என்னுமிலக்கணத்ததாய சூத்திரத் துக் கேலாமையான் அதுபற்றி விதிமுகத்தானன்றி அநுவாத முகத்தான் ஈண்டுணர்த்தப்பட்டது.

இ—ள். வெ—டை.

ஈண்டு அந்தக்கரணமென்றது உள்ளந்தக்கரணமாகிய கலாதி களினுஞ் செல்லாமைப்பொருட்டு மனோபுத்தியகங்கார சித்தங் களிலெனக் கிளந்தெடுத்துரைத்தார். கலாதிகளுண்டெனக்கொண் டோரின் உயிர் வேறுண்டெனக் கொள்ளாதார் இன்மையின்

ஆண்டாசங்கை நிகழாமையானும் அமைச்சரோடு உவமிக்கப்பட்டு அவத்தைக் கேதுவாவன அம்மனமாதியேயன்றிக் கஞ்சுகத்தோடு உவமிக்கப்பட்டு அதீதத்தினு நீங்காது உடனிற்பனவாய கலாதிக ளன்மையானும் அவற்றை ஈண்டெடுத்தோத வேண்டாமையின் மனமுதலிய புறவந்தக்காரணங்களே ஈண்டுக் கூற நின்றனவென்பது கருத்து.

அவை தாம் பிரகாசமாய்நின்றே அப்பிரகாசமாய் நிற்றலான்.

எ - து. எது. எ - னின். "மனமும் புத்தி யகங்காரஞ் சித்த நான்கு—மருவியான் மாவே யென்ன வரும்" (சித்தி-சூத்-4, செய்-2) என நீயிருங்கோடலின் உயிர் அவற்றுளொன்றுத லமையு மென்றூற்படு மிழுக்கென்னை யென்னுங்கடாவை யாசங்கித்து மேற் கோளைச் சாதித்தனுதலிற்று.

இ - ள். அவ்வந்தக்காரணங்கடாம் தம்மிற் கீழுள்ளவற்றை நோக்கிச் சித்தாய் நின்றே தம்மை நோக்கி அசித்தாய் நிற்றலால் தன்னை நோக்கியுஞ் சித்தாய் நிற்கும் 'இவ்வான்மாவாவது அந்தக் காரணங்களாயுள்ள மனே புத்தி யகங்கார சித்தங்களில் ஒன்றன்' றென மேற்கொண்டது. எ - று.

எனவே, உயிரான் அதிட்டிக்கப்பட்டு ஐம்பொறிகளறிந்த விடயங்களுள் ஒன்றனை இஃதியாதாகற்பாற்றெனச் சித்தஞ்சிந்தித் தறியும்; யான் சிந்தித்தேனென்றறியமாட்டாது. மனம் அதனை இஃதின்னதாகற்பாற்றெனவும் அஃதாமோ அன்றோ வெனவும் இவ்வாறு சங்கற்ப விகற்பஞ் செய்தறியும்; யான் சங்கற்ப விகற்பஞ் செய்தேனென்றறியமாட்டாது. அகங்காரம் அதனை இன்ன தெனத் துணிவேன் யானென்று ஒருப்பட்டெழுந்தறியும்; யானொ ருப்பட்டெழுந்தேனென் றறியமாட்டாது. புத்தி அதனை இன்ன திதுவென நிச்சயித்தறியும்; யானிச்சயித்தே னென்றறியமாட் டாது. ஆகலான் அவ்வாறின்றி அவற்றொடு கூடி யான் சிந்தித்

தேன் பற்றினேன் எழுந்தேன் நிச்சயித்தேனென்றும் அதன் பின் அதுவதுவாய்ப் பரிணமித்துச் சுகதுக்க மோகரூபமாய்த் தன் மாட்டு வந்த புத்திதத்துவத்தின் பரிணாமங்களைக் கலாதிகளோடு கூடி நின்று இது சுகம் இது துக்கம் இது மோக மென்றறிந்தும் யான் சுகித்தேன் யான்றுக்கித்தேன் யான் மோகித்தேன் என் றறிந்தும் இங்ஙனம் பிறவற்றை நோக்கியுந் தன்னை நோக்கியுஞ் சித்தாகிய ஆன்மாத் தம்மை நோக்கிச் சித்தாகாத அந்தக்கரணங் களின் ஒன்றுமாறியாண்டையதென மறுத்தவாறாயிற்று. "இவன் றானும் புத்தியுஞ்சித் திவனோமோ புத்தி" (சித்-சூத்-11 செய்-11) என வழி நூலாசிரியர் கூறியதும் இவ்வியல்பு நோக்கி.

ஈண்டுப் பிரகாசம் அப்பிரகாசம் என்பன சித்து அசித்தென் னும் பொருளவாம்.

ஏனையோரை நோக்கி அரசனுக்கு அணுக்காதற் சிறப்புப் பற்றி அமைச்சரை அரசரென்று உபசரித்துக் கூறப்படுமாறுபோலப் புறக்கருவிகளை நோக்கி ஆன்மாவுக்கு அணுக்கமாய் நிற்றற்சிறப்புப் பற்றி 'மனம் புத்தி யகங்காரஞ் சித்த நான்கு மருவி யான்மாவே யென்ன' உபசரித்துக் கூறப்படு மத்துணை யென்றொழிக. சூழ்ச்சித் துணையாதல் பற்றி அந்தக் காரணங்கள் அமைச்சரை யொக்கு மெனவே, ஏனைக்கருவிகள் ஏனைப் பரிசனங்களை ஒக்குமென்பது பெற்றாம். அது ஞானாமிர்தத்திற் (நூல் – 9.) காண்க.

மேலைச் சூத்திரத்திற்றேறிய ஏதுக்களை ஈண்டைக்கு மமையு மாயினும், சிறந்தமைபற்றி வேறெடுத்துக் கூறினார்.

மனமாதி யாலுணர்தன் மன்னு புலன்கண்
மனமாதி மன்புலனி னல்லன்—மனமே
லுதித்தோன்றை யுள்ள முணர்த லதனி
லுதிக்குங் கடற்றிரையை யொத்து. (23)

எ-து. உ-ம். எ-னின். அவ்வந்தக் காணங்கள் தம்மிற் கீழுள்ளவற்றை நோக்கிச் சித்தாமாறும் தம்மின் மேலுள்ளவற்றை நோக்கியுந் தம்மை நோக்கியும் அசித்தாமாறுந் தெரிந்துணர்த்தி ஏதுவை வலியுறுத்துதனுதலிற்று.

இ-ள். மனம் ஆதியால் உணர்தல் மன்னு புலன்கள். எ-து. மனமுதலிய அந்தக் காணங்களாலுணாப்படுவன ஐம்பொறிகளாற்றப்பட்டுப் புறத்தே நிலைபெற்ற விடயங்களாம்,— உள்ளம் உணர்தல் மனம் மேல் உதித்த ஒன்றை. எ-து. ஆன்மா வுணர்வது மனத்துக்கு மேலெனப்படும் புத்தியிற்றோன்றிய தொன்றனையாம்,— கடற்றிரையை ஒத்து உதிக்கும். எ-து அவ்விரு வேறுணர்வுங் கடலிடை யெழுந்து கரைசாருந் திரைபோலப் பாம்பரையின் ஆன்மாவின் மாட்டு வந்து தோன்றும்,— அதனின் மனம் ஆதி மன் புலனின் அல்லன். எ-து. அதனானே மனமுதலியன அவ்விடயங்களின் வேறாயினாற்போல ஆன்மாவும் அம்மன முதலியவற்றின் வேறாம். எ-று.

உதிக்கு மென்னும் பயனிலைக்கு உணர்தலிரண்டும் எழுவாய்.

செவ்வெண் டொகை விகாரத்தாற் றொக்கது.

மன் அசை; புலனின் இன் உவமவுருபு.

அல்லனென ஆடூஉ வறிசொல்லாற் கூறியது வடமொழி மதம் பற்றி.

உதித்த வென்னும் பெயரெச்சவீறு விகாரத்தாற் றொக்கது.

புத்தியிற்றோன்றிய தொன்றாவது சுகதுக்கமோகரூப விடயம்.

பாம்பரையிற் றோன்றுதலாவது முன்னர் வாயிற் காட்சி யுணர்வு தோன்றி அதன்பின் மானதக்காட்சி யுணர்வு தோன்றி

அதன் பின்னர்த் தன்வேதனைக் காட்சி யுணர்வு உயிரின்கண் வந்து தோன்றுதல்.

இதனானே அந்தக்கரணங் கீழுள்ளவற்றை நோக்கிச் சித்தாமாறும் மேலுள்ளவற்றை நோக்கி அசித்தாமாறும் உயிர் அவ்வாறன்றி யாண்டுஞ் சித்தாமாறுங் கண்டுகொள்க.

சிந்தித்தாய்ச் சித்தந் தெளியாதா யாங்காரம்
புந்தியா யாய்ந்து மனமாகிப் — பந்தித்து
வெவ்வேறு தானே துணிந்துள்ள மிவ்வேறா
மவ்வேறும் போதுபோ லாங்கு. (24)

எ—து. உ—ம். எ—னின். மேற் பொதுவகையாற் கூறிப் போந்த அந்தக்கரணங்களி னியல்பு சிறப்பு வகையாற் கூறு முகத்தான் மானதக் காட்சியுள்ளுங் கடற்றிரைபோலப் பரம்பரையின் வெவ்வேறுயுணர்வு நிகழுமாறுணர்த்தி உயிர் வேறுதலை வலியுறுத்துதனுதலிற்று.

இ—ன். உள்ளம். எ—து. புருட தத்துவமென நின்ற வுயிர், —ஆங்கு. எ—து. வாயிற் காட்சியாற் கண்ட விடயங்களினொன்றனை மனமாதியானுணரும் மானதக் காட்சியின் கண்ணும் ஒருபெற்றித்தாதலின்றி,—சித்தமாய்ச் சிந்தித்து. எ—து. சித்தமாய் நின்று இஃதியாதாகற்பாற்றெனச் சிந்தித்தும்,— மனம் ஆகிப் பந்தித்து. எ—து. அதன்பின் மனமாய் நின்று இஃதின்னதாகற் பாற்றெனப் பற்றியும்,— ஆங்காரம் ஆய்த் தெளியாது. எ—து. அதன்பின் அகங்காரமாய் நின்று இஃதாமோ அன்றோ இதனை யின்னதெனத் தெளிவேன் யானெனத் தெளிவு பிறவாதெழுந்தும், —புந்தியாய் ஆய்ந்து. எ—து. அதன் பின்னர்ப் புத்தியாய் நின்று இஃதின்னதெனத் தெளிந்தும்,—வெவ்வேறு தானே துணிந்து இவ்வேறாம். எ—து. இங்ஙனம் வெவ்வேறாகவே யுணர்தலான்

அவ்வாறுணரும் புருடன் இவ்வந்தக் காரணங்களின் வேறும்,-போது அவ்வேறும் போல். எ - து. ஞாயிறு முதலியவற்றோடு கூடி நின்று நாழிகை நாள் பக்கந் திங்கள் யாண்டு முதலியனவாய்ப் படும் பாகுபாடு செய்யுங் கால தத்துவம் அஞ்ஞாயிறு முதலியவற்றின் வேறுயினாற்போல் எ - று.

ஆய்தல் ஈண்டு நிச்சயித்தற் பொருட்டு.

துணிதலென்பது அறிதலென்னும் பொருண் மாத்திரையாய் நின்றது.

தான் அசை. ஏகாரந் தேற்றம்.

இவ் அவ் என்பன வகரவீற்றஃறிணைப் பன்மைச் சுட்டுப் பெயர்.

'வேறும் போதுபோ' லெனவே, ஆண்டு நீக்கப்பொருள் ஞாயிறு முதலியன வென்பது தானே விளங்கு மென்பது நோக்கி அவ்வெனச்சுட்டியொழிந்தார். சாரியையும் உருபும் உடன்றொக்கன.

சிறப்பும்மை விகாரத்தாற் றொக்கது. ஆங்கும் 'வெவ்வேறு தானே துணிந்' தெனவே மானதக் காட்சியும் இங்ஙன நால்வேறு வகைத்தாய் ஒன்றற்கொன்று முறையே ஏதுவும் பயனுமாய்க் கடற்றிரைபோலப் பாம்பரையிற் றோன்று மென்றவாறாயிற்று.

செய்யுளாகலின் முறைபிறழ வைத்தார்.

அகார வுகார மகங்காரம் புத்தி
மகார மனஞ்சித்தம் விந்துப்— பகாதிவற்றை
நாத முளவடிவா நாடிற் பிரணவமாம்
போதங் கடற்றிரையே போன்று. (25)

எ — து. உ — ம். எ — ன். அம்மானதக்காட்சியி னிகழுஞ் சவி கற்ப வுணர்விற்கேதுவாய் அவற்றையுடனின்று செலுத்தும் அக் கரங்களிவை யென்பதும் அவற்றா னுணர்வு மாறிமாறித் தோன்று மாறு முணர்த்துதனுதலிற்று.

இ — ள். வெ — டை.

"மன்னு மகார மனஞ்செலுத்தும் புத்தியினை — யுன்னு முகார முபகரிக்கு — முன்னுரு — மாங்காரந் தன்னை யகாரஞ் செலுத்தியிடு—நீங்காத சித்தம்விந்து நேர்." (துகளறுபோதம்—14) என்பவாகலானும், ஈண்டோதிய முறையே முறையெனவும், "அவ் வுட'னுவ்வு மவ்வு மனம்புத்தி யகங்கா ரங்கள்" (சித்-சூத்-4 செய்-3) என வழிநூலாசிரியரோதியது எதிர்நிரனிறைப் பொருளெனவுங் கொள்க. "அவ்வுட னுவ்வு மவ்வு மனம்புத்தி யகங்கா ரங்கள்" என்றதே முறையெனக்கொண்டு அதற்கியையக் கொண்டுகூட்டி யுரைப்பாருமுளர்.

பகாதிவற்றை நாடிற் பிரணவமாமெனவும் போன்ற மெனவுங் கூட்டுக.

அந்தக்கரணங்களைச் செலுத்தும் அக்கரங்களைக் கூறுவார் ஒப்புமைபற்றிப் புருடனைச் செலுத்தும் அக்காமும் உடன்கூறினர்.

உடனின்று செலுத்துதல் பற்றி அபேதமாக வைத்தோதப் பட்டன.

"நிகழ்ந்திடும் வாக்கு நான்கு நிவிர்த்தாதி கலையைப் பற்றி" (சித்-சூத்-1. செய்-24) அகாமுதலிய பஞ்சகலைவடிவாய் நின்று இவற்றை வேறுவேறு செலுத்துதல்பற்றிக் கணந்தோறும் நினைப்பு மறப்புமாகிய சகலகேவலங்கள் அதிதுட்பமாய்க் கறங்கோலை போல மாறி மாறி நிகழுமெனவும், மாசகலத்தின்கட் கணந்தோறும் அங்ஙன முணர்வுதித்தும் ஒடுங்கியும் வருதல் சமுத்திரத்தின்கட்

புதிது புதிதாய்த் திரைதோன்றியும் ஒடுங்கியும் வருமாறு போலு மெனவு முணர்க. கடற்றிரையுவமை மேற் பரம்பரையாய் உணர்வு வருதற்கெடுத்துக்காட்டினார்; ஈண்டுப் புதிது புதிதாய் வருதற் கெடுத்துக்காட்டினார்: ஆதலாற் புனருத்தியன்மை யுணர்க.

எண்ணில வோங்காரத் தீசர் சதாசிவமா
நண்ணிய விந்துவோடு நாதத்துக்—கண்ணிற்
பகரயன்மா லோடு பரமனதி தெய்வ
மகரவுக ரம்மகரத் தாம். (26)

எ - து. உ - ம். எ - னின். அவ்வக்கரங்களுஞ் சடமாகலின் அவற்றை யதிட்டிக்கும் அதிதெய்வங்கள் இவையென்ப துணர்த் துதனுதலிற்று.

இ - ள். எண்ணில வோங்காரத்து நண்ணிய விந்துவொடு நாதத் ததிதெய்வங் கண்ணில் ஈசரொடு கூடிய சதாசிவமாம். அகா வுகர மகரத் ததிதெய்வங் கண்ணிற் பகாயன் மாலோடு பாமனும் எ - று.

எண்ணிலவோங்காரம் எண்ணத்தின்கண் நிலவிய ஓங்கார மென வினைத்தொகை. எண்ணம் ஈண்டு மானதக் காட்சி.

ஓடு எண்ணின்கண் வந்தது.

ஈண்டு அயன் மால் பாமனென்றது சுத்தவித்தையின் வைகு வாரை. பரமன் உருத்திரன். அகா வுகாம் மகாத்தா மென்புழி மகாம் இசைப்பொருட்டாய் ஒற்றில்வழி யொற்றாய் வந்தது.

முதலதிகரணம் முடிந்தது.

இரண்டாமதிகரணம்.

இனி இவ்வான்மாச் சகசமலத்தினா லுணர்வின்றென்றது.

எ—து. மே—ள். எ—னின். ஆன்மா அந்தக் கரணங்களி னொன்றன்றாயின் அவற்றோடு சந்தித்து நிற்றற் கேது வென்னை? யென அவர் கூறுங்கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தின் இரண் டாங் கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோடனுதலிற்று.

இ—ள். வெ—படை.

ஆகந்தக மலங்களி னீக்குதற்குச் சகசமலமென விசேடிக்கப் பட்டது. படவே, உயிர் முதல்வனைப்போல் அந்தக்காண முத லியவற்றின் வேறாய சேதனப் பொருளாயினுஞ் செம்பிற் களிம்பு போல வேறு காரணமின்றி மூலமலந் தன்னோடு உடனாய்நிற்றலிற் றன்னியல்பா னுணருமாறின்றிக் கருவிகளைக் கூடிநின் றுணர்வதா யிற்றென விடுத்தவாறாயிற்று இதனானே மலத்துளதாமென மேற் பிரமாணத்தாற் பெறுவிக்கப்பட்ட மூலமலத்திற்கு ஈண்டி லக்கணங் கூறினானென்பது பெறுதும். அறியாமையைச் செய்த லாகிய கேவலத்தினிகழுமியல்பே மலத்திற்குத் தன்னியல்பு,கருவி களோடு கூடி அவத்தையுறுவதாகிய விபரீதவுணர்வைச் செய்யுஞ் சகலத்தினிகழுமியல்பே பொதுவியல்பாகலான்; மலத்திற்கு இரு வகை யிலக்கணமும் ஈண்டே பெறப்பட்டன.

அது தான் ஞானநிரோதகமாய் மறைத்துக்கொடு நிற்றலான்.

எ—து. எது. எ—னின். சகசமலத்தினால் உணர்வின்றி யொழியிற் பின் கருவிகளோடு கூடியவழி அறிவுண்டாமா றியாங் ஙனமெனச் சற்காரியவாதம்பற்றி நிகழுங் கடாவை யாசங்கித்து மேற்கோளைச் சாதித்தனுதலிற்று.

இ — ள். அச்சகசமலமாவது ஞானத்திற்குத் திரோதகமாய் அதனையில்லை யென்னும்படி மறைத்துக்கொண்டு நிற்றலான் இனி இவ்வான்மாச் சகசமலத்தினால் உணர்வின்றென மேற்கொண்டது. எ — று.

மலத்தின திலக்கணம் வடமொழி வழக்குப்பற்றிக் கூறுவார் ஞானதிரோதகமா யெனவும் அதனைத் தமிழ்மொழியான் விளக்குவார் மறைத்துக்கொடு நிற்றலா னெனவுங் கூறினாராகலான், அது கூறியது கூறலன்மை யுணர்க. திரோதகமென்னும் வடமொழி மறைத்தலைச் செய்வதென்னும் பொருட்டாய் வினைமுதன்மேனின்ற வினைப்பெயர்.

இதனானே ஞானபாவமே அஞ்ஞானமென்பார் மதமும் மறுக்கப்பட்டது; அபாவம் ஒரு காரியத்தைச் செய்யமாட்டாமையின்.

மாயா தனுவிளக்கா மற்றுள்ளங் காணாதே
லாயாதா மோன்றை யதுவதுவாய் — வீயாத
வன்னிதனைத் தன்னுண் மறைத்தோன்றுங் காட்டம்
றன்னைமல மன்றனை தருன். (27) [போற்

எ—து. உம். எ—னின். ஆகந்துக மலமே ஞானதிரோதக மாதலமையும் வேறுமோர் மலமுண்டென்றல் மிகைபோலுமெனை ஐக்கவாதசைவர் முதலியோர் மதம்பற்றி நிகழுங்கடாவை யாசங்கித்து ஆகந்துகமலத்தானுஞ் சகசமலத்தானுஞ் செய்யப்படுங்காரியங்கட்குத் தம்முள் வேற்றுமை பெரிதாமா றுணர்த்துமுகத்தான் ஏதுவை வலியுறுத்துதனுதலிற்று.

இ—ள். உள்ளம் மாயா தனு விளக்கு ஆக் காணாதேல் ஒன்றை ஆயாது ஆம். எ—து. உயிர் ஆகந்துகமலமெனப்படும் மாயா காரியமாகிய உடம்பு தனக்குக் காட்டாகக்கொண்டு காணாதாயின்

ஒருவிடயத்தையுமறிவதில்லையாம்,—மற்று மலம் தன்னை அன்று அணைதல் தான். எ-து. சகசமலம் உயிரை அநாதியே பற்றிநிற்றல்,—அது அது ஆய் வீயாத வன்னிதனைத் தன்னுள்மறைத்து ஒன்று ஆம் காட்டம் போல். எ—து. காட்டமுதலியவற்றுள் அதுவதுவே யாய்நின்றுந் தனக்குக் கேடில்லாத வன்னியைத் தனக்குண் மறைத்துவைத்து ஒன்றேயாய்நிற்குங் காட்டம்போலும். எ—று.

எனவே, காட்டாய் நின்று விடயங்களை யறியும்வண்ணம் உயிர்க்கறிவை விளக்குதல் மாயையின் செய்தி; அவ்வறிவைத் தடை செய்துகொண்டு நிற்றல் மலத்தின் செய்தி; இவ்விரண்டும் இங்ஙனம் ஒளியு மிருளும்போல் இகலி நிற்பனவாகலான் அத்தன்மைத்தாயமாயை இத்தன்மைத்தாய மலமாதல் யாண்டைய தென மறுத்தவாறாயிற்று.

மற்றென்பது மலமன்றணைத லென்பதனோ டியைந்து வினை மாற்றின்கண் வந்தது.

முற்றும்மை சிறப்பும்மைகள் தொக்கன.

ஆமுந் தானுங் கட்டுரைக்கண் வந்த அசை.

வன்னி அது அதுவாதல் காட்டத்துண் மறைந்துழிக்காட்டமேயாயுஞ் சூரியகாந்தத்துண்மறைந்துழி அதுவேயாயும் இவ்வாறே அவ்வவற்றின் மறைந்துழித் தானென்ப தொன்றில்லை யென்னும்படி நிற்றல். அங்ஙனமாகியும் வீயாமை, கடைதன் முதலிய தொழிற்பாடு நிகழ்ந்தவழித் தோன்றுதலாற் பெற்றும். தன்னுண் மறைத்தல் வன்னியென்பதொன்றில்லை யென்னும்படி பொதிந்துகொண்டு தானேயாதல். ஒன்றாங்காட்டம் ஒன்றேபோல் அத்துவிதமாங் காட்ட மென்றவாறு. இவ்வாறு உவமைக் கோதிய அடையுந்தொழிலும் இயைபும் பொருட்கண்ணுங் கூறிக்கொள்க.

மாயை கன்மங்கள் போல ஆதியன்றெனக் காலத்தானும் வேற்றுமைகூறுவார் அன்றணைத லென்றார்.

இங்ஙனங் கூறிப்போந்த மலமாவது ஞானுபாவ மென்பாரும், பிராந்திஞானமென்பாரும், தமோகுணமென்பாரும், பஞ்சக்கிலேசத்துள் ஒன்ருகிய அவிச்சை யென்பாரும், மாயை கன்மங்களென்பாரும், சிவசத்தியென்பாரும், உயிர்க்குணமென்பாருமாய் அவ்வச்சமய நூல்பற்றி மயங்குவாருமுளர். அம்மலத்திற்குப் பற்றுக்கோடாகிய சூனியமுதலியவற்றின் வேறெனப்பட்ட ஆன்மாவும் இயற்கையாற் சடமென்பாரும், அறிவுமாத்திரையேயெனக் குணிப்பொருளன்றென்பாரும், சுதந்திரவறிவுடைத்தென்பாரும், அவ்வவ்வுடம்பளவிற்றென்பாரும், அணுவளவிற்றென்பாரும், உருவென்பாரும், அருவென்பாரும், உருவருவென்பாருமாய் இன்னும் பலதிறப்படக்கூறி மயங்குவாருமுளர். அவையெல்லாம் பொருந்தாமை ஆகமங்களுட் காண்க. ஈண்டுரைப்பிற் பெருகும்.

இச்சகசமலம் ஞானதிரோதகமாய்த் திரவியமாய் அறியாமைக் குணத்ததாய்ச் செம்பிற்களிம்புபோல உயிரின் குற்றமாய் அநாதிபந்தமாய்ச் சடமுமாய்ப் பலவுமாயின் அழிவெய்துமாகலின் அநாதிபந்தமாதல் பெறப்படாமையின் ஒன்றேயாய் விஞ்ஞானுகலர் பிரளயாகலர் சகலரென்னும் உயிர்ப்பாகுபாட்டிற் கேதுவாய் உயிர்கடோறுந் தனித்தனி வெவ்வேருய் மறைத்து நின்று தத்தங்கால வெல்லையி னீங்குவனவாகிய சத்திகள் பலபலவுடைத்தாய் உயிர்கண் மூன்றவத்தைகளும் படுதற்கு மூலகாரணமாய் நித்தமாய் வியாபகமாய் வியாபகவுயிர் அணுத்தன்மைப்படுமாறு செய்தலின் ஆணவமென்னும் பெயர்த்தாய்ப் பசுத்துவம் பசுநீகாரம் மிருத்தியு மூர்ச்சை மலம் அஞ்சனம் அவித்தை ஆவிருதியென்றற்றொடக்கத்துக் காரணக்குறிகளுமுடைத்தாய் நிற்பதெனவும் படலம் படர்ந்த கண் ஞாயிற்றின் சந்நிதியினிற்பினும் படலத்தான் அவ்வொளியையிழந்து இருளினழுந்துமாறுபோல முதல்வன் சந்நிதியினிற்பினுஞ் சோபானமுறையின் அறிவிக்க அறியுந்தன்மைத்தாய உயிர் அநாதியே யறிவித்தால் அறியமாட்டாமையின் அம்மாட்டாமையான் அவ்வறிவை இழந்து அறியாமையாய் அழுந்துதலின் அஃதவ்

வுயிர்க்குப் பந்தமாயிற்றெனவுமுணர்க. அநாதியே மலத்தினீங்குதல் முதல்வன்வினையாய் அநாதிமுத்தத்தன்மையென எண்குணங்களுள் வைத்தெண்ணப்படுவதென்பது சிவாகமங்களுக்கெல்லாம் ஒப்பமுடிந்தாற்போல அநாதியே மலத்தைப்பற்றுதல் உயிரின் வினையாய் உயிர்க்குற்றங்களுள் வைத்தெண்ணப்படுவதென்பதூஉம் அவற்றிற்கெல்லாம் ஒப்பமுடிந்தது. ஈண்டுப்படுங் கடாவிடைகளெல்லாம் ஈரிடத்துமொக்கும்.

இரண்டாமதிகரணமுடிந்தது.

மூன்றாமதிகரணம்.

இனி இவ்வான்மாச் சாக்கிரஞ் சொப்பனஞ் சுழுத்தி துரியந் துரியாதீதமாயுள்ள பஞ்சாவத்திதனாய் நிற்குமென்றது.

எ-து. மே-ள். எ-னின். இருளினகப்பட்ட கண் விளக்கோடு கூடியவழி விடயங்களைக் காண்டலேயன்றி வெவ்வேறவத்தைப்படுமாறில்லை, அதுபோல மலத்திலகப்பட்ட உயிர்கருவிகளோடு சந்தித்தவழி ஒருதன்மைத்தாயறிதலே அமைவுடைத்து அவ்வாறன்றி மேலைச்சூத்திரத்தோதிய முறையான் ஐம்புலனறிந்தும் ஒடுக்கமறிந்தும் உண்டி வினையின்றிக் கிடந்தும் உணர்த்தவுணர்ந்தும் இங்ஙனம் வெவ்வேறு அவத்தைப்படுமாறியாங்ஙனமெனின் அவர் கூறுங்கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தின் இறுதிக்கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்த மேற்கோடலுவிதற்று.

இ-ள். வெ-டை.

அவத்தை யெனப்படுவன பலவுளவாகலின் அவற்றுள் ஈண்டு ஐந்தவத்தை யெனப்பட்டவை யாவை யென்னும் ஐயநீக்குதற்குக் இவைதெடுத்துரைத்தார்.

அவத்திதன் என்னும் வடமொழி ஆடூஉவறிசொல்லாற்கூறி யது அம்மதம்பற்றி.

அமைச்சரசேய்ப்ப நிற்றலானென்பதூஉம் ஈண்டு வருவித் துரைத்துக்கொள்க. கொள்ளவே, "படைகொடுபவனிபோதும்" வேந்தன் "கடைதொறும் விட்டுவிட்டுக் காவலுமிட்டு" (சித்தி-சூத் -4-செய்-32.) அந்தப்புரத்திற் செல்லுமாறுபோல ஆன்மா அங்ங னம் அஞ்சவத்தைப்படுதல் அமைவுடைத்தென விடுத்தவாருயிற்று.

அதுதான் மலசொரூபத்தின் மறைந்து அரூபசொரூபியாய் நிற்றலான்.

எ—து. எது. எ—னின். அரசன்போல் உயிர் அங்ஙனமஞ் சவத்தைப்படுமாயின் வியாபகத்திற்கிழுக்காய் முடியும்போலுமென் னுங் கடாவை யாசங்கித்து மேற்கோளைச் சாதித்த னுதலிற்று.

இ—ள். அவ்வுயிர்தான் மலவடிவின் மறைப்புண்டவழி அரு வுடம்பாகிய தத்துவசொரூபியாய் நிற்றலான் அத்தத்துவங்கள் தொழிற்படுமவத்தை வேறுபாடுபற்றி இனி இவ்வான்மாச் சாக்கி ரஞ்சொப்பனஞ் சுழுத்தி துரியந் துரியாதீதமாயுள்ள பஞ்சாவத்தித ஞய் நிற்குமென மேற்கொண்டது. எ—று.

"சீவனே வியாபி யவத்தையி லிழிந்து திரும்புதல் குற்றமாங் கருவி சேருதல் பிரித, வில்லையா முறையிற் செயற்படுங் கருவியே தெரியுந்—தாவிலா வறிவு தங்கின விடமே தகுமுயிர்க் கிருப்பிடம்" (உலகுடை—கழிநெடி—3.) என்றதூஉம் இப்பொருள்பற்றியென்க.

தத்துவவன்னரூபனுதல் வீடு பெற்றுழியும் உண்டுபோலு மென்று ஆசங்கை நிகழாமைப்பொருட்டு, மலசொரூபத்தின் மறைந் தென மேற்கூறிப்போந்ததனை வழிமொழிந்துகொண்டு அரூப சொரூபியாய் நிற்றலானென்று ஏதுக்கூறினர்.

மறைந்தவழியென்றது மறைந்தெனத் திரிந்து நின்றது.

ஒன்றணையா மூலத் துயிரணையு நாபியினிற்
சென்றணையுஞ் சித்த மிதயத்து—மன்றவே
யையைந்தா நன்னுதலிற் கண்டத்து வாக்காதி
மெய்யாதி விட்டகன்று வேறு. (28)

எ—து. உ—ம். எ—னின். தத்துவங்கள் தொழிற்படுதற்கண் நிகழும் அவத்தை வேறுபாடு தெரித்துணர்த்தி அஃதே துவாதலை வலியுறுத்துத னுதலிற்று. நன்னுதலில் வாக்காதி மெய்யாதி மன்ற வெய் ஐயைந்தாம் கண்டத்தின் வாக்காதி மெய்யாதி விட்டு அகன்று வேறு ஐயைந்தாம் இதயத்திற் சித்தஞ்சென்றணையும் நாபியினில் உயிர் அணையும் அணையா மூலத்து ஒன்று என வியையும்.

இ—ள். சாக்கிரத்தானமெனப்படும் இலாடத்திற் புறவிந்திரியம் பத்தினையுந் தேற்றமாகப் பொருந்திய இருபத்தைந்து கருவி தொழிற்படும்; சொப்பனத்தானமெனப்படுங் கண்டத்தின் அப்பத்தினையும் விட்டு நீங்கிவேறாய இருபத்தைந்து கருவி தொழிற்படும்; சுழுத்தித்தானமெனப்படும் இதயத்தின் அவற்றுள் இருபத்திரண்டு கருவிகளை விட்டு நீங்கி முன்னர்க் கூறப்படும் இரண்டு கருவிகளோடு கூடிய சித்தந் தொழிற்படும்; துரியத்தானமெனப்படும் உந்தியிற் சித்தத்தையும் விட்டு நீங்கி முன்னர்க் கூறப்படும் புருடதத்துவத்தோடு பிராணவாயுக் கூடித்தொழிற்படும்; இக்கருவிகளொன்றும் அணையாத அதீதத்தானமெனப்படும் மூலாதாரத்திற் புருடனொன்றே நிலைபெறும். எ—று.

எனவே, இலாடத்தானமுதலிய ஐந்தினுநிற்குங் கருவிகள் முறையே முப்பத்தைந்தும் இருபத்தைந்தும் மூன்றும் இரண்டும் ஒன்றுமென்பது போந்தவாறுணர்க.

மன்றவென்பது தேற்றப்பொருட்டாகிய இடைச்சொல்.

எய்தல் பொருந்துதல்; வினைத்தொகை.

வாக்காதி மெய்யாதியையென இரண்டாவது விரித்துரைக்க. அஃதீரிடத்துஞ் சென்றியையும்.

வருகின்ற சூத்திரத்தின் மெய் வாய் கண் மூக்கு எனச்செய்யுட்கேற்ப மெய்யை முற்கூறுதலின் அம்முறைபற்றி ஈண்டுச் செவியாதி யென்னாது மெய்யாதி யென்றார். அவற்றொடு கூடிய இருபத்தைந்தாவன அவ்விந்திரியம் பத்துக்கும் விடயமாகிய வசனாதி சத்தாதி பத்தும் அவற்றினுக்கு உட்கருவியாகிய அந்தக்கரணங்களுன்கும் அவற்றொடு கூடி அவத்தையுறுவதாகிய புருடனொன்றும், அஃதவத்தையுறுதற்குரிய மதுகைக்கேதுவாய் அகங்காரத்தாற் செலுத்தப்படும் பிராணாதிவாயுக்கள் பத்துமென இவை. ஈண்டுச் சத்தாதியென்றது வசனாதிபோலும் விடயங்களையெனக் கொள்க. எனவே, பூதங்களின் கூறாய் அவற்றுடனின்று தோழிக்குத் தேருறுப்புப்போல இந்திரியங்களின் றொழிற்பாட்டுக்கு மதுகையை விளைத்து நிற்பனவாய புறக்கருவி யறுபதில் ஈண்டுக் கூறிப்போந்த விடயங்கள் பத்தும் வாயுக்கள் பத்தும் ஒழித்தொழிந்த புறக்கருவிகள் நாற்பதும் அவற்றையுடைய பூதங்களைந்தும் அவற்றிற்கு வலியா யுடனிற்பனவாய சூக்குமபூத மெனப்படுந் தன்மாத்திரைகளைந்துமென்னும் ஐம்பதுகருவிகளுங் கீழ்நோக்கிய சாக்கிரத்தானத்தில் தமது சத்திமடங்கி வினைக்கீடாகத்தொழிற்படாதொழியுமெனவும், அவை யொழிந்தவழி அவத்தைக்கேதுவாய் நின்ற ஏனைப் பொறிமுதலிய முப்பத்துநான்கும் அவற்றொடு கூடிய புருடதத்துவமும் இருவகைப்பூதங்களானும் புறக்கருவிகளானுந் தரப்படும் மதுகையின்மையின் ஆண்டுப் பொறிகளின் றொழிற்பாடு மெத்தென நிகழுமெனவுங்கொள்க. கலாதிகளுஞ் சுத்ததத்துவமும் அவத்தைக் கேதுவாகாமையான் உடனெண்ணாராயினர். ஏனையவும் விரிந்தநூல்களுட் கூறியவாறுபற்றி உணர்ந்துகொள்க.

இலாடத்தே சாக்கிரத்தை யெய்திய வுள்ள
மிலாடத்தே யைந்தவத்தை யெய்து—மிலாடத்தே
யவ்வவ விந்திரியத் தத்துறைகள் கண்டதுவே
யவ்வவற்றி னீங்கலது வாங்கு. (29)

எ—து. உ—ம். எ—னின். அங்ஙனம் அதீதத்தை யெய்தியபுருடன் மீளப் பிரேரக வவத்தையாகிய உணர்த்துமுறைமைச் சாக்கிரத்தைத் தலைப்படுமாறு அநுவாதமுகத்தான் விளக்கி அவ்விடத்தினும் முறைமையிற் செலுத்தும் பிரேரகக்கருவிகளாந்தின்றொழிற்பாடுபற்றி ஐந்தவத்தை நிகழுமென்பதூஉம் அவை இவையென்பதூஉஞ் சுத்தாவத்தையும் இவைபோலுண்டென்பதூஉங் கூறி அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ—ள். இலாடத்தே சாக்கிரத்தை எய்திய உள்ளம். எ—து. இலாடத்தானத்தினீங்கி ஆண்டாண்டவத்தைப்பட்டுக்கீழ்ப்போந்து மூலாதாரத்தி னெய்தியபின் மறித்தும் அவ்வாறே ஆண்டாண்டவத்தைப்பட்டு மேற்சென்று இலாடத்தானத்தின் உணர்த்துமுறைமைச் சாக்கிரத்தைத் தலைப்பட்ட புருடன்,—இலாடத்தே ஐந்து அவத்தை எய்தும். எ—து. ஆண்டுஞ் சாக்கிரச்சாக்கிரமுதலிய ஐந்தவத்தையுறும்,—இலாடத்தே அவ்வவவிந்திரியத்து அத்துறைகள் கண்டு. எ—து. அவையாவன அவ்விலாடத்தானத்தின்கண்ணே அவ்வப்பொறிகளான் அவ்வவவிடயங்களை யுணர்ந்து,—அதுவே. எ—து. அப்போதப்போதே,—அவ்வவற்றின் நீங்கல். எ—து. அவ்வவ்விடயங்களினீங்குதலாம்,—அது ஆங்கு. எ—து. இனி முன்னர்க்கூறப்படுஞ் சுத்தாவத்தையும் இவைபோல ஐவகைப் படும். எ—து.

மேற்செல்வுழி ஆண்டாண்டுப்படு மவத்தைகளுங் கீழ்ச்செல் வுழிப் போலன்றி விசேடமின்மையின் வகுத்தோதாது இலா

டத்தே சாக்கிரத்தையெய்திய வுள்ளமென அநுவாதமுகத்தாற் கூறியொழிந்தார்.

இழியுங்காலும் ஏறுங்காலுங் கண்டத்தானத்திற் கனுக்காண்ட னுண்டென்பது முறையே ஞானாமிர்தத்தினும் (அக-16) போற்றிப் பஃறொடை (-33) யினுங் காண்க.

அவ்வவவிந்திரியம் ஆண்டாண்டு விடயித்தற்குரிய இந்திரியம்.

அவ்வவ்விடயம் ஆண்டாண்டுப் புலனாதற்குரிய விடயம்.

கண்டு நீங்கலென வியையும்.

அது அவ்வக்காலம். ஈண்டும் அடுக்கிக் கூறிக்கொள்க.

கண்ணுருபு தொகுத்து ஏகாரம் விரித்தார்.

கண்டதென ஒருமொழியாக வைத்துரைப்பாருமுளர். குற்றிய லுகரத்தின்முன் உடம்படுமெய் பெறுதற்கு ஒத்திலாமையானும் பொருட்சிறப்பின்மையானும் அஃதுரையன்மையறிக.

அப்போதப்போதே நீங்கலாவது விடயங்களைக் கண்டகண்ட பொழுதே அவற்றை அயர்த்துவிடுதல். "ஒன்றன்பாலும் வருபயன் மாறி மாறி வந்திடும்" (சித்தி-சூத்-2, செய்-94) என வழி நூலாசிரியர் கூறியதும் இவ்வியல்பு நோக்கியென்க. "காரணந்தன் னிற்செயற்றோறுங் கண்டுகொண்ணீ" "உந்திடுங் காரணந்தன்னிற் செயற்றோறு முணர்ந்து கொள்ளே" (சித்தி-சூத்-4, செய்-35,36.) என்பனவுமது. இந்நுட்ப முணர்ந்து கோடற்குத் தூலாருந்ததி நியாயம்பற்றிக் கைப்பொருளை வீழ்த்தித் தெளிதன்முதலிய தூலத்துள் வைத்துக்காட்டுப.

இனி அருபசொரூபியாய் நிற்புழிப்படும் ஐந்தவத்தையினியல்பு கூறுதற்கெடுத்துக்கொண்ட இவ்வதிகரணத்தின் அதனோடியை

பில்லாத சுத்தத்தின்கட்படும் ஐந்தவத்தை கூறுதற்கு ஓரியை பில்லையாயினும் அவத்தையெனப்படுவன ஈண்டோதியன மாத் திரையே போலுமென மயங்காமைப்பொருட்டு வேறு மைந்தவத்தை யுள அவை முன்னர்க்கூறப்படு மென்னுந்துணையே கூறுவார் அது வாங்கு என்றொழிந்தார். இக்கருத்தேபற்றி "பிறிவிலா ஞானத் தோரும் பிறப்பற வருளா லாங்கே—குறியொடு மைந்தவத்தை கூடுவர் வீடு கூட" (சித்தி-சூத்-4, செய்-35.) என்றொழிந்தார் வழி நூலாசிரியரும்.

இவ்விரண்டு வெண்பாக்களானுங் கூறிப்போந்த முத்திறத் தைந்தவத்தைகட்கு முறையே மூலமாய கேவலஞ் சகலஞ் சுத்த மென்ற மூன்றனுள் வைத்துத் தன்னுண்மை யெனப்படுங் கேவ லத்தினியல்பு சகசமலத்துணராதென்பதனானேபெற்றாம். ஏனைச் சகலத்தினியல்பு வருகின்ற சூத்திரத்தினுஞ் சுத்தத்தினியல்பு அப்பாலைச் சூத்திரத்தினும் பெறுதும்.

மூன்றாமதிகரணம்முடிந்தது.

நான்காஞ்சூத்திரம் முடிந்தது.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவஞானபோதம் — சிற்றுரை.

பொதுவியல்பு—இலக்கணவியல்.

ஐந்தாஞ்சூத்திரம்.

—ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள்

15

ஐந்தாஞ்சூத்திரம்.

விளம்பிய வுள்ளத்து மெய்வாய் கண்மூக்
களந்தறிந் தறியா வாங்கவை போலத்
தாந்த முணர்வின் றமியருள்
காந்தங் கண்ட பசாசத் தவையே.

எ—து. சூ—ம். எ—னின். இவ்வான்மாக்களிடத்துத் தமது முதலுபகார முணர்த்துத னுதலிற்று.

எ—து. க—ரை. எ—னின். சூத்திரக்கருத்துணர்த்துத னுதலிற்று.

இ—ள். ஐந்தவத்தைப்படும் வழிக் கருவியும் உயிரும் அமைச்சும் அரசுமேய்ப்ப நிற்பின் அவையே யமையுமாகலான் முதல்வனால் ஆண்டைக் காகற்பாலதொரு பயனில்லைபோலுமென்னுங் கடாவை யாசங்கித்து ஆண்டும் இன்றியமையாது வேண்டப்படுவதாய முதல்வனுடைய உதவியை அறிவிக்குமுகத்தானே இரண்டாஞ் சூத்திரத்தினோதிய துணைக்காரண முதற்காரணங்கள திலக்கண முணர்த்துதல் இவ்வஞ்சாஞ்சூத்திரத்தின் கருத்து. எ—று.

இதனானே சூத்திரவியைபும் இனிது விளங்கும்.

மாயை கன்மங்கள் திரோதானசத்திக்குக் கருவியாய் அதனுளடங்குதலிற் றமது முதலுபகாரமெனப்படுந் திரோதானசத்தியதிலக்கணங் கூறவே அவற்றதிலக்கணமுங் கூறியவாறுத லறிக.

இச்சூத்திரத்தின் பிண்டப்பொழிப்பு. மேலைச்சூத்திரங்களின் அங்ஙனங் கூறிப்போந்த உயிரானே மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவியென்பன தத்தம் விடயங்களை இஃதின்னதென்று அளவிட்டறிந்தும் அங்ஙனமறியுந் தம்மையுந் தம்மை யதிட்டித்து நின்று செலுத்தும் அவ்வுயிரையும் அறியமாட்டா; அவ்விந்திரியங்கள்போல்

உயிர்களுந் தமதறிவிற்கு வியஞ்சகமாகிய முதல்வனது சிற்சத்தியான் மேற் கூறிப்போந்த இருவகையஞ்சவத்தையினின்று வினைப் பயன்களையறிந்து அநுபவிக்குந் தம்மையுந் தம்மைச் செலுத்தி நிற்குந்திருவருளையும் அறியமாட்டா; உயிர்கள் அவ்வாறுணர்தல் காந்தத்தைக் கண்ட இரும்பு அதன் சந்நிதிமாத்திரையின் வலித்துக்கொள்ளப்படுமாறுபோலக் காணத்தானன்றிச் சங்கற்பத்தான் அதிட்டிக்கு முதல்வன் சந்நிதிமாத்திரையினும் ஆகலான் அதுபற்றி முதல்வன் விகாரியாதலின்று. எ—று.

ஆகலான் அதுபற்றி முதல்வன் விகாரியாத லின்றென்பது குறிப்பெச்சம்.

செவியென்பது சொல்லெச்சம்.

ஐம்பொறிகளைக் கூறியது உபலக்கணமாகலின் ஏனைக்கருவிகளும் அவ்வாறுதல் கொள்ளப்படும். அற்றாகலினன்றே "பொறி புலன் கரணமெல்லாம் புருடனு லறிந்து" (சித்தி-சூத்-5, செய்-1) என்றார் வழிநூலாசிரியரும்.

விடயங்களை யறிவுழி முதல்வன் உடனின்று செலுத்துவனாயின் அவ்விடயங்களோடொப்ப முதல்வனையும் அறிதல் வேண்டுமென்பாரை நோக்கி, அளந்தறிந்தெனெ றொழியாது அறியாவென்றார்.

ஆங்கவை ஒருசொன்னீர்மைத்து. தம்முணர்வின் றமி யென்றது தமது முதலென்னும் பொருள்பட வந்த ஆறும்வேற்றுமைத் தொகை.

ஈண்டு அருளென்றது எற்புழிக்கோடலால் திரோதானசத்தியின் மேனின்றது. அருளாலெனவிரித்து அளந்தறிந்தறியாவென உவமைக்கோதிய வினையைப் பொருளினுங் கூட்டியுரைக்க.

இதனுள் விளம்பிய வுள்ளத்து மெய் வாய் கண்மூக் களந்தறிந் தறியாவென்றது ஓரதிகரணம்; ஆங்கவை போலத்தாந் தமுணர்வின் றமியருள் காந்தங்கண்ட பசாசத்தவையே யென்றது ஓரதிகரணம்; ஆக இரண்டதிகரணத்தது இச்சூத்திரமென்றுணர்க.

முதலதிகரணம்.

ஈண்டு ஐயுணர்வுகள் ஆன்மாவா லுணருமென்றது.

எ—து. மே—ள். எ—னின். தாமரையிலையி னீர்போற் புருடன் பற்றற்று நிற்பப் புருடன் சந்நிதியிற் புத்திதத்துவமே ஐம்பொறி வழியான் விடயங்களை அறியுமெனவமையும் அவ்வாறன்றிக் கருவிகளோடு கூடிப் புருடனே அவத்தைப்படுமென மேற்கூறிய தமையுமாறென்னை?யெனச் சாங்கியநூலார் மதம்பற்றி நிகழுங் கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தின் முதற்கூற்றைக் கண்ணழித் துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று.

இ—ள். வெ—டை.

உணர்விற்கேதுவாகிய பொறிகளை உணர்வென்றுபசரித்தார்.

அவற்றினன் ஆன்மா வொற்றித்துக் காணினல்லது அவை யொன்றையும் விடயியா வாகலான்.

எ-து. ஏது. எ—னின். அதற்குப் பிரமாணமென்னை? யென் பாரை நோக்கி மேற்கோளைச் சாதித்த னுதலிற்று.

இ—ள். அவ்வைம்பொறிகளோடும் உயிர் ஒற்றுமைப்பட்டு நின் றறிந்தாலன்றி அவை ஒருவிடயத்தையும் விடயிக்கமாட்டாவாக லான் ஈண்டு ஐயுணர்வுகள் ஆன்மாவா லுணருமென மேற்கொண் டது. எ—று.

ஆன் உடனிகழ்ச்சிப்பொருட்கண் வந்தது.

உம்மை இழிவுசிறப்பு; முற்றுமாம்.

எதிர்மறைமுகத்தாற் கூறினார், இன்றியமையாமை விளக்குதற்கு.

ஐம்பொறியை யாண்டங் கரசா யுளநிற்ப
வைம்பொறிக ளுள்ள மறியாவா—வைம்பொறியிற்
காணுதேற் காணுது காணுமுளங் காணுதேற்
காணுகண் கேளா செவி. (30)

எ—து. உ—ம். எ—னின். உயிர் அங்ஙன மொற்றுமைப் பட்டு நின்று செலுத்துதலும் அவை உயிரை யின்றியமையாமையும் எற்றாற்பெறுது? மென்பாரை நோக்கி எதுவை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ—ள். அரசு ஆய். எ—து. அரசன் அத்தாணிமண்டபத்தின்வைகித் தன்கீழ்க் கருமஞ்செய்வாரை அவரவர்க்குரிய காரியங்களிற் செலுத்தி ஆளுமாறுபோல,—உளம் ஐம்பொறியை ஆண்டு அங்கு நிற்ப. எ—து. உயிர் ஐம்பொறிகளை அவ்வவற்றிற்குரிய விடயங்களிற் செலுத்தி ஆண்டு இலாடத்தானத்தி னிற்றலான்,—ஐம்பொறிகள் உள்ளம் அறியாவாம். எ—து. அரசனுலேவப் பட்டோர் ஏவிய கருமமாத்திரையினன்றி அதிகத்திற் செல்ல மாட்டாமைபோல அவ்வைம்பொறிகள் உயிரை யறியமாட்டாவாயின. அற்றேல், ஐம்பொறிகள் உயிரானன்றியறிதல் அமையாதாயினும் உயிர் ஐம்பொறிகளானன்றியும் அறித லமையும்போலுமெனின்;—ஐம்பொறியில் காணுதேல் காணுது காணும் உளம் காணுதேல் காணு கண் கேளா செவி. எ—து. ஒருக்கருமஞ் செய்தற்கண் அரசரும் அமைச்சர் முதலாயினாருந் தம்முள் இன்றியமையாதவாறு போல ஒன்றனை விடயித்தற்கண் உயிரும் ஐம்பொறிகளுந் தம்முள் இன்றியமையா. எ—று.

அன்னவாதல் உயிர் ஐம்பொறியினீங்கிச் சொப்பனத்தானத்தினெய்தியவழிக் கண்டுகொள்க.

நிற்பவென்னுஞ் செயவெனெச்சம் "மழைபெய்யக் குளநிறைந்தது" என்புழிப்போல நிற்றலாலெனக் காரணப்பொருட்டாய் நின்றது. இவ்வாறுரையாக்கால் இஃதேதுவின் பொருள் வலியுறுப்பதாய உதாரணமாதற் கேலாமை யறிக.

முதலதிகரணம் முடிந்தது.

இ ர ண் டா ம தி க ர ண ம்.

இனி இதுவுந் தமது முதலாலே யுணருமென்றது.

எ—து. மே—ள். எ—னின். கருவி சடமாகலிற் சித்தாகிய உயிரானன்றி அமையா வாயினுஞ் சித்தாகிய உயிர் முதல்வனது உபகாரத்தை யவாய் நிற்பதன்று, அவாவுமாயின் முதல்வனும் அவ்வாறே பிறிதொன்ற னுபகாரத்தை அவாவுமெனப்பட்டு மேலும் வரம்பின்றியோடும் என ஈசுரவவிகாரவாதி முதலியோர் கூறுங்கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தின் பிற்கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று.

இ—ள். வெ—டை.

தமது முதலென்பது "யானெம்மூர் புகுவன் நீ நும்மூர் புகுவை" யென்புழிப்போல வேறு முடிபு கோடலிற் பால்வழுவன்மையுணர்க.

உம்மை இறந்தது தழீஇய வெச்சம்.

இம்முறைமை தமக்கொரு முதலுடையவற்றிற்கே யன்றி ஏனைப் பொருட்கின்மையின் வரம்பின்றி யோடுமாறில்லையென்பார்,

தமது முதலென்று உடம்பொடு புணர்த்தோதினர். 'தம் முணர் வின்றமி' யென்றது மது.

தத்துவங்களு முயிருந் தமக்கொரு முதலுடையன வாதலும் முதல்வனுக்கு அஃதின்மையும் மேற்கூறிப்போந்த சூத்திரங்களாற் பெறப்பட்டன வென்பது கருத்து.

இவ்வான்மாத் தன்னாலே யுணரு மிந்திரியங்களைப்போலத் தானுந் தன்னை யுணராது நிற்றலான்.

எ—து. ஏது. எ—னின் உயிர் ஐம்பொறியிற் சடமன்மையான் அவற்றை யெடுத்துக் காட்டி மேற்கோடல் ஈண்டைக்கமையா தென்பாரை நோக்கி அதனைச் சாதித்த னுதலிற்று.

இ—ள். வெ—டை.

சடமுஞ் சேதனமுமாய வேறுபாடுபற்றித் தம்முள் ஒவ்வா வாயினுந் தம்மையுந் தமது முதலையும் அறியமாட்டாமைக்கண் ஐம் பொறியும் உயிருந் தம்முள் ஒக்குமாகலின், அதுபற்றி அங்ஙன மேற்கோட லமையு மென்பது கருத்து.

மன்னுசிவன் சந்நிதியின் மற்றுலகஞ் சேட்டித்த
தென்னு மறையி னியன்மறந்தாய்—சொன்னசிவன்
கண்ணு வுளம்வினையாற் கண்டறிந்து நிற்குங்கா
ணெண்ணான் சிவனசத்தை யின்று. (31)

எ—து. உ—ம். எ—னின். தன்னாலுணரும் இந்திரியங்களை ஈண்டைக்கு உவமை கூறின் அவ்விந்திரியங்கட்கு வரும்பயன் அவற்றினொற்றித்துக் காணும் உயிர்க்காயவாறுபோல உயிர்க்கு வரும் இன்பத்துன்பப்பயனும் உயிரானொற்றித்துக்காணும் முதல்வ னுக்காதல் வேண்டுமென்பாரை நோக்கி அங்ஙனமாகாமை கூறி அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ-ள். மன்னு சிவன் சந்நிதியின் மற்று உலகம் சேட்டித்தது என்னும் மறையின் இயல் மறந்தாய். எ—து. ஈண்டுக் கூறிய கருதலளவையேயன்றி நிலைபெற்ற முதல்வனது சந்நிதியிற் பிரபஞ்சஞ் செயற்படுகின்றதென்றோதும் வேதப்பொருளையும் அறியாது பிணங்குகின்ற பேதாய்,—உளம் சொன்ன சிவன் கண்ணு வினையால் கண்டு அறிந்து நிற்கும் காண். எ—து. உயிராவது தமக்கெனவோர் காரணமின்றித் தன்பொருட்டே அறிவனவாய அவ்விந்திரியங்கள்போலன்றி அவ்வேதத்துள் எடுத்தோதப்படும் முதல்வன் தனக்குக் காட்டாகிநிற்பத் தான்செய்த வினைக்கீடாக ஒன்றனையறிந்து நிற்கும்; இவ்வேறுபாடு அறிவாயாக,—இன்று (ஆகலாற்) சிவன் அசத்தை எண்ணுன். எ—து. அங்ஙனங் காட்டாகி நிற்பினுந் தனது சந்நிதியின் அசத்தெல்லாஞ் சூனியமாகலான் மங்கலவடிவினனாய முதல்வன் அவ்வுயிர்போல அவற்றை அநுபவியான். எ—று.

இதனுட் சிவனென்றது 'மன்னுசிவ' னென்பழிப் பேரின்பத்துக்குக் காரணனென்னும் பொருட்டாய்த் தனது சந்நிதிக்கண் உலகத்தைச் சேட்டிப்பித்தற்குரிய இயைபுணர நின்றது; சொன்ன சிவனென்புழி முற்றுணர்வினனென்னும் பொருட்டாய்க் காட்டாதற்குரிய இயைபுணரநின்றது; எண்ணுன் சிவனென்புழித் தூய தன்மையனென்னும் பொருட்டாய் அசத்தை யெண்ணுமைக்குரிய இயைபுணரநின்றது. ஆகலாற் கூறியது கூறலன்மை யுணர்க. அஃது அம்முப்பொருளுடைத்தென்பது சோமசம்புபத்ததி வியாக்கியான முதலியவற்றுட்காண்க. சிவதத்துவவிவேகத்துள் மூவகைப்படுத் தோதிய பொருளும் இவையே யாமாறு கண்டு கொள்க.

ஈண்டு உலகமென்றது உயிர்களை.

மறையி னியலும் பொருளை மறையினிய லென்றுபசரித்தார்.

இறந்தது தழீஇய வெச்சவும்மை விகாரத்தாற் றொக்கது.

மறந்தாயென்பது விளியுருபேற்றபெயர்.

ஈண்டுச் சந்நிதியென்றது அவிகாரவாதிகள் கூறும் அபிமுக மாத்திரையன்றென்பார் சொன்னசிவன் கண்ணென்றார். சிவசத்தி அவ்வக்காரியங்களின் உன்முகமாதலாகிய சங்கற்பமே ஈண்டுச் சந்நிதியெனப்படு மென்பதாம்.

காந்தங்கண்ட பசாசத்தவையே யென்றது ஒருபுடையுவமையாதல்பற்றியே பிறிதன்றென்பது கருத்து.

வினையாலென்றது ஐம்பொறிபோலன்றி உணர்தற்பயன் உயிர்க்கேயாதற் கேதுக் காட்டியவாறு.

கண்டறிதல் ஒருபொருட்பன்மொழி.

எண்ணல் ஈண்டநுபவித்தன்மேற்று.

இன்றென்பது சாதியொருமை.

அவனெதிர் என்பது அவாய்நிலையாய் வந்தது.

ஆகலானென்பது சொல்லெச்சம். இன்றுதல் யாவையுஞ் சூனியஞ் சத்தெதிர் என்புழிப் பெறப்படும். இக்கருத்தேபற்றி "மாயை மருவிடான் சிவனவன்க—ணுறைதரா தசேத னத்தால்" (சித்தி-சூ.-5, செய்-6. இறைவன்றன்) என்றார் வழிநூலாசிரியரும். "உன்னுதாத் தேகிடந்த கீட முறுவதெல்லா—முன்னுடைய தென்னுய்நீ யுற்றனையோ — மன்னுயிர்க—ளவ்வகையே காணிங் கழிவதுவு மாவதுவுஞ்—செவ்வகையே நின்றசிவன் பால்." (திருக்களிற்றுப்படியார். 87) என்றதும் இவ்வியல்பு நோக்கி.

வெய்யோ னொளியி லொடுங்கி விளங்காது
வெய்யோனை யாகாத மீன்போல—மெய்யவனிற்
கண்டுகேட் டுண்டுயிர்த் துற்றறியு மைம்புலனைக்
கண்டுடனாய் மன்னுதலைக் காண். (32)

எ—து. உ—ம். எ—னின். உயிர் அங்ஙன முணர்த்த வுணருங்கால் முதல்வனின் வேறுநின் றுணருமோ ஒன்றாய் நின்றே யுணருமோ வென்பாரை நோக்கி அவ்விரண்டியல்புமின்றி நின்றுணருமாறுணர்த்தி அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ—ள் வெய்யோன் ஒளியில் ஒடுங்கி. எ—து. ஞாயிற்றினொளியினடங்கி, — விளங்காது. எ—து. அதனின் வேறாய் விளங்கித் தோன்றுதலின்றி, — வெய்யோனை ஆகாத மீன்போல. எ—து. அதுவாயொழிதலுமில்லாத நாண்மீன்கள் அஞ்ஞாயிற்றினே ஒளியுடையவாமாறுபோல, — கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்று அறியும் ஐம்புலனை மெய் அவனில் கண்டு. எ—து. கண்டுங் கேட்டும் உண்டும் உயிர்த்துந் தீண்டியும் அறியப்படும் ஐவகைவிடயங்களையும் உயிர் மெய்ப்பொருளாகிய முதல்வனால் உணர்ந்து,—உடனாய் மன்னுதலைக் காண். எ—து. வேறாதலும் ஒன்றாதலுமின்றி அவ்விரண்டற்கும் பொதுவாய் அடங்கி உடனாய் நிலைபெறுதலை அறிவாயாக. எ—று.

உவமை யடை பொருளினும், பொருள்வினை உவமையினுஞ் சென்றியையும்.

ஐ சாரியை.

நாண்மீன் முதலியவற்றின் ஒளியெல்லாம் ஞாயிற்றினுடைய ஒளியேயென்பது வேதநூற்றுணிபாகலான் அஃதீண்டைக் குவமையாயிற்று.

உயிரொன்னும் எழுவாய் மேலைவெண்பாவினின்றும் வருவித்துரைக்கப்பட்டது.

அருளுண்டா மீசற் கதுசத்தி யன்றே
யருளு மவனன்றி யில்லை—யருளின்
றவனன்றே யில்லை யருட்கண்ணார் கண்ணுக்
கிரவிபோ னிற்குமர னேய்ந்து. (33)

எ—து. உ—ம். எ—னின். அங்ஙனமாயினும் உயிர்கட்குப் பலவேறுவகைப்பட உணர்வு நிகழ்தலின் அஃதுணர்த்துதல் வேறுபாட்டானாய தெனல்வேண்டும் வேண்டவே, நிருவிகாரியென்னுஞ் சுருதியோடு முரணி முதல்வன் விகாரியாவான் செல்லுமென்பாரை நோக்கிவிகாரியாகாமையுணர்த்தி அதனை வலியுறுத்துதனுதலிற்று.

இ-ள். அருள் ஈசற்கு அன்றே உண்டாம். எ-து. உயிர்கட்குப் பசுத்துவத்தை நீக்கிச் சிவத்துவத்தை விளக்குதற்கணுள்ளதாகிய இரக்கம் முதல்வனுக்கு அநாதியேயுள்ளது,—அது சத்தி. எ-து. அவ்விரக்கம் வேறு பொருளன்று முதல்வனுக்குள தாகிய சத்தியேயாம்;—அருளும் அவனன்றி இல்லை அருளின்று அவன் அன்றே இல்லை. எ-து. இரக்கமும் அவனுங் குணமுங் குணியுமாகலின் அவ்வருளு முதல்வனை யின்றியமையாது முதல்வனும் அதனை யின்றியமையானுய்,—அருட்கண்ணோர் கண்ணுக்கு இரவி போல் எய்ந்து நிற்கும் அரன். எ-து. ஞானக்கண்ணுடையாருணர்விற்கு ஞாயிறு தன்னொளியோடு தாதான்மியமா யியைந்து நிற்குமாறுபோல அவ்வருளோடு தாதான்மியமா யியைந்து நிற்பன் முதல்வன்; ஆகலாற் றன்வயத்தனுகிய அம்முதல்வன் விகாரமின்றி நின்றே தனது சத்திசங்கற்பமாத்திரையான் அனைத்துஞ் செய்தல் கூடும். எ-று.

ஆகலாற் றன்வயத்தனுகிய அம்முதல்வன் விகாரமின்றி நின்றே தனது சத்திசங்கற்பமாத்திரையான் அனைத்துஞ் செய்தல் கூடுமென்பது குறிப்பெச்சம்.

உம்மை எதிரது தழீஇயது.

இன்றி யென்னும் வினையெச்சக்குறிப்பி னிகாஞ் செய்யுளாகலின் உகரமாய்த் திரிந்தது.

அன்றே அசை.

இவ்வியல்பு சித்தாந்தநெறியுணர்ந்தார்க்கன்றி விளங்காதென்பார் அருட்கண்ணோர் கண்ணுக்கென்றார்.

சத்தியதுண்மையும் அதனியல்பும் 'நீக்கமின்றி நிற்குமன்றே' யென்பதனுள் வகுத்துரைத்தமையின் ஆண்டுக் காண்க.

இரண்டாமதிகரணம் முடிந்தது.

ஐந்தாஞ்சூத்திரம் முடிந்தது.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவஞானபோதம் — சிற்றுரை.

பொதுவியல்பு—இலக்கணவியல்.

ஆறுஞ்சூத்திரம்.

—ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள்

ஆறுஞ்சூத்திரம்.

உணருரு வசத்தெனி னுணரா தின்மையி
னிருதிற னல்லது சிவசத் தாமென
விரண்டு வகையி னிசைக்குமன் னுலகே.

எ—து. சூ—ம். எ—னின். சத்தும் அசத்தும் வரைசெய் துணர்த்துத னுதலிற்று.

எ—து. க—ரை. எ—னின். சூத்திரக்கருத்துணர்த்துதனுதலிற்று.

இ—ள். மேலைந்து சூத்திரத்தானுங் கூறிப்போந்த பொருள்களுள் யாது சத்து யாது அசத்தென்னும் ஐயநீக்குதற்குச் சத்தினியல்பும் அசத்தினியல்பும் இவையென அவ்விரண்டும் இலக்கணத்தாற் றம்முண்மயங்காதவாறு வரைந்து வைத்துணர்த்தி உண்மையதிகாரத்திற்குத் தோற்றவாய் செய்யுமுகத்தானே இலக்கணவோத்துட் கூறுதற்கு எஞ்சிநின்ற பதிப்பொருள திலக்கணங்கூறுதல் இவ்வாறுஞ்சூத்திரத்தின் கருத்து. எ—று.

இதனானே சூத்திரவியையும் இனிது விளங்கும்.

இச்சூத்திரத்தின் பிண்டப்பொழிப்பு. தம்முணர்வின்றமியாகிய முதற்பொருள் அளவைகளானறியப்படும் இயல்பிற்றெனின், அங்ஙனமறியப்படும் பிரபஞ்சம்போல் அழிபொருளாகிய அசத்தாம்; எவ்வாற்றானும் அறியப்படாத இயல்பிற்றெனின், அங்ஙனமறியப்படாத முயற்கோடுபோலச் சூனியப்பொருளாம்; ஆகலான் இவ்விருபகுதியுமன்றி ஒருவாற்றானறியப்படாமையும் ஒருவாற்றானறியப்படுதலுமாகிய இரண்டுவகையானுஞ் சிவசத்தாமெனக் கூறுவர் மெய்யுணர்வி னிலைபெற்றுயர்ந்தோர். எ—று.

உணருருவெனி னசத்தென மாறுக. எனியென்பது முன்னருஞ் சென்றியைந்தது.

முற்றும்மைகள் தொக்கன.

அல்லதென்பது வினையெச்சக்குறிப்புமுற்று. அன்றியாமென இயையும்.

ஒருவாற்றானறியப்படாமை பாசஞான பசுஞானங்களான் அறியப்படாமை. ஒருவாற்றானறியப்படுதல் சிவஞான மொன்றானே அறியப்படுதல். பாசஞான பசுஞானங்களான் அறியப்படாமையிற் சிவமாதலும் பதிஞானத்தால் அறியப்படுதலிற் சத்தாதலும் பெறப்படுமென்பார் இரண்டுவகையிற் சிவசத்தாமென விசைக்குமென்றார். சிவசத்தென்னும் இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை வடநூன் முடிபு. சடமாகிய சத்தினீக்குதற்குச் சிவசத்தென்றார். சிவசத்தென்பது சித்துச்சத்தென்னும்பொருட்டு.

எழுவாய் மேலைச்சூத்திரத்தினின்றும் வருவித்துரைக்கப்பட்டது.

இருதிறனுமன்றி இரண்டுவகையானுஞ் சித்தாதலுஞ் சத்தாதலு முடையனாய் நிற்றல் முதல்வனுக் கிலக்கணமென இலக்கணமும் இதனுட் போந்தவாறுணர்க.

முதல்வனுக்குப் பொதுவியல்பு மேற் புனருற்பவமுணர்த்து முகத்தாற் கூறிப் போந்தமையின் இது சொரூபலக்கணமெனப் படுஞ் சிறப்பிலக்கணமெனக் கொள்க. அற்றாகலினன்றே இதனை இலக்கணவோத்துண் முதற்கட்கூறாது உண்மையைச் சாரவைத்து இறுதிக்கட்கூறியதூஉமென்க. இன்னும் முதல்வனுக்குளவாகிய சிறப்பியல்புக் குணங்களெல்லாம் இவ்விரண்டனு ளடங்கும். அஃதறிந்தடக்கிக்கொள்க. "தன்னாலே தனையறிந்தாற் றன்னையுந் தானே காணும்" (சிவப்பிர. உண்மை-22.) எ-ம், "உன்னனரிய திருவருளை யொழியமலமுளதென் றுணர்வரிதா மதனுண்மை தெரிவரிதா முனக்கே" (சிவப்பிர. பொது-24) எ-ம், "மாயைமா மாயை மாயா வருமிரு வினையின் வாய்மை—யாயவா றுயிரின் மேவு மருளெனி லொளியாய் நிற்கும்" (சிவப்பிர. உண்மை-20) எ-ம். ஓதியவாற்றால் எனைப்பசுபாசங்களுஞ் சிறப்பியல்புபற்றியுணர்தல்

சிவஞானத்தானன்றி அமையாதாயினும் "தீபமெனத் தெரிந்தாங்,—கொருவியான் மாவி னுண்மை யுணர்ந்தவர் தமையுணர்ந்தோர்,—தருமிது பசுஞானம்" (சித்தி-சூத்-4, செய்-2) எ-ம். "இவை கீழ் நாடலாலே,—காதலினு னுன்பிரம மென்னு ஞானங் கருதுபசு ஞானம்" (சித்தி-சூத்9, செய்-2) எ-ம் பொதுவியல்பு பற்றி யோதுதலானும், யானிதனை யறிந்தேன் அறிகின்றிலே னென்றறியும் பாசவுணர்விற்கு அவற்றது பொதுவியல்பு விடயமாதல் கண்கூடாகப் பெறப்படுதலானும், அவை ஒருவாற்ரு னுணருருவாதலுமுடைமையிற் சிவசத்தாவான் செல்லாமை யறிக. சற்காரிய வாதங் கூறுஞ் சைவசித்தாந்தத்தில் அசத்தென்பது சத்துக்கு மறுதலையன்மையான் அப்பசுபாசங்கள் அங்ஙனமறியப்படும் பொதுவியல்புபற்றி அசத்தெனப்படுமாயினுஞ் சிறப்பியல்புபற்றி அசத்தாதல் செல்லாமையிற் சிறப்பியல்பு நோக்கும்வழி அவை சத்தாதற் கிழுக்கின்மையு மறிக. இங்ஙனஞ் செவ்வனே யிருக்க அறியாதார் அபாவத்தி னியல்பாவது பாவத்திற்கு மறுதலைப்பொருள்போலுமென நையாயிகர் முதலியோர் மதம்பற்றி மயங்கி எல்லாப்பொருளுஞ் சத்தென்னுஞ் சித்தாந்தத்தோடு முரணுமைப்பொருட்டு ஈண்டுச் சத்து அசத்தெனப்பட்டனவும் சித்து அசித்தென்னும் பொருளவா மெனவும், சுத்தம் அசுத்தமென்னும் பொருளவா மெனவும் உரைத்திடர்ப்படுவர். காரியப்பிரபஞ்சம் ஏனைப்பசுபாசங்கள் போலன்றி இருவகையியல்பானுங் காட்சிப்புலனய் இத்துணைப் பொழுது நிற்குமென நம்மனோரால் அறியவாராது நிலைபெறுவது போலத் தோன்றி விரையக்கெட்டு மறைந்துபோதற் சிறப்புடைமைபற்றி அதுவே ஈண்டு 'உணருருவசத்' தென்றெடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. அசத்தெனவே அசித்தென்பதூஉந் தானே போதரும்.

இதனுள் உணருருவசத்தெனி னுணரா தின்மையினென்றது ஓரதிகரணம்; இருதிற னல்லது சிவசத் தாமென இரண்டு வகையி னிசைக்குமன் னுலகே யென்றது ஓரதிகரணம்; ஆக இரண்டதிகரணத்தது இச்சூத்திரமென்றுணர்க

முதலதிகாரணம்.

ஈண்டு அறிவினலறியப்பட்ட சுட்டு அசத்தென்றது.

எ—து. மே—ள். எனின். மேலைச் சூத்திரத்தின் அளந்தறிந் தறியாவென்றதனை உடம்படாது பிரபஞ்சம்போல முதல்வனும் அளவைகளான் அளந்தறிபொருளேயாமென நையாயிகர் முதலி யோர் கூறுங் கடாவையும் எல்லாப்பொருளுஞ் சத்தாகலின் அளந் தறிபொருளுஞ் சத்தேயாமெனச் சாங்கியர் கூறுங் கடாவையு மாசங்கித்துச் சூத்திரத்தின் முதற் கூற்றைக் கண்ணழித் துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று.

இ—ள். சுட்டறிவினுல் அறியப்பட்ட சுட்டுப்பொருளெல்லாம் அசத்து. எ—று.

சுட்டு ஆகுபெயர்.

சிவஞானத்தா லறியப்படுதலை நீக்குதற்கு அறிவினலென விசேடித்தார்.

ஈண்டு அறிவென்றது ஒன்றை முந்தி அதுவதுவாகச் சுட்டிக் காணும் அளவையறிவினையென்பது "அறிவின லறிந்த யாவு மசத் தாத லறிதி" (சிவப்பிர. உண்மை-3, சூத்-4) என்ற புடைநூலாசிரி யர் மீள அங்ஙனந் தெரித்தோதியவாறுபற்றி யுணர்ந்துகொள்க.

அவைதாம் பிரகாசமாய் நின்றே அப்பிரகாசமாய் நிற்றலான்.

எ—து. எது. எ—னின். உள்ளதென்னு முணர்விற்கு விடய மாய் உபலத்தியைப் பயப்பிக்கும் பிரபஞ்சத்தை இல்லையென்னு முணர்விற்கு விடயமாய் அநுபலத்தியைப் பயப்பிக்கும் இல்பொரு ளோடொப்ப அசத்தென்றல் அமையுமா றியாங்ஙன மெனவும், சத் தாகிய பிரபஞ்சத்தைச் சுட்டப்படுதன் மாத்திரையான் அசத் தென்றல் சற்காரியவாதத்திற் கிழுக்காம் போலுமெனவும்

முறையே அவ்விருவர் மதம்பற்றிக் கூறுவாரை நோக்கி மேற் கோளைச் சாதித்த னுதலிற்று.

இ—ள். அச்சுட்டுப்பொருள்கடாம் இராசதகுண மிகுதிப்பாட் டான் உள்ளதென்னும் உணர்விற்கு விடயமாய் உபலத்தியைப் பயப்பித்து நின்று தானே தாமதகுண மிகுதிப்பாட்டான் இல்லை யென்னுமுணர்விற்கு விடயமாய் அநுபலத்தியைப் பயப்பித்து நிற்றலான் 'ஈண்டறிவினலறியப்பட்ட சுட்டு அசத்' தென மேற் கொண்டது. எ—று.

ஈண்டுப் பிரகாசம் அப்பிரகாசமென்பன உபலத்தி அநுபலத்தி யென்னும் பொருளவாய் அவை நிகழ்தற் கிடனாகிய பொருண் மேனின்றன.

இது நையாயிகரை நோக்கி மேற்கோளைச் சாதித்தவாறு. இனி, இதனையே இரட்டுற மொழிந்துகொண்டு அவைதாங் காரிய வவத்தையிற் றூலமாய் விளங்கி நின்றே காட்சிப்புலனாய்ச் சடிதி யின் மறைந்து சூக்குமமாய்க் காரண வவத்தையின் விளங்காது நிற்கும் இவ்வேற்றுமையுடைமையான் அங்ஙனம் புலனாகாத காரணப்பொருள்களை நோக்கிக் காரியப்பிரபஞ்சம் அசத்தாதல் சாலுமாகலின் 'ஈண்டறிவின லறியப்பட்ட சுட்டு அசத்' தென மேற்கொண்டதென்றவாறு எனவும் உரைத்துக்கொள்க.

அசத்தறியாய் கேணீ யறிவறிந்த வெல்லா
மசத்தாகு மெய்கண்டா னுயின்—

எ—து. உ—ம் எனின். ஒரு சாரன அங்ஙனமாயினும் உபலத்தி ப்பட்டனவெல்லாம் அவ்வாறு அசத்தா மென்றற்குப் பிரமாண மென்னை? யென்னு நையாயிகரை நோக்கி எதுவை வலியுறுத்தாத னுதலிற்று.

இ—ள். அசத்து அறியாய் நீ கேள். எ—து. அசத்தினியல்பை யறியாத மடவோனே! யாமிறுக்கு மிறையை நீ மனம்பற்றிக் கேட்

பாயாக,—மெய்கண்டான் ஆயின் அறிவு அறிந்த எல்லாம் அசத்து ஆகும். எ—து. சத்தி னியல்பை யறிந்தோன் ஆராய்ந்தானுயின் அறிவினு லறியப்பட்டன வெல்லாம் அசத்தேயாம். எ—று.

அறியா வென்பது விளியுருபேற்ற பெயர்.

அசத்தி னியல்பை யறிந்தாயாயின் இவ்வாறு பிணங்குவாயல்லே யென்பார் 'அசத்தறியா' வென்றும், "எந்தை—தாட்பால் வணங்கித் தலைநின்று கேட்க" (திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனுர் திருப்பாசுரம்—4. ஆட்பாலவர்) என்பார் 'கேணீ' யென்றும், உபலத்திற்கு விடயமானவையெல்லாம் அநுபலத்திக்கு விடயமாதல் ஒருதலை யென்பார் 'அறிவறிந்தவெல்லாமசத்தாகு' மென்றும், சத்தி னியல் புணர்ந்தார்க் கன்றி அசத்தி னியல்புணர வாரா தென்பார் மெய் கண்டானென்றும், ஆய்தற் கருமை நோக்கி 'ஆயி' னென்றுங் கூறினுர்.

அசத்தலாய்
நீரி லெழுத்து நிகழ்கனவும் பேய்த்தேரு
மோரினவை யின்றுமா றெப்பு

எ—து. உ—ம். எ—னின். இரட்டுறமொழிந்துகொண்டு சாங்கியரை நோக்கி யுரைத்த பொருளை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ—ள். அசத்து அலாய். எ—து. அசற்காரிய வாதி யல்லாத அறிவுடையோனே!— அவை இன்று ஆம் ஆறு ஒப்பு ஓரின். எ—து. அங்ஙனந் தோன்றி மறைவனவாய பிரபஞ்சம் அசத்தாமாற்றிற்கு உவமை யாராயின்,—நிகழ் நீரில் எழுத்தும் கனவும் பேய்த்தேரும். எ—து. நிகழாநின்ற நீர்மேலெழுத்துங் கனவிற்காட்சியும் பேய்த் தேருமாம். எ—று.

எனவே, அப்போதுள்ளனவாய நீர்மேலெழுத்து முதலியன வற்றை அங்ஙனே சடிதியின் மறைந்துபோதற் சிறப்புப்பற்றி

அசத்தென்றல் எல்லார்க்கு மொப்ப முடிந்தமையின், அவ்வியல் புடைய பிரபஞ்சத்தையும் அவைபோல் அசத்தென்றல் அமையு மென்றவாருயிற்று.

அசற்காரியவாதியை அசத்தென் றுபசரித்தார்.

நீரிலெழுத்து முதலியன பொய்யென்பாரை மறுத்தற்கு 'நிக' ழென்றடைகொடுத்தார்: அஃதியாண்டுஞ் சென்றியையும்.

குவ்வுருபு விகாரத்தாற் றொக்கது.

இன்றென்னு மொருமை அப்பண்பின்மே னின்றது.

நீரிலெழுத்துத் தோன்றியபொழுதே மறைந்துபோதற்கும், கனாப்பொருள் முடிவுபெறுத லின்றி இடையே மறைந்து போதற் கும், அருஞ்சுரத்தின் முதுவேனிலின் நண்பகற் கடுமைபற்றித் தோற்றி ஞாயிற்றின் கிரணம் முகிற்படலத்தின் மறைந்தவழித் தானு மறைந்து போவதாகிய பேய்த்தேர் ஒருகாரணங்காட்டி மறைந்துபோதற்கும் உவமையாயின.

இவ்வெண்பாவை "இவயித்ததன்னில்" என்பதுபோல இங்ஙனம் இருதொடராக வைத்துரைத்து மேற்கோ ளேதுக்களையும் இரட்டுறமொழிந்துகொண்டு இரண்டதிகாரணப்பொருள்கோடல் ஆசிரியர் கருத்தென்பது, வழிநூலாசிரியர் "அசத்தாஞ் சுட்டியுணர் பொரு ளான வெல்லாம்" (சித்தி-சூத்-6, செய்-2) எ-ம். "உலகினை யசத்து மென்பர்" (சித்தி-சூத்-6, செய்-3) எ-ம். வேறு கூறிய வாற்ருனு முணர்க. இஃதறியாது இவ்வெண்பாவை ஒருதொடராக வைத்துரைப்பார்க்கு அசத்தறியாய் அசத்தலாய் என்றதனல் ஒரு பயன்படாமையும், ஆயின் ஓரினென்று இருகாற்கூறுதலும், அசத் தாகும் இன்ருமென்று இருகாற்கூறுதலுங் கூறியது கூறலென்னும் வழுவாதலு மறிக.

இனி ஒருவாற்றானுமுணரப்படாதபொருள் சூனிய மென்பது எல்லாச்சமயத்தார்க்கும் ஒப்பமுடிந்தமையின் ஆண் டதிகாரணத்திற்குரிய ஐயப்பாடு முதலியன நிகழாமையான் அதனை வேறெடுத்துரைத்து மேற்கொள்ள வேண்டாவாயினும், மந்தவுணர்வுடையார்க்கு அதன்கண் ஐய நிகழாமைப்பொருட்டு வழிநூலாசிரியர் "உணராத பொருள்சத் தென்னி லொருபய னில்லை போலும்' (சித்தி-சூத்-6, செய்-4) என விடுத்தொழிந்தாரென் றுணர்க.

முதலதிகரணம் முடிந்தது.

இரண்டாமதிகரணம்.

இனி இவ்விரண்டு தன்மையு மின்றி வாக்கு மனாதீத கோசரமாய் நின்ற வதுவே சத்தாயுள்ள சிவமென் றுணரற் பாற்று.

எ—து. மே—ள். எ—னின். மேல் உணர்பொருளியல்பும் உணராத பொருளியல்புங் கூறுமுகத்தான் அசத்தி னியல்பை வரைசெய்துணர்த்தியவழி இரண்டும் இவ்வாறாகலான் இவற்றின் வேறாய முதல்வ னியல்பாவது மாயாவாதி கூறும் அநிருவசனம் போலு மென்னுங் கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தின் பிற்கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று.

இ—ள். வெ—டை.

வாக்கெனப்படு நாதமுடிவான பாசஞானத்தை வாக்கென்றும் அவற்றின் வேறாய பசுஞானத்தை மனமென்றும் உபசாரவழக்காற் கூறினர்.

வாக்குமனாதீத கோசரமாய் நின்ற. எ—து. அவ்விரண்டின் விருத்திகளைக் கடந்து அதீதமாயும் ஒற்றுமைப்பட்டு நின்றுணரும்

அநுபவ ஞானமாத்திரைக்கே விளங்கிக் கோசரிப்பதாயும் நின்ற வென்றவாறு.

அவ்வாறு நின்றபொருள் இதுவென அளவைகளான் அறிய வாராமைபற்றி அதுவேயென மகாவாக்கியத்திற் கூறியதனை அநுவதித்துச் சத்தாகிய சிவமாதலைச் செவியறிவுறுத்தார்.

வாக்குமனுதீதம் என்றது தமிழ் நூன் முடிபு: மாவடி மாடியென மரீஇயினுற்போல மனவதீதம் மனுதீதமென மரீஇயிற்று. அதீதகோசர மென்பது வடநூன் முடிபு.

வாக்குமனுதீதப் பொருளாகலின் உணருருவாந் தன்மையும், கோசரப்பொருளாகலின் உணராதாந் தன்மையும் இல்லையென்பது பெறப்படுதலின் இவ்விரண்டுவகையு மின்றியென்றார்.

உணரற்பாற்றென்றார் உணர்தலருமை நோக்கி.

பிரகாசத்தினுக்குப் பிரகாசிக்க வேண்டுவ தின்மையானும் அப்பிரகாசத்தினுக்குப் பிரகாச மின்மையானும்.

எ—து. எது. எ—னின். இவ்விரண்டுவகையுமில்லாதபொருள் அநிருவசனமாய் நிற்பதென்னுது வாக்குமனுதீதகோசரமாய் நிற்பதென்றற்குப் பிரமாணமென்னை? யென்பாரை நோக்கி மேற்கோளைச் சாதித்த னுதலிற்று.

இ—ள். வாக்குமனங்களாலோதியுணரப்படுவதாய நிருவசனப் பொருட்கு முன்னர்க் கூறப்படுஞ் சாதனங்களினின்று அறியற்பாலதாக வேண்டாமையானும், ஒருவாற்ருனும் அறியப்படாத அநிருவசனப்பொருட்குச் சாதனத்தினின்றும் அறியப்படுமா றின்மையானும் 'இனி இவ்விரண்டுதன்மையுமின்றி வாக்குமனுதீதகோசரமாய் நின்ற அதுவே சத்தாயுள்ள சிவமென் றுணரற்பாற்'றென மேற்கொண்டது. எ—று.

பிரகாசம் அப்பிரகாச மென்பன உபசாரவழக்கு.

எண்ணிய சத்தன் றசத்தன்று மென்றாலென்
கண்ணி யுளதென்றன் மெய்கண்டா—னெண்ணி
யறிய விரண்டா மசத்தாதல் சத்தா
மறிவறியா மெய்சிவன்றா ளாம்.

எ—து. உ—ம். எ—னின். பரமார்த்தமாகிய பரப்பிரமப்பொருள் அவிச்சை வயத்தான் ஞாதாவெனவும் ஞேயமெனவும் பகுக்கப்பட்டு முன்னர்க்கூறப்படுஞ் சாதகங்களினின் றறியவும்படும். அவிச்சை நீங்கியவழி அப்பகுப்பின்மையாற் சத்தென்றுதல் அசத்தென்றுதல் ஒருவாற்றானும் ஞேயமாமா றின்றிக் கேவல ஞானமாத்திரையே யாய் நிற்பதொன்றாகலான் அது கோசரமாமென்றல் பொருந்தா தென்பாரைநோக்கி அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ—ள். எண்ணிய சத்து அன்று அசத்து அன்று ஆம் என்றால் என் கண்ணி உளது என்றல். எ—து. பரமார்த்த மாகிய பரப் பிரமப்பொருள் விவகாரத்திற் கருதப்பட்ட சத்துமன்று அசத்து மன்றென்னின் அங்ஙன மொருபொரு ளுண்டென்றல் யாது பிரமா ணங்கருதியோ? அதனைக் கூறுவாயாக. பிரமாணமுண்டெனின் அதற்கு அது பிரமேய மெனப்பட்டு ஞேயமாவான் செல்லுமென் றஞ்சிப் பிரமாணமில்லையென்பையாயின்,—மெய்கண்டான் எண்ணி அறிய இரண்டு அசத்து ஆம். எ—து. சத்தி னியல்பை யுணர்ந் தோன் ஆராய்ந்தறியிற் காட்சி முதலிய பிரமாணங்கட்கு விடய மாவதூஉம் ஒருவாற்றானும் பிரமாண மல்லாத சூனியமு மாகிய இரண்டும் மேற்கூறியவாற்றான் அசத்தேயாம்,—ஆதல் சத்து ஆம் அறிவு அறியா மெய் சிவன் தாள் ஆம். எ—து. ஆதலாற் சாங்கோக் கிய முதலியவற்றுட் சத்தென்றோதப்படுஞ் சுட்டறிவினால் அறியப் படாத மெய்ப்பொருள் சைவ வுபநிடதங்களினுஞ் சைவாகமங் களினும் அன்னியமின்றி நின்றுணரும் அநுபவமாத்திரையிற்

கோசரிப்பதென்றோதப்படுஞ் சிவனருளாவதின்றி நீ கூறுஞ் சூனிய மன்று. எ-று.

அறியவென்னுஞ் செயவெனெச்சம் "மழைபெய்யக் குளநிறை யும்" என்புழிப்போலச் செயினென்னு மெச்சப்பொருட்டாய் நின் றது முற்றும்மை விகாரத்தாற் றொக்கது.

அசத்தாமென மாறுக.

சத்தாகிய மெய்யென வியையும். "அடியளந்தான் றாயது" என் றாற்போல அறிவறியாமெய்யென்றது வாளாபெயராய் நின்றது.

'சிவன்றா' னெனச் சிவசத்தியின்மேல் வைத்து உயர்த்துக் கூறியது உபசாரவழக்கு: "இறைவனார் கமலபாதம்" (சித்தி-சுபக் கம், பாயிரம்4.) என்பதுமது.

இதனாற் போந்தபொருள் சத்துமன்றி அசத்துமன்றி ஒரு பொருளுண்டெனின் அதற்குப் பிரமாணமென்னை? பிரமாணாதீத மாகிய சூனியமெனிற் சூனியமும் அழிபொருளுமாகிய இரண்டும் அசத்தேயென்பது மேற் காட்டினமையாற் பிரமப்பொருள் அசத்தெனப்பட்டுச் சத்தென்னுஞ் சுருதிகளோடு முரணுமாகலின் அவற்றுட் சத்தென்றோதப்படும் பரப்பிரமப்பொருளாவது உண்மை ஞானத்திற் கோசரிப்பதென யாங்கூறுஞ் சிவமே யன்றி நீ கூறுஞ் சூனிய மன்றென மாயாவாதியை மறுத்துக் கோசர மென்றதனை வலியுறுத்தியவாறா மென்க.

'எண்ணி யறிய விரண்டாம சத்'தென்பதற்குப் பிறரெல்லாம் வருகின்ற வெண்பாவிற்கூறும் பொருள்படக் கூறியது கூறலாதன் மேலும் ஓரியைபின்றி யுரைப்ப.

உணர்ப வசத்தாத லொன்றுணரா தொன்றை
யுணருநீ தானுணரா யாயி—னுணருமுனிற்
றனிரண்டா மெய்கண்டான் றன்னை யுணர்தலாற்
றனிரண்டாய்க் காணுன் றமி.

எ—து. உ—ம். எ—னின். பிரகாசித்த பொருளையும் வேறோ ராற்றான் அறிதுமென வேட்கை சென்றுழி அவ்வாற்றாற் புதுவ தாய்ப் பிரகாசிக்கவேண்டுதலிற் பிரகாசத்தினுக்குப் பிரகாசிக்க வேண்டுவதில்லையென்றல் யாண்டுஞ் செல்லாமையின் வாக்குமனா தீதமென்றல் பொருந்தா தென்பாரை நோக்கி அதனை வலியுறுத் துதனுதலிற்று.

இ—ள். உணர்ப அசத்து. எ—து. நின்னாலறிவனவாய கருவி களெல்லாம் மேற்கூறியவாற்றான் அசத்தாம். அசத்தெனவே அசித்தாதலும் பெறப்படும்,—ஆதல் ஒன்று ஒன்றை உணராது. எ—து. ஆகலான் அவற்றுள் ஒரு கருவியும் ஒன்றாகிய முதற் பொருளை அறியமாட்டாது,—உணரும் நீ தான் உணராய். எ—து. அவற்றானறிந்து வருகின்ற நீதானும் அதனை யறியமாட்டாய்,— ஆயின். எ—து. நீயே யாய்ந்தறிவாயாயின்,—உணரும் உனின் தான் இரண்டு ஆம். எ—து. அவ்வா றுணரப்படும் பொருள்கள்போல் உணர்கின்ற நின்னின் வேறாம்,—மெய்கண்டான் றன்னால் உணர்த லால்தான் இரண்டாய்க் காணான் தமி. எ—து. உயிர்க்கு அறிவு விளங்குமுண்மையை அறிந்தோன் தன்னறிவு அச்சிவன்றாளி னடங்கி அதுவாய் நின்று அதனானே அதனை யறியுமாகலான் ஏனைப்பொருள்களை யறியுமாறுபோல வேறாய் நின்றறிவானல்லன் அத்தனிமுதற்பொருளை. எ—று.

இதனாற் போந்தது சத்தாகிய சிவம் பாசஞானத்தானாதல் பசுஞானத்தானாதல் அறியப்படாது; அறியப்படிற் குடமுதலாயின போல உயிரின்வேறாய் அவிச்சையான் வருஞ் சுகதுக்கங்களைப் பயப்பதன்றி அவிச்சையினீங்கிய நிரதிசயவின்பத்தினைப் பயவா தாகலான் அவ்வுண்மையுணர்ந்தோன் ஏனையபோல அசத்தாத லின்றித் தனியாய் நின்ற அம்முதற்பொருளை அதனானொற்றித்து நின்றே காண்பனெனவே நையாயிகர் முதலியோரை மறுத்து வாக்கு மனாதீதமாய் நின்றே கோசரமாமென வலியுறுத்தியவாறென்க.

உணர்ப வென்பது அகரவீற் றஃறிணைப் பன்மைப் பெயர்ச் சொல்.

ஒன்று மென்னும் முற்றும்மை விகாரத்தாற் றொக்கது.

உனியென்னும் இன்னுருபு நீக்கப்பொருட்கண் வந்தது. ஒற்றிரட்டாமை புறனடையாற் கொள்க. தான் அசை.

பாவகமேற் றானசத்தாம் பாவநா தீதமெனிற்
பாவகமா மன்றென்னிற் பாழதுவாம்—பாவகத்தைப்
பாவித்த றானென்னிற் பாவகமாந் தன்னருளாற்
பாவிப் பதுபரமில் பாழ்.

எ-து. உ-ம். எ-னின். தானே கோசர மானாலன்றித் தன்னாலறிதல் கூடாமையிற் றன்னாலே தனையுணரு மென்பது தன்னைப் பற்றுத லென்னும் வழுவாமாகலின் அவ்வா றன்றி வாக்குமனாதீதப் பொருள் யோகநூலிற் கூறுந் தியானபாவனைகளிற் கோசரமாமென் றலே அமைவுடைத்தென யோகமதம்பற்றிக் கூறுவாரை நோக்கித் தன்னாலன்றிக் கோசரமாகாமையை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ-ள். பாவகமேல் தான் அசத்து ஆம். எ-து. நீ கூறும் பாவனை எனைப் பாவகங்கள்போல மனமுதலியவற்றோடு கூடிநின்று பாவிக்கும் பாவகமெனின் அறிவினா லறியப்பட்ட சுட்டாகலான் அப்பொருள் அசத்தாம்,—பாவனாதீதம் எனின் பாவகம் ஆம். எ-து. கருவிகளை நீங்கி நின்று பாவிப்பதாகலின் அப்பாவனையைக் கடந்ததெனிற் கருவிக ணீங்கியவழி ஒன்று மறியுமாறின்றிக் கேவலமாமாகலான் அது பாவகமாத்திரையேயன்றிப் பயன்படுமாறில்லை,- அன்று என்னின் பாழ் அது ஆம்.எ-து. இவ்விருதிறனுமன்றி அநிருவசனமாகப் பாவிக்கப்படுவதெனின் அது சூனியப்பொருளாம்,—பாவகத்தைப் பாவித்தல் தான் என்னின் பாவகம் ஆம். எ-து. அவ்வாறன்றிப் பாவனைக்கெய்தாத பொருளை எய்தியதாகவைத்துப்

பாவகஞ்செய்தலெனின் அது போலிப்பாவனை யாதலாற் பாவனு தீதம் போலப் பாவனைமாத்திரையே யன்றிப் பயன்படுமாறில்லை. அற்றேல் ஒருவாற்றானும் பாவனைக்கெய்தாத பொருள் பாழா மெனின்,—தன் அருளால் பாவிப்பது பரம். எ—து. அப்பாவகங் களை யொழித்துத் தனது திருவருளாற் பாவிக்கப்படுவதாம் பரம் பொருள்,—பாழ் இல். எ—து. ஆகலான் நீ கூறும் பாவனைக் கெய் தாமை பற்றிப் பாழாதலில்லை எ—று. தான் அசை.

பாவகத்தைப் பாவித்தலென்பது "கறைமிட றணியலு மணிந் தன்று" (புறநா—கடவு) என்றதுபோலக் கொள்க.

மேலைவெண்பாவில் தன்னென்றது தனது சத்தியே யாகலால் தன்னைப்பற்றுத லென்னுங் குற்றமாதல் யாண்டையதென விடுப் பார் 'தன்னருளாற் பாவிப்ப' தென்றார். தன்னருளை யறியுமாறும் அதனாற் பாவிக்குமாறும் ஒன்பதாஞ் சூத்திரத்துட் கூறப்படும்.

யோகநூலார் கூறும் பாவனையாவது இந்நான்கனுள் ஒன்று கற்பால தன்றி வேறின்மையின் நான்கினையுங் கூறி மறுத்தார்.

அறிய விரண்டல்ல னுங்கறிவு தன்னு
லறியப் படானறிவி னுள்ளா—னறிவுக்குக்
காட்டாகி நின்றானைக் கண்ணறியா மெய்யென்னக்
காட்டா தறிவறிந்து கண்டு.

எ—து. உ—ம். எ—னின். மேற்கூறிப் போந்த பாவனைகட் கெய்தாத பொருளைத் தன்னருளாற் பாவித்தல் வேண்டாம் உயிர் பசுத்துவ நீங்கிய காலத்துச் சிவனைப்போல முற்றுமுணர் தன் முத லிய எண்குணங்களுமுடைய தென்று ஆகமங்களுட் கூறுதலின் ஆண்டான்மஞானஞ் சிவஞானத்தோ டொப்பதன்றிப் பசுஞான மெனப்படாமையான் அவ்வறிவான் அறியப்படுங் கோசரப்பொரு

ளென்றலே அமைவுடைத் தென்னுஞ் சிவசமவாதிகளை நோக்கித் தன்னருளாலன்றிக் கோசரமாகாமையை வலியுறுத்து த னுதலிற்று•

இ-ள். அறிய இரண்டு அல்லன். எ-து. சிவாகமங்களின் அத்துவிதங் கூறுதலின் உயிர் தன்னறிவா னறிதற்குத் தன்னின் வேறல்ல னுகலானும்,-அறிவின் உள்ளான் ஆங்கு அறிவு தன்னுல் அறியப்படான். எ-து. சமமாத லின்றித் தூல சூக்கும முறையாற் றன்னறிவுக்குள்ளுமாய் நிற்றலின் அவ்விடத்துத் தன்னறிவினுல் அறிய வாரா னுகலானும்,-அறிவுக்குக் காட்டு ஆகி நின்றனே. எ-து. தன்னறிவுக்கு வியஞ்சகமாய் நின்றறிவிக்கும் உயிர்க்குயிராய முதல்வனே,—அறிவு கண்டு அறிந்து காட்டாது. எ-து. ஆன்ம ஞானமானது தான்கண்டறிந்து தன் குணி யா கிய உயிர்க்குக் கோசரமாமாறு காட்டமாட்டாது,—மெய் அறியாக் கண் என்ன. எ-து. தன்னின் வேறின்றித் தனக்குண் ணிற்றலிற் றன்னுற் காணப்படாது தனக்குக் காட்டாகி நின்ற உயிரை யறியமாட்டாத கண்ணொளிபோல். எ-று

காட்டு முதனிலைத்தொழிற்பெயர்.

அறிவுக்குக் காட்டாகி நின்ற னென்னும் பெயரடையானும் ஓரேதுக் கூறியவாறு.

கண்டறிதல் " குழிந்தாழ்ந்தகண் " (நாலடி-) என்றாற்போல ஒருபொருட் பன்மொழியாய்ச் சிறப்பின்கண் வந்தது.

மெய்யறியாக் கண் என்ன என இயைத்துரைக்க. கண்முதலிய வற்றை நோக்கி உயிர் சத்துச்சித்தா மென்றவதனை 'மெய்' யென் றார். கண் ஆகுபெயர்.

கண்ணறியாமெய் யென்பதற்குக் கண்ணை யறியாத உடம்பு போலென்றுரைப்பாரு முளர். உடம்பிற்கு அறியுந்தன்மை யின்மை

யானும், உடம்பிற்குக் கண் காட்டாதலு மின்மையானும், அஃதீண் டுவமையாதற் கேலாமையின் அது போலியுரை யென்றொழிக.

அதுவென்னு மோன்றன் றதுவன்றி வேறே
யதுவென் றறியறிவு முண்டே—யதுவென்
றறிய விரண்டல்ல ளுங்கறிவு ணிற்ற
லறியுமறி வேசிவமு மாம்.

எ—து. உ—ம். எ—னின். அத்தன்மையனாகிய முதல்வனைத் தலைப்பட்ட உயிர் அம்முதல்வனோடு ஒன்றாய்ப் போவதே யாகலின் ஆண்டங்ஙன மறிவதூஉம் அறியப்படுவதூஉ மாதல் யாங்ஙன?மென்னுஞ் சிவாத்துவிதசைவர் சுத்தசைவரை நோக்கி ஒன்றாயவழியும் அறிவதும் அறியப்படுவது முண்டென்ப துணர்த்தி அதனை வலியுறுத்துத லுதலிற்று.

இ—ள். அது என்னும் ஒன்று அன்று. எ—து. சத்தாகிய சிவம் ஞேயப்பொருளாய் விசிட்டமாய் நிற்பதென்பது உமக்கு மொக்குமாகலான் அச்சிவம் இன்னதென் றறிய வாராது அநிருவசனமாய் நிற்பதொரு நிருவிசேடப்பொருளெனக் கொண்ட மாயாவாதத்தைப் போல அதுவென்று அநிருவசனமாய்க் கூறப்படுவதொரு சூனியமன்று ஆகலான்,—அது அன்றி வேறே அது என்று அறி அறிவும் ஆங்கு உண்டே. எ—து. அந்த ஞேயமாத்திரையேயன்றி அதனின் வேறாக வாக்கு மனாதீதமாய் நிற்பதொரு பொருளென் றறிகின்ற ஞாதாவும் ஆண்டுள்ளதேயாம். அற்றேல், ஒன்றுதல் பெறப்படாதாலெனின்,—அது என்று அறிய இரண்டு அல்லன் அறிவுள் நிற்றல் அறியும் அறிவே சிவமும் ஆம். எ—து. உலகத்துப்பொருள் போல் அதுவென்று சுட்டி யறியுமாறு முதல்வன் தன்னின் வேறல்லனாய் அப்பணைந்த உப்புப்போலத் தன்னறிவின்கண் விரவி வேற்றுமை தோற்றாது நிற்றலான் அறிவிறந் தறிகின்ற அவ்வுயிர் சிவமேயாம். எ—று.

உம்மை சிவமாயுஞ் சிவமாகாமை விளக்கி நின்றது.

அது வென்னு மொன்றன் ருகலானென ஏதுப்பொருள்படக் கொண்டுரைக்க.

அறிவுமென்ற உம்மை இறந்தது தழீஇயது

அல்ல னென்பது முற்றெச்சம். வேறு முடிபு கோடலிற் பால் வழுவாகாமை யுணர்க.

உண்டே யென்னும் ஏகாரம் தேற்றம்; ஏனை யிரண்டும் அசைநிலை. நிற்றல் நிற்றலா னென்றவாறு.

இவ்வெண்பாக்களேந்தும் முறையே வாக்குமனாதீதமென்றல் பொருந்தும் கோசரமாமென்றல் பொருந்தாதென்னும் மாயாவாதிகளையும், கோசரமாமென்றல் பொருந்தும் வாக்குமனாதீதமென்றல் பொருந்தாதென்னும் நையாயிகர்முதலியோரையும், பாவனைக்குக் கோசரமாமென்னும் பாதஞ்சலரையும், ஆன்மஞானத்திற்கே கோசரமாமென்னுஞ் சமவாதசைவரையும், முத்தியிற் சிவமேயன்றி உயிரென வேறின்மையின் உயிர்க்குக் கோசரமாமா றியாண்டைய தென்னுஞ் சிவாத்துவிதசைவர் முதலியோரையும் மறுத்து, வாக்குமனாதீதகோசரமாய் நிற்குமியல்பு வலியுறுத்தி ஒருபொருண்மேல் வந்தவாறு காண்க.

இவ்வாறு காலாஞ்சூத்திர முதலிய மூன்றினும் மேற் பிரமாணத்தாற் கூறிப்போந்த பசுபாசபதிகட்கு இலக்கணங் கூறுமுகத்தான் முறையே கேவலஞ் சகலஞ் சுத்த மென்னும் மூன்றவத்தையுங் காட்டப்பட்டன. இம்மூன்றனுட் கேவலம் மருட்கேவலமும், சகலகேவலமும், பிரளயகேவலமும், விஞ்ஞானகேவலமும், அருட்கேவலமுமென ஐவகைப்படும். அவற்றுள், மருட்கேவலமாவது அநாதிகேவலம். சகலகேவலமாவது சங்கரித்தபின்னர்ப் புனருற்பவத்திற் கேதுவாய்ப்படுங் கேவலம்: ஆண்டுச் சூக்கும வைந்தெழுதி

லுண்டென மிருகேந்திரத்துட் கூறுதலின் அநாதிகேவலத்தோடு இதனிடை வேற்றுமை யாமாறு கண்டுகொள்க. பிரளயகேவலமாவது மாயையோடு இயைபின்றி ஆண்டுப்படுங் கேவலம். விஞ்ஞானகேவலமாவது மாயை கன்மங்களென்னும் இரண்டனோடும் இயைபின்றி ஆண்டுப்படுங் கேவலம். அருட்கேவலமாவது தத்துவசுத்திப் பின்னர்ப்படுங் கேவலம். அது துகளறுபோதத்திற்காண்க. இனிச், சகலமுஞ் சகலத்திற் கேவலம், சகலத்திற்சகலம், சகலத்திற் சுத்தமென மூவகைப்பட்டு ஒரோவொன்று ஐந்துவகைப்படும். அவற்றுட் சகலத்திற்கேவல மைந்தும் "ஒன்றணையா மூலத்து" என்றதனுட்காண்க. சகலத்திற் சகலமைந்தும் "இலாடத்தே சாக்கிரத்தை" என்றதனுட் காண்க. சகலத்திற் சுத்தமைந்தும் "யோகிற்றருவதோர் சமாதி" (சித்தி-சூத்-4, செய்-36) என வழிநூலாசிரியர் தொகுத்தோதியது சித்தாந்தசாராவலி யோக பாதத்தின் வகுத்துக்கூறுதலான் ஆண்டுக் காண்க. இனிச் சுத்தமுஞ் சீவன்முத்தி அதிகாரமுத்தி போகமுத்தி இலயமுத்தி பரமுத்தியென் றைவகைப்பட்டுச் சாக்கிர முதலிய பெயர் பெறும்; அவற்றை முன்னர் வகுத்தோதுப.

இரண்டாமதிகரணம் முடிந்தது.

ஆறுஞ்சூத்திரம் முடிந்தது.

இலக்கணவியல் முற்றிற்று.

பொதுவியல்பு முற்றுப்பெற்றது.

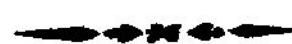
திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவஞானபோதம் — சிற்றுரை.

சிறப்பியல்பு - சாதனவியல்.

ஏழாஞ்சூத்திரம்.

—ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள்

சிறப்பியல்பு - சாதனவியல்

ஏழாஞ்சூத்திரம்.

யாவையுஞ் சூனியஞ் சத்தெதி ராகலிற்
சத்தே யறியா தசத்தில தறியா
திருதிற னறிவுள திரண்டலா வான்மா.

எ—து. சூ—ம். எ—னின். மேலதற்கோர் புறனடை யுணர்த்துத லுதலிற்று

எ—து. க—ரை. எ—னின். சூத்திரக் கருத்துணர்த்துத லுதலிற்று.

இ—ள். நூலாருந்ததி நியாயம்பற்றி மேலை யாறு சூத்திரங்களினுஞ் சிவாகமங்களிற் கூறப்படும் முப்பொருள்களது பொதுவியல்பு பிரமாணமுகத்தானும் இலக்கணமுகத்தானும் ஆராய்ச்சி செய்துணர்த்திய ஆசிரியர், அம்முப்பொருள்களது சிறப்பியல்பெனப் படும் உண்மை சாதனமுகத்தானும் பயன் முகத்தானும் ஆராய்ச்சி செய்துணர்த்துவான் புகுந்து, முதற்கண் மூன்று சூத்திரங்களான் அவற்றையறிந்து அதனுலுய பயன் பெறுதற் கேதுவாகிய சாதனங் கூறிய தொடங்கினர். அவற்றுள், இச்சூத்திரம் 'உணருருவசத்'தெனவும் 'இருதிறனல்லது சிவசத்'தெனவும் மேலைச்சூத்திரத்தான் வரைசெய்துணர்த்தியவழி அங்ஙனமறியும் பொருள் அவ்விரண்டனுள் ஒன்றோ? வேறோ? வென்னும் ஐயப்பாட்டின்கண் அவ்விரண்டினுள் ஒன்றாகற்பால தென்பார் மதம்பற்றி நிகழுங் கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்துக்குப் புறனகை வெடுத்து ஒழிபாகிய சதசத்தி னியல்பு வரைசெய்துணர்த்து முகத்தானே சாதித்துப் பயன்பெறுதற்குரிய அதிகாரியி னியல்பாவது இதுவென்ப துணர்த்துத லுதலிற்று எ—று.

அதிகாரமும் ஓத்தும் வேறுயவழியும் இயைபுணர்ந்து கோடற் பொருட்டுக் கருத்துரை அவ்வாறு செய்தாரென்பது.

இப்புறனடையை வடநூலார் வாக்கியசேடமென்ப.

இதனுட் கூறப்படும் மூன்றதிகாரணமும் மூன்று புறனடை போலுமென மலையாமைப்பொருட்டு ஓர் புறனடையென்றார். முன்னையவிரண்டும் இறுதி யதிகாரணத்தைச் சாதித்தற் கேதுவாய் ஒரு பொருண்மேல் வந்தனவேயாம் என்பது கருத்து.

ஒன்றனை யறிந்தவழி அதனுைய பயன் பெறுதற்குரிய முயற்சிசெய்யலுறுவார்க்கு அதனைச் சாதிக்கு மாற்றல் தமக்குண்டென்பதூஉம், சாதித்தனல் வரும் பயன் இதுவென்பதூஉம், அதனைப் பயப்பித்தற்குரிய சாதனமாவது இதுவென்பதூஉம், அது வருவாயும் உணர்ந்தாலன்றி அதன்கண் மனவெழுச்சி செல்லாமையின் ஈண்டோதப்படுஞ் சாதனஞ் செய்து பயன்பெறுதற் குரிமையுடைய அதிகாரியினியல்புணர்த்துவதாய இச்சூத்திரம் முதற்கண் வைக்கப்பட்டது.

இதன் பிண்டப்பொழிப்பு மேலைச்சூத்திரத்துட் கூறிப்போந்த இரண்டனுள் வாக்குமனதீதமாகிய சிவசத்தின் சந்நிதியின் உணருருவாகிய அசத்தெல்லாம் பாழாகலிற் சத்தாகிய சிவம் அசத்தாகிய பிரபஞ்சத்தை அறிதல் செய்யாது: அசத்தாகிய பிரபஞ்சம் அறிவில்லாத சடமாகலிற் சத்தாகிய சிவத்தை அறிதல் செய்யாது: ஆகலாற் பாரிசேடவளவையான் இருதிறனறிவுள தொன்றுண்டென்பது பெறப்படுதலின் அதுவே சத்தாதற் றன்மையும் அசத்தாதற் றன்மையு மாகிய இரண்டு மன்றிச் சதசத்தாயுள்ள உயிராம். எ—று.

இரண்டனுள் ஒன்றனைப் பிரிக்கின்றமையிற் சத்தே யென்னு மேகாரம் பிரிநிலைக்கண் வந்தது.

அசத்திலதாகவி னென்றுரைக்க.

அசத்துச் சத்தை யறியாமைக்கும் சத்தெதிர் சூனியமாதலே ஏதுவாத லமையுமாயினும், அசத்தெனப்பட்ட கருவிகண் முத்தி நிலையிற் சிவகரணமாய் ஆன்மசந்நிதியையொட்டி முதல்வன் சந்நிதியினிற்கப்பெறு மென்பாரை நோக்கி வேறுமோ ரேதுக்கூறினர். இக்கருத்தே பற்றி "சத்தின்முனிலாமையானுந் தனைக்கொடொன் றுணர்த லானும்" (சித்தி-சூத்-7 செய்-1.) என விரண்டேதுவும் உடன்கூறினர் வழிநூலாசிரியரும்.

எற்புழிக்கோடலான் அறிதலென்றது ஈண்டநுபவ வறிவின் மேற்று.

"இனைத்தெனவறிந்த"பொருட்கு வினைப்படுதொகுதிக்கண் வேண்டப்படு முற்றும்மை விகாரத்தாற் றொக்கது.

இதனுள் யாவையுஞ் சூனியஞ் சத்தெதிராகலிற் சத்தே யறியாதென்றது ஓரதிகரணம்; அசத்திலதறியாதென்றது ஓரதிகரணம்; இருதிறனறிவுள திரண்டலாவான்மாவென்றது ஓரதிகரணம்; ஆக மூன்றதிகரணத்தது இச்சூத்திரமென்றுணர்க.

முதலதிகரணம்.

ஈண்டுச் சத்தினிடத்து அசத்துப் பிரகாசியாதென்றது.

எ-து. மே-ள் எ-னின், "தந்திடுஞ் சிவனவன்றன் சந்நிதி தன்னி னின்றே." எ-ம். "கூடுமொளி வளர்குடிலை மாயை மேவி." எ-ம். "தாரகமா மத்தன்று ணிற்றல்." எ-ம் "விமலனுக்கோர் சத்தியாய்." எனவும். "உலகமேயுருவமாக" எ-ம். "அத்துவா மூர்த்தியாகி." எ-ம். "இருநிலனாய்த் தீயாகி

நீருமாகி—நின்றவாறே.” எ—ம். கூறப்படுமியல்புடைய பிரபஞ்சத்தைச் சத்தெதிர் சூனியமென்றல் அவசித்தாந்தமாய் முடியும் போலும் எனவும். “மண்டிய வுணர்வு யிர்க்காய் மன்னிநின் றறியும்” எனவுங் கூறுஞ் சிவாத்துவிதசைவர் மதம்பற்றி நிகழுங் கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தின் முதற்கூற்றிற்போந்த வதுவைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று.

இ—ள். சுட்டுணர்வின்றி நின்றறியுஞ் சிவசத்தின் முன்னர்ச் சுட்டியறியப்படும் அசத்தாய பிரபஞ்சம் விளங்கித் தோன்றாது. எ—று.

ஈண்டுச் சூனியமென்றது விளங்காமைப்பொருட்டென்பார் 'பிரகாசியா'தென்றார். இக்கருத்தேபற்றி “முனைத்திடாதசத்துச் சத்தின் முன்னிருள்” என்றார் வழிநூலாசிரியரும். முனைத்திடாமையாவது இது குடம், இஃதாடையென நம்மனோராற் சுட்டியறியப்படுமாறுபோல முதல்வனாற் சுட்டியறியப்படுவதாய் வேறு நில்லாமையாம். ஆகவே ஈண்டுச் சத்தெதிர் யாவையுஞ் சூனியமென்றது கொண்டு அவசித்தாந்தமாதல் யாண்டையதென மறுத்துச் சத்தறியா தென்றதனை வலியுறுத்தியவாறு காண்க.

மெய்யினிடத்துப் பொய் அப்பிரகாசமாய் நிற்றலான்.

எ—து. எது எ—னின். முற்றுணர்வுடைய சிவத்துக்கு அசத்தை விடயிப்பதாய சுட்டுணர்வும் உண்டென்றுற்படும் இழுக்கென்னையென்பாரை நோக்கி மேற்கோளைச் சாதித்த னுதலிற்று.

இ—ள். தன்னியல்பாகிய இயற்கையுணர்வின்முன்னர்ப் பொதுவியல்பாகிய செயற்கைச்சுட்டுணர்வு பிரகாசித்து நில்லாமையான் 'ஈண்டுச் சத்தினிடத்து அசத்துப் பிரகாசியா' தென மேற்கொண்டது. எ—று.

பிரகாசித்துநிற்றலின்மையாவது இயற்கை யுணர்வோடொப்ப ஒருங்குநில்லாமை. எக்காலத்தும் நிலைபெறுவதாய தன்னியல்பேமெய்

யெனவும் இடையே தோன்றி மறைவதாய பொதுவியல்பே பொய் யெனவுங் கூறப்படுவன வாகலான் அவை ஈண்டைக் கேற்புடைய அறிவின் மேனின்றன. இஃதறியாதா ருரைப்பனவெல்லாம் மேற் கோளைச் சாதித்தற்குரிய ஏதுவாதல் செல்லாது கூறியதுகூறலாய் முடியுமென் றொழிக.

அன்னியமி லாமை யரற்கோன் றுணர்வின்று
மன்னியமிலானசத்தைக் காண்குவனே— லன்னியமாக்
காணு னவன்முன் கதிர்முன் னிருள்போல
மாணு வசத்தின்மை மற்று.

எ—து. உ—ம். எ—னின். சுட்டுணர்வின்மையான் முதல்வன் அசத்தை யறியானெனின் முற்றுணர்வுடைமைக் கிழுக்காமென் பாரை நோக்கி இழுக்கின்மை கூறி ஏதுவை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ—ள். அன்னியம் இலாமை அரற்கு ஒன்று உணர்வு இன்று ஆம். எ—து. தன்னுள் வியாப்பியமான பசு பாசங்களோடு வேற்றுமையின்றி உடனாய் நிற்றலையுடைய முதல்வனுக்குச் சுட்டி யறியக் கிடப்பதொன்றில்லை ஆகலான்,—அன்னியம் இலான் அசத் தைக் காண்குவனேல் அன்னியமாக் காணான். எ—து. அத்தன்மை யனாகிய முதல்வன் அசத்தை யறியலுறுவனாயின் அறிந்தாங்கறிவ னன்றி நம்மனோர்போல வேறாகச் சுட்டியறிவானல்லன்,—கதிர் முன் இருள்போல் அவன் முன் மாணா அசத்து இன்மை மற்று. எ-து. ஞாயிற்றின்முன் இருட்டுப்போல அம்முதல்வனெதிர் நன்மை யில்லாத பிரபஞ்சம் விளங்கி நில்லாதாகலான். எ—று.

எனவே, அசத்தை விடயிப்பதாகிய ஏகதேசவுணர்வு முற் றுணர்வைத் தடுப்பதாகலான் அஃதில்லாமை முற்றுணர்விற்கு மேம்பாடாவதன்றி இழுக்காகாதென ஐயமகற்றி ஏதுவை வலி யுறுத்தவாறு காண்க.

மாணுமை வியாபகவுணர்விற்கு விடயமாகாமை.

இன்மை ஈண்டு விளங்காமை குறித்து நின்றது.

மற்று அசை. மற்றுக் காண்குவனே லெனமேலே கூட்டி வினைமாற்றின்கண் வந்ததெனினு மமையும்.

உணர்வுங் கதிரும் ஆகுபெயர். கதிர்முன்னிருள் ஈண்டு முனையாமை மாத்திரைக்கு ஒருபுடை யுவமையாயிற்றென்பது வழி நூலாசிரியர் "முனைத்திடா தசத்துச் சத்தின் முன்னிருளிரவி முன்போல்" (சித்தி-சூத்-7, செய்-1) என்றவாற்றா னறிக.

முதலதிகரணம் முடிந்தது.

இரண்டாமதிகரணம்.

இனி அசத்தினுக்கு உணர்வின்றென்றது.

எ—து. மே—ள். எ—னின். சத்து அசத்தை யறியாதாயினும் அசத்தெனப்பட்ட தனுகரணபுவனபோகங்களுள் ஒன்றாய காணம் விளக்குப்போல் விகாரமின்றி நிற்கும் ஆன்ம சந்நிதியிற் பெத்த நிலைக்கண் அசத்தாய விடயங்களை யறிந்தாற்போல முத்திநிலையிற் சிவகாணமாய் நின்று சிவத்தையறியு மென்றலும் கண்ணாடியினிழல் போல ஆன்மசந்நிதியின் அதன்க ணறிவுண்டாமென்றலும் அமை வுடைத்துப்போலுமெனச் சிவசங்கிராந்தவாதி மதம்பற்றி நிகழுங் கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தின் இரண்டாங்கூற்றிற் போந்த வேதுவைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று.

இ—ள். வெ—டை.

சூத்திரத்தின் இலதென்றது அறிவில தென்னும் பொருட் டென்பார் உணர்வின்றென வுரைத்தார்.

ஈண்டு அசத்தென்றது தத்துவப்பிரபஞ்சத்தை; ஏனைப்பிர பஞ்சத்திற்கு அறிவின்மை சாதிக்கவேண்டாமையின்.

அதுதானிரூபிக்கில் இன்றாகலான்.

எ—து. ஏது. எ—னின். 'பதிஞான பசுஞானங்களோடொப்பப் பாசஞானமொன்றென வைத்தெண்ணப்படு முரிமையுடையவதனை அறிவுடைத்தன் றென்றல் பொருந்தா தென்பாரை நோக்கி மேற் கோளைச் சாதித்த னுதலிற்று.

இ—ள். அவ்வறிவாவது தூலமாய் நோக்கும் வழி அவ்வசத் துக்கு உள்ளது போலத் தோன்றினும் ஐயந் திரிபின்றி மாசறு காட்சியான் ஆராயும் வழி அதன்கண் இல்லா தாகலான் 'இனி அசத்தினுக்குணர்வின்'றென மேற்கொண்டது. எ—று.

எனவே, பாசம் வாயிலாக உயிரின்கணிகழ் ஞானமே பாச ஞானமென்று உபசரித்துக் கூறப்படுமதனைப் பாசத்திற்குளதாகிய ஞானமெனக் காண்டல் நிரூபியாத வழிப்படும் மடமையே பிறி தில்லை யென்றவாறாயிற்று

பேய்த்தேர்நீ ரென்றுவரும் பேதைக்கு மற்றணைந்த
பேய்த்தே ரசத்தாகும் பெற்றிமையின் — வாய்த்ததனைக்
கண்டுணர்வா ரில்வழியிற் காணு மசத்தின்மை
கண்டுணர்வா ரில்லதெனக் காண். 40

எ—து. உ—ம். எ—னின். அதனை உவமைமுகத்தான் வலி யுறுத்துத னுதலிற்று.

இ—ள். பேய்த்தேர் நீர் என்று வரும் பேதைக்கு மற்று அணைந்த பேய்த்தேர் அசத்து ஆகும் பெற்றிமையின். எ—து. பாலை நிலத்தின்கட் காணப்படுவதாய பேய்த்தேரை நீரென்று கருதி அதனை யுண்ண வருகின்ற நீர் வேட்கையுடைய மடவோனுக்கு அதனை யடுத்தவழித் தன்னு லணையப்பட்ட அப்பேய்த்தேர் நீராத லின்றிப் பொய்யாந் தன்மைபோல,—வாய்த்து. எ—து. குரவன் அறிவுறுக்கும் உபதேசமொழி கிடைத்து,—அதனைக் கண்டு உணர் வார் இல்வழியின் அசத்து இன்மை காணும். எ—து. அவ்வசத்தி னியல்பைஆராய்ந்தறிவாரின்றிஅறியமாட்டாதார் உள்வழி அவர்க்கு அதன்கணறிவுள்ளதாய் மதிக்கப்படுஞ் சத்தாந்தன்மையே காணப் படும்,—கண்டு உணர்வார் இல்லது எனக் காண். எ—து. அவ்வுப தேசமொழி கிடைத்து அதனியல்பை யாராய்ந்தறிய வல்லார்க்கு அவ்வசத்தறிவு இல்லதேயாமென்று அறிவாயாக. எ—று.

மற்று வினைமாற்று மை பகுதிப்பொருள்விகுதி. இன்உவம வுருபு. வாய்த்தென்பது வாய்ப்பவென்பதன்றிரிவு. வாய்த்தல் நேர் படுதல். ஆண்டைக்கேற்புடைய வினை முதல் அவாய்நிலையான் வந்தது.

அசத்தின்மையாவது சத்தாந்தன்மை. நான்கனுருபு விகாரத் தாற்றொக்கது. அறிவென்பது அதிகாரத்தான் வந்தது.

இரண்டாமதிகரணம் முடிந்தது

மூன்றமதிகரணம்.

இனி இருதிறனறிவுள திரண்டா வான்மா வென்றது.

எ—து. மே—ள். எ—னின். சிவசத்தின்றன்மையே உயிர்க்குத் தன்மையாவதன்றி வேறில்லையாகலிற் சத்தே அசத்தை அறியு

மென்னுஞ் சிவாத்துவித சைவரையும் உயிர்க்குத் தன்மையென்ப தொன்றின்மையின் அசத்தே சத்தை அறியு மென்னுஞ் சிவசங்கிராந்தவாதசைவரையும் மறுத்துச் சத்து மசத்துந் தம்முளறியுமாறில்லையென மேற்சாதித்தவழி இரண்டும் இவ்வாறாயின் இவற்றை யறியும் பொருள் வேறென்னை? யென்பாரை நோக்கிப் பாரிசேட வளவையான் அவ்விரண்டின்வேறாய் உயிர்க்குத் தன்மையுண்டென்பது விளக்கிச் சதசத்தினியல்பை வரைசெய் துணர்த்துத னுதலிற்று.

இ-ள். வெ-டை.

ஈண்டு 'இரண்டலா வான்மா இருதிற னறிவுள' தென்றது சத்தெதிர் நில்லாத அசத்துஞ் சத்துந் தம்முள் ஒன்றாய் நின்றறியப் படாமையான் இருதிறனறிவுளது இரண்டலாவான்மாவேயாம். தம்முள் ஒன்றையொன்று அநுபவிக்கப்படாத ஞாயிற்றையும் விடயத்தையும் அநுபவிக்குங் கண் போலுமென அனுமானங் கூறிக் காண்க. அவை உயிரானும் அறியப்படாதவழிப் பயப்பாடின்றிச் சூனியமாய் முடியுமாகலான் உயிர் அறிதற் றன்மைத்து என்பது தெற்றெனவுணர்க.

இவ்விரண்டினையு மறிவதாய் உபதேசியாய் நின்ற அவ்வறிவு இரண்டன்பாலு முளதாய் உள்ளவதுவே அவ்வான்மாவாமென்றது.

எ-து. பொ-ரை. எ-னின். இருதிறனறிவென்னுந்தொகைச் சொல் விரியுங்காற்படும் பொருள்வேறுபாடு விளக்கு முகத்தான் உயிர்க்குத் தன்னியல்பு வேறு வேறு கூறுஞ் சமயங்களெல்லாம் மறுக்கப்படுமா றுணர்த்துத னுதலிற்று.

இ-ள். இவ்விரண்டினையும் அறிவதாய். எ-து. மேற் கூறிப் போந்த சத்தையும் அசத்தையும் அறியுந்தன்மைத்தாய்,—உபதேசியாய் எ-து. அறிவிக்க அறியுந்தன்மைத்தாய்,—அவ் இரண்டன்

பாலும் நின்ற அறிவு உளதாய். எ—து. அவ்விரண்டின்கண்ணும் நிலைபெற்ற அநுபவவறிவுள்ளதாய்,—உள்ள அதுவே அவ்வான்மாவா மென்றது. எ—து. இவ்வாறுள்ள பொருள்யாது அதுவே சத்தும் அசத்துமல்லாத சதசத்தாகிய உயிரென்றவாறும். 'இருதிறனறி வுள திரண்டலா வான்மா' வென மேற்கொண்டது. எ—று.

ஆயென்னும் வினையெச்ச மூன்றும் உள்ள வென்னும் பெய ரெச்ச வினைக்குறிப்போடு முடிந்தன.

இருதிறனறிவென்னும் தொகைச்சொல் ஈண்டு மூன்றுபொரு ளின் மயங்கிற்றென்னுங் கருத்தான் இவ்வாறு மொழிந்தார். அவற் றுள் இருதிறனையுமறியு மறிவென்னும் இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகைப் பொருள்பற்றி இவ்விரண்டினையு மறிவதாயெனவும், இரு திறனால் விளங்கிய வறிவென்னும் மூன்றாம் வேற்றுமைத்தொகைப் பொருள்பற்றி உபதேசியா யெனவும், இருதிறனினுமுள்ள வறி வென்னும் ஏழாம்வேற்றுமைத்தொகைப்பொருள்பற்றி நின்றவறிவு இரண்டன்பாலு முளதாயெனவும் உரைக்கப்பட்டன.

இவ்விரண்டினையு மறிவதாயுள்ள வதுவென்பதனால் இரண்டும் இவ்வாறாயின் இவற்றை யறியும்பொருள் வேறென்னை ? யென்னுங் கடாவுக்கு விடைகூறி அவ்விருவர்மதங்களையும் அவற்றோடொரு தன்மையவான சமயங்களையும் மறுத்தவாறு.

உபதேசியாயுள்ளவதுவென்றதனால் உயிர் அறிவிக்க வேண் டாது தானேயறியுமியல்பிற் றென்னுஞ் சமவாதசைவர் ஈசுரவ விகாரவாதசைவர் ஐக்கவாதசைவர் மதங்களையும் அவற்றோடொரு தன்மையவான சமயங்களையும் மறுத்தவாறு.

இரண்டன்பாலு முளதாயுள்ள வதுவென்பதனால் ஆன்மா வினறிவு சத்தோடு கூடுமாறில்லை யென்னும் பாடாணவாதசைவர் பேதவாதசைவர் மதங்களையும், சத்தோடு கூடியவழி ஒன்றாய்ப்

போதலேயன்றி அதன்பாலுள தாமாறில்லையென்னுஞ் சுத்தசைவர் மதத்தையும், அவற்றோ டொருதன்மையவான சமயங்களையும் மறுத்தவாறு.

இவ்விரண்டினையு மறிவதாயெனவே அவ்வறியுந்தன்மை இவ்விரண்டின் றன்மைபோலன்றி இருளொளியலாக் கண்டன்மை போல வேறாயதோர் தன்மையென்பதூஉம், உபதேசியாயெனவே அஃதாகாயத்தின் குணமாய ஓசையி னியல்புபோலத் தன்னை விளக்குவதாகிய வியஞ்சகமுள்வழி விளங்குவதோர் தன்மையென்பதூஉம், இரண்டன்பாலு முளதாயெனவேஅத்தன்மை படிகம் போலச் சார்ந்ததன் வண்ணமாய் அழுந்துந் தன்மை யென்பதூஉம் பெறப்பட்டன.

அருவுருவந் தானறித லாயிழையா யான்மா
வருவுருவ மன்றாகு முண்மை— யருவுருவாய்த்
தோன்றியுட னில்லாது தோன்றாது நில்லாது
தோன்றன் மலர்மணம்போற் றேக்கு. 41

எ–து. உ–ம். எ–னின். அம்மூன்றனுள் முன்னையதனைவலி யுறுத்தி இரண்டலாமையை விளக்குத னுதலிற்று.

இ–ள். ஆய் இழை ஆய் ஆன்மா அரு உருவந்தான் அறிதல் அரு உருவம் அன்று ஆகும். எ–து. நுணுகிய நூல்களை ஆராய்வதாகிய உயிரே சத்து அசத்தென்னும் இரண்டினையும் அறிவதாக லான் அஃதவ்விரண்டுமின்றி அவற்றின்வேறாம். அற்றேல் அவ்விரண்டினையு மறியு முயிர்க்குத் தன்னுண்மை யறியப்படுமோ படாதோவெனக் கடாயினார்க்குப்படுமெனிற் றன்றோடொப்பமூன் றனையு மறிவதென்றாது அவ்விரண்டனையு மறிவதாயென்றல் பொருந்தாது; படாதெனின் அறியப்படாத பொருள் சூனியமெனப் பட்டு வழுவாமாலெனின்,—உண்மை அரு உருவாய்த் தோன்றி

உடன் நில்லாது தோன்றாது நில்லாது மலர் மணம்போல் தொக்குத் தோன்றல். எ—து. அவ்வான்மாவி னுண்மைத்தன்மை அவ்விரண்டும்போல விளங்கித் தோன்றி அவற்றோடொப்ப நிற்பதுமன்று விளங்காது சூனியமாய் நிற்பதுமன்றாய் மலரின்கண் வாசம் அவ்விருவகையுமன்றி அதன்கணடங்கித் தோன்றுமாறு போலச் சத்திலும் அசத்திலுஞ் சார்ந்ததன்வண்ணமாய் அடங்கித் தோன்றுவதோரியல்பாம். ஆகலான், அஃதவைபோலத் தனித்தறியப்படுவதொன்றன்றி அவ்விரண்டினையுமறியுமுகத்தான் அறியப்படுவதாம். எ-று.

ஆகலான் அஃதவைபோலத் தனித்தறியப்படுவதொன்றன்றி அவ்விரண்டினையு மறியுமுகத்தான் அறியப்படுவதாமென்பது குறிப்பெச்சம்.

சுட்டுணர்விற்கு விடயமாகாமைபற்றிச் சத்தை அருவென்றும் அதற்கு விடயமாதல்பற்றி அசத்தை உருவென்றுங் கூறினார். உணருருவசத் தென்புழி உருவென்றதும் அது நோக்கி.

செவ்வெண்தொகை விகாரத்தாற் றொக்கது. தான் அசை.

அறிதலா னன்றாகுமென வியையும்.

இழை நூலாகலான் ஈண்டுச் சாத்திரத்தை யுணர்த்திற்று.

ஆய்தல் நுணுகுதல். "ஒய்த லாய்த னிழத்தல் சாஅய்-ஆவயி னான்கு முள்ளத னுணுக்கம்" என்றார் (சொல்-உரிச்-சூத்-32) தொல்காப்பியனாரும். ஆயிழையாயெனப் பொருளினுணுக்கம் நூன் மேலேற்றப்பட்டது; இரண்டாவது விரித்துரைக்க.

உயிர்க்கு அறியுந்தன்மை யுண்டாகலா னன்றே வேதாகம முதலிய நூல்க ளுளவாயின வென அதனை வலியுறுத்துவார் ஆயிழையா யான்மாவென அதனை யுடம்பொடு புணர்த்தோதினார். இக்கருத்தே பற்றி "பலகலை யுலகி னிலவுத லானும்" என்றார்

புடை நூலாசிரியரும். இவ்வாறன்றி ஆயிழையாயென மகடூஉமுன்னிலையாக்குவார்க்கு இவ்வுதாரணம் மேலதனை வலியுறுத்துதற்கெழுந்ததன்றாய்க் கூறியதுகூற லென்னும் வழுவாய் முடியுமென்றொழிக.

தேற்றேகாரம் விகாரத்தாற் றொக்கது.

அருவுருவாயென்புழி ஆக்கச்சொல் உவமைப்பொருள் குறித்து நின்றது; "ஆன்வா ரிலிமா டாவேனே" (திருவாச) என்றாற்போல.

தொக்குத் தோன்றன் மலர்மணம் போலெனக் கூட்டுக.

மயக்கம துற்று மருந்திற் றெளிந்தும்
பெயர்த்துணர்நீ சத்தாகாய் பேசி—லசத்துமலை
நீயறிந்து செய்வினைக ணீயன்றி வேறசத்துத்
தானறிந்து துய்யாமை தான். 42

எ—து. உ—ம். எ—னின். அங்ஙன மறியுமுயிர் சிவசத்தோடொப்பச் சித்தாகு மென்பாரை நோக்கி உபதேசியா யென்றதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ—ள். மயக்கமது உற்றும் மருந்தின் தெளிந்தும். எ—து. இன்னறிவை விளக்குதற்குரிய வியஞ்சகமில்வழி ஒருவிடயத்தை இன்னதென் றறியமாட்டாது மயக்கத்தையுற்றும் பசிநோய்க்கு அன்னம்போல அம்மயக்கநோய்க்கு மருந்தாய வியஞ்சகமுள்வழி அம்மயக்க நீங்கி அதனை யின்னதென்று நிச்சயித்தும்,—பெயர்த்து உணர் நீ பேசில் சத்து ஆகாய். எ—து. இங்ஙனம் மாறி மாறியுணர்ந்து வருகின்ற நீ சொல்லுமிடத்துச் சிவசத்தோடொப்ப அறியுஞ் சத்தியுடையாயல்லை, அற்றேல் அசத்தனோவென் போலுமெனின், —நீ அறிந்து செய்வினைகள் நீ அன்றி வேறு அசத்துத் தான் அறிந்து துய்யாமை தான் அசத்தும் அலை. எ—து. வியஞ்சகம் உன்

வழியும் நீ முன்னறிந்து செய்த வினைகளை இப்பொழுது நீயேயறிந் தநுபவிக்கவல்லையன்றி நின்னின் வேறாய் அசத்தாகிய பாசம் அறிந்தநுபவிக்க மாட்டாமையான் அதனோடொப்ப அசத்தனுவாயு மல்லை,—வே று. எ-து. சத்தகுணமுடைய ஆகாயம்போல வியஞ்சக முள்வழி அறியுமாற்றலுடைமையும் அஃதில்வழி அவ்வாற்றலின் மையுமாகிய இரண்டுமுடைய நீ அவ்விரண்டற்கும் வேறாய்ச் சித சித்தாந் தன்மையுடையை. எ—று.

மருந்திற்றெளிந்தெனவே மயங்குதல் அஃதில்வழியென்பது பெற்றாம். வியஞ்சகமில்வழித் தலைப்படுவதூஉம் அஃதுள்வழி நீங்கிநிற்பதூஉ மாகிய மயக்கம் உண்டியில்வழித் தலைப்படுவதூஉம் அஃதுள்வழி நீங்கிநிற்பதூஉ மாகிய இயல்புடைய பசியோடொத்த லின் அதனைப் பசிநோயாகவும், தீர்த்தலொப்புமைபற்றி வியஞ் சகத்தைப் பசிதீர்க்கு மருந்தாகவும் உருவகஞ் செய்தார்; இஃதேக தேசவுருவகம். மருந்தெனப் பொதுப்பட உருவகஞ்செய்தா ராயி னும் மறித்து மறித்து வேண்டப்படுமாறு ஈண்டைக்கேற்புடையது பசிநோய் தீர்க்கு மருந்தேயாகலின் அவ்வாறுரைக்கப்பட்டது. அது பகுதிப்பொருள்விகுதி.

உம்மை எண்ணின்கண் வந்தது. அசத்தமென்னுமும்மை இறந்தது தழீஇயிற்று.

தானென்பது முன்னையது எழுவாயுருபு படநின்றது. பின்னை யது அசைநிலை.

துவ்வாமை துய்யாமை என மரீஇயிற்று.

சத்தியுடைய பொருள் சத்தம், அஃதில்பொருள் அசத்த மாகலின், அவ்வடமொழிகள் ஈண்டம்முக் கெட்டுக் குற்றியலுகர வீறாய் நின்றன: "நாகனையான்;" "பெற்றெரன் றயர்த்த பெரு மான்;" "பேது செய்து;" "வாது செயத் திருவுள்ளமே" (தேவா ரம்) என்புழிப்போல.

அசித்துமலையென்பது பாடமாயின், மேற்சத்தாகா யென்றதனை இசையெச்சமாகக் கொண்டு சத்தாந்தன்மையே யுடையா யல்லை; அதன்மேலுஞ் சித்தாமாறியாங்ஙன மென்றுரைத்து இயைத்துக் கொள்க. இவ்வாறன்றி ஈண்டுச் சத்தாகாய் அசத்துமலை யென்பவற்றை மேலருவுருவ மன்றாகு மென்றதன் பொருள்படக் கொண்டுரைப்பாருமுளர் அவர் ஆண்டே யமைந்துகிடந்த பொருளை மறித்துங் கூறவேண்டாமையும் பெயர்த்துணர் நீ யெனவும் அறிந்து துய்யாமையெனவும் அறிவுடைமை அறிவின்மைபற்றிக் கூறும் பொருளவையாதல் செல்லாமையும் நோக்கிலர்.

மெய்ஞ்ஞானந் தன்னில் விளையா தசத்தாத
லஞ்ஞான முள்ள மணைதல்காண்—மெய்ஞ்ஞானந்
தானே யுளவன்றே தண்கடனீ ருப்புப்போற்
றானே யுளமுளவாத் தான். 43

எ—து. உ—ம். எ—னின். அம்மயக்கம் அவ்வுயிரோடியையபுடைய முதல்வனுக்கு முண்டுபோலு மெனவும் அது தான் உயிர்க்கு எக்காலத்து வந்ததெனவு நிகழுங் கடாவை விடுக்கு முகத்தான் இரண்டன்பாலு முளதாமாறு வலியுறுத்துத லுதலிற்று.

இ—ள். அஞ்ஞானம். எ—து. மேற்கூறிப்போந்த மயக்கமாவது,—மெய்ஞ்ஞானந் தன்னில் அசத்து ஆதல் விளையாது. எ—து. ஒருபெற்றித்தாய அறிவெனப்படுஞ் சிவத்தினெதிர் கதிர்முன் னிருள்போல நிலையுதலில்லதாகலின் ஆண்டுளதாதலின்றி,—மெய்ஞ்ஞானந் தானே உள அன்றே. எ—து. அச்சிவம் என்றுள்ளது அன்றே,—தான் ஏய் உளம் உளவாத்தான். எ—து. தான் பொருந்துதற்குரிமையுடைய உயிர்களுள்ளனவாக,—உள்ளம் அணைதல் எ—து. அவ்வுயிர்களைப் பற்றிநிற்றல்,—தண்கடல் நீர் உப்புப்போல் காண். எ—து. தண்ணிய கடலின்க ணுளதாதலின்றி அக்கடலிடத்துளதாகிய நீரைப்பற்றி நிற்கு முப்புப்போ லென்றறிவாயாக. எ—று.

விளையா தென்னும் வினையெச்சமறை அணைதலென்னுந் தொழிற்பெயரோடு முடிந்தது.

தானேயென்பது கட்டுரைக்கண் வந்தது. தானேயுளமுளவாத் தானென்புழித் தானென்பது முன்னையது எழுவாய் பின்னையது அசைநிலை.

ஏயுள மென்னும் வினைத்தொகை "அறிவறிந்தமக்கட்பேறு" (குறள்-61.)போலநின்றது. ஏய்தற்குரிமையாவதுமேற்காட்டினும்.

'தண்கடனீருப்புப்போ' லென்றதனால் முப்பொருள்களும்வியாபக வியாப்பியங்களாய் நிற்குமாறும் பெறப்பட்டது.

இரண்டன்கண்ணும் உயிர்க்கியைபுடைமை கூறவே, இரண்டன்பாலு முளதாதலை வலியுறுத்தவாறு காண்க.

'ஈண்டிருதிறனையுமறியுமறிவுள'தெனவே இருதிறனுகிய சத்து அசத்து எனப்பட்டனவெல்லாம் பிரமேயம்; அவற்றையறியுஞ் சதசத்தாகிய உயிர் பிரமாதா; அவ்வுயிரி னறிவாகிய சிற்சத்தி பிரமாணம்; அவ்வறிவு நிகழ்ச்சி பிரமிதியென்பதூஉம் 'இருதிறனல் விளங்குமறிவுள'தெனவே அவ்விரண்டனுள் அசத்தானறிவு விளங்கும் வழித் தனக்கு வேறாய் நின்று விளக்குவனவாய காட்சி யனுமான முறையெனப்படும் அசத்தாகிய பாசஞான மூன்றுஞ் சத்தானறிவு விளங்கும்வழி அன்னியமின்றித் தனக்காதாரமாய் உடனின்று விளக்குஞ் சிவஞானமுந் தனக்கு வியஞ்சகங்களாகலான் அதுபற்றி அவையும் பிரமாணமென்று உபசரித்துக் கூறப்படுமென்பதூஉம், 'இருதிறனினு மறிவுள'தெனவே ஈரிடத்துங் கேடின்றி அசத்தான் விளங்கி அசத்தை யறிவுழி அசத்தின்பாலும் சத்தான் விளங்கிச் சத்தையறிவுழிச் சத்தின்பாலும் அதுவதுவாய் அழுந்துமென்பதூஉம் பெறுதும் இவ்வாறன்றி வியஞ்சகங்களையே பிரமாணமென்னுந் தார்க்கிகர்முதலியோர் மதங்கள் பொருந்தாமையும் அவ்வியஞ்சகங்களா னிகழும் பிரமிதி வேறுபாடும் அவற்றதியல்புகளும் ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகும்; பௌட்காமுதலிய சிவாகமங்களுட் கண்டுகொள்க.

மூன்றாமதிகரணம் முடிந்தது.

ஏழாஞ்சூத்திரம் முடிந்தது.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவஞானபோதம் — சிற்றுரை.

சிறப்பியல்பு — சாதனவியல்.

எட்டாஞ்சூத்திரம்.

—ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள்

எட்டாஞ்சூத்திரம்.

ஐம்புல வேடரி னயர்ந்தனை வளர்ந்தெனத்
தம்முதல் குருவுமாய்த் தவத்தினி லுணர்த்தவிட்
டன்னிய மின்மையி னரன்கழல் செலுமே.

எ—து. சூ—ம். எ—னின். ஞானத்தினை யுணருமுறைமை யினை யுணர்த்துத லுதலிற்று.

எ—து. க—ரை. எ—னின். சூத்திரக்கருத்துணர்த்துத லுத லிற்று.

இ—ள். அவ்வான்மாவின் அறிவாவது மேலிருதிறனென்றத னுள் அசத்தான் விளங்கி அசத்தின் பாலுளதாய் அசத்தினை யறிந்து நின்றவாறுஞ் சத்தான் விளங்கிச் சத்தின்பாலுளதாய்ச் சத்தினையறிந்து நிற்குமாறுந் தரிசிக்குமுறைமையினை யுணர்த்து முகத்தாற் சாதித்தற்குரிய அதிகாரந் தனக்குண்டென மேலைச் சூத்திரத்தானறிந்த ஆன்மாவுக்குச் சாதித்தலாற் பெறப்படும் பய னும் அதற்குச் சிறந்த சாதனமாவதும் அது வருவாயும் இவை யென்பதுணர்த்துதல் இவ்வெட்டாஞ்சூத்திரத்தின் கருத்து. எ—று.

இதனானே சூத்திரவியையும் இனிது விளங்கும்.

இச்சூத்திரத்தின் பிண்டப்பொழிப்பு. உயிர் தான் முன்னே செய்துகொள்ளப்பட்ட புண்ணிய விசேடத்தாற் றனக்கு அந்தரி யாமியாய் இதுகாறு முண்ணின் றுணர்த்திவந்த பரம்பொருளே இப்பொழுது குருவடிவமுங் கொண்டெழுந்தருளி வந்து சிவதீக்கை செய்து, மன்னவ குமாரனாகிய நீ ஐம்பொறிகளாகிய வேடருட் பட்டு வளர்ந்து நின்பெருந் தகைமையை அறியாது மயங்கி யிடர்ப் பட்டாய் நின்பெருந்தகைமையாவது இவ்வியல்பிற்றென் றறிவுறுப்ப

அறிந்தமாத்திரையே அவ்வேடரை விட்டு நீங்கி அன்னியமின்றி அனன்னியமாந்தன்மையின் நிலைபெற்று அம்முதல்வன் றிருவடிகளை யணையும். எ—று.

உயிரொன்பது மேலைச்சூத்திரத்தினின்றும் வருவித்துரைக்கப் பட்டது.

தவத்தினிற் குருவுமாய் வளர்ந்தயர்ந்தனை யென வுணர்த்த விட்டுச் செல்லுமென இயையும்

புலன் ஆகுபெயர்.

'வளர்ந்தயர்ந்தனை' யென்பது 'ஈந்துபுகழ்பெற்றான்' என்புழிப் போலக் காரணகாரியப்பொருட்டாய் நின்றது.

தம்முதலென்றது வேறுமுடிபாகலிற் பால்வழுவின்மை யுணர்க.

குருவுமென்ற உம்மை உயிர்க்குயிராய் உண்ணின்றுணர்த்திய தூஉமன்றியென இறந்ததுதழீ இயிற்று; சிறப்புமாம்.

அன்னியமின்மை அத்துவிதம். அஃதாவது சேறலைப்பயப் பித்ததாய் ஆண்டுளதாகிய வினைபு.

அரனென்றது சுட்டுப்பெயர்பட நின்றது.

வெண்கொற்றக்குடையும் நவமணிமுடியுஞ் சிங்காசனமும் மன்னவர்க்கே யுரிய சிறப்படையாளமாம்; அதுபோலப் பிரபஞ்ச மெல்லாவற்றிற்கும் மூலகாரணமா மியல்பாகிய ஒரு பெரு வெண் கொற்றக்குடையும், எவற்றையும் ஒருங்கே ஓரியல்பானறியும் பேரறி வாகிய ஒருபெருஞ் சுடர்முடியும், அங்கங்கே உயிர்க்குயிராய் நின்று எவற்றினையுஞ் செலுத்து மியல்பாகிய ஒருபெருஞ் சிங்காதனமும், பிறரொருவர்க்கின்றித் தனக்கே யுரிமையாகச் சிறந்தமைபற்றிப்

பசுக்களுக்குப் பாசங்களை யரித்தலான் அரனென்னுந் திருப்பெயருடைய முதல்வனை மன்னவனாகவும், அம்முதல்வனது பேரானந்தப் பெருஞ்செல்வ முழுதுந் தனதேயாகக்கொண் டநுபவிக்குஞ் சுதந்திரமுடைமையுஞ் சித்தெனப்படுஞ் சாதி யொருமையும்பற்றி ஆன்மாவை மன்னவகுமாரனாகவும், அவ்வான்மாவை அறிவுப்பெருஞ் செல்வமுழுவதையும் ஆறலைத்துக்கொண்டு சிறுமையுறுத்துதலும் விதிவிலக்கை யிழப்பித்து இழிதொழிலி னிற்பித்தலுமாகிய இயல்பு பற்றி ஐம்பொறிகளை வேடராகவும் உருவகஞ் செய்தார். இஃதேகதேசவுருவகம்.

ஐம்புலவேடரி னயர்ந்தனை வளர்ந்தென வெனவே ஐம்புல வேடரின் வளர்ந்தயர்தலும் அநுவாதமுகத்தாற் பெற்றாம்.

இதனுள், தவத்தினிலுணர்த்தவென்றது ஓரதிகரணம்; தம் முதல் குருவுமாயென்றது ஓரதிகரணம்; ஐம்புலவேடரினயர்ந்தனை வளர்ந்தெனவென்றது ஓரதிகரணம்; விட்டன்னியமின்மையினான் கழல் செலுமேயென்றது ஓரதிகரணம்; ஆக நான்கதிகரணத்தது இச்சூத்திரமென்றுணர்க.

முதலதிகரணம்.

ஈண்டு இவ்வான்மாக்களுக்கு முற்செய் தவத்தான் ஞானநிகழு மென்றது.

எ—து. மே—ள். எ—னின், மேற்கூறிப் போந்த சாதகராற் செய்யப்படுஞ் சாதனமும் அதுவருவாயும் வேறு வேறாகக் கூறுஞ் சமயத்தாரை நோக்கிச் சூத்திரத்தின் முதற்கூற்றைக் கண்ணழித் துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று.

இ—ள். வெ—டை.

மேற்கூறிப் போந்த இயல்புடைய ஆன்மாக்களுக்கென்பார் இவ்வான்மாக்களுக் கென்றார்.

படிமுறையானன்றி இவ்வொருபிறவியிற்செய்த தவந்தானே அமையாதென்பதுணர்த்துதற்கு முற்செய்தவமெனவிசேடித்தார்.

ஈண்டு ஞானமென்றது குரவ னுணர்த்தியவாறு சிவஞானங் கண்ணுகக்கொண்டு அறிவதாகிய சாதன வறிவின்மேற்று.

நிகழ்தல் ஐயந்திரிபின்றி விளங்குதல்.

மேற் சரியை கிரியா யோகங்களைச் செய்துழி நன்னெறியாகிய ஞானத்தைக் காட்டியல்லது மோக்ஷத்தைக் கொடாவாகலான்.

எ—து. ஏது. எ—னின். தவங்களே சாதனமாத லமையும் ஞானமெற்றுக் கென்பாரை நோக்கி மேற்கோளைச் சாதித்த னுதலிற்று.

இ—ள். வெ—டை.

ஈண்டுத் தவமெனப்பட்டன பிறவல்லவென்பார் சரியை கிரியா யோகங்களையெனக் கிளந்துரைத்தார்.

கிரியா யோகங்களென்னும் உம்மைத்தொகை வடநூன் முடிபு.கிரியாயோகமிரண்டற்கும் தீக்கையொன்றென்பது தோன்ற அவ்விரண்டனையுந் தொகுத்தோதிச் சரியையைத் தமிழுக்குரியவீற் றூன் வேறு வைத்தார்.

ஆளுடையபிள்ளையார் முதலாயினார்க்குத் தவமின்றியும் ஞான நிகழ்ந்தவாறென்னையென்னுங் கடாவை விடுத்தற்கு மேற்செய்துழி யென ஈண்டும் வலியுறுத்தார்.

மேலாகிய உண்மைச்சரியை கிரியாயோகங்களை யெனினு மமையும்.

காட்டிக்கொடுக்கு மெனற்பாலதனை எதிர்மறைமுகத்தாற் கூறினர், ஞானத்தை யின்றியமையாமை யுணர்த்துதற்கு. சரியை கிரியா யோகங்களைச் செய்துழி யென்றது உபலக்கணமாகலின் தீக்கை பெற்றுழி அதுவும் ஞானத்தைக் காட்டியல்லது மோட்சத்தைக் கொடாதெனக் கொள்க. அவையெல்லாம் ஞானத்தைக் காட்டியல்லது மோட்சத்தைக் கொடாமையை வலியுறுத்துவார் நன்னெறியாகியவென ஞானத்தை விசேடித்தார். நன்மையெனப் படுவன வெல்லாவற்றினுஞ் சிறந்த நன்மையாவது வீடுபேறென் பது. அதனைத் தலைப்படுதற் கேதுவாய்ச் சிறந்த நெறியாகலின் ஞானம் நன்னெறி யெனப்பட்டது. வீட்டிற்கு நெறியென அவ்வச் சமயத்தாராற் கூறப்படுவன வனைத்துந் தன்கண்ணே வந்து கூட நின்ற பெருநெறியாகலானும் அது நன்னெறி யெனப்பட்டது. நன்னெறி சன்மார்க்க மென்பன ஒருபொருட்கிளவி.

தவஞ்செய்தா ரென்றுந் தவலோகஞ் சார்ந்து
பவஞ்செய்து பற்றறுப்பா ராகத்—தவஞ்செய்த
நற்சார்பில் வந்துதித்து ஞானத்தை நண்ணுதலைக்
கற்றூர்சூழ் சொல்லுமாங் கண்டு.   44

எ—து. உ—ம். எ—னின். மேற் சரியை கிரியா யோகங்களைச் செய்தார் அவற்றான் ஞானத்தைக் காணுமுறைமை எவ்வாறென்பாரை நோக்கி அஃதாமாறுணர்த்தி எதுவை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ—ள். தவம் செய்தார். எ—து. சரியை முதலியவற்றைச் செய்தோர்கள்,—என்றும் தவலோகம் சார்ந்து. எ-து. அவ்வத் தவப் பயன்களைப் பயப்பிக்குஞ் சாலோகாதி பதங்களை ஒருதலையாக நண்ணி ஆண்டுளவாகிய இன்பங்களை அநுபவித்து,—பற்றுப் பவம்

செய்து அறுப்பார் ஆக. எ—து. முன்னுடம்பிறக்கு நாள் அடுத்த வினை காட்டுங் கதிநிமித்தம்பற்றி யெழுந்த அவாவினை மீள நிலத்தின்கட் பிறந்தநுபவித்து நீக்கிக்கோடற்பொருட்டு,—தவம் செய்த நற்சார்பில் வந்து உதித்து ஞானத்தை நண்ணுதலே. எ—து. மீளத் தவஞ் செய்தற்குரிய உயர்ந்த குலத்தின்கண் வந்து தோன்றித் தவக்குறையான் அவ்விடயப்பற்று முறுகாவண்ணம் அறுத்துத் தத்துவஞானத்தைத் தலைப்படுவாராதலே,—கற்றார் சூழ் கண்டு சொல்லுமாம். எ—து. வீட்டு நூல்களைக் கற்றாது சூழ்ச்சி அந்நூற் கருத்துணர்ந்து சொல்லும். எ—று.

தவந்தானுகப் பிறிதொன்றுதானுக இவ்வுலகத்து உடம்பொடு நின்றீட்டிய வினையெல்லாம் அவ்வுலகத்திற் செலுத்தித் தத்தம் போகங்களைப் பயந்தேவிடுமாகலான் அவற்றை ஒருஞான்றும் பிறழ மாட்டாரென்பார் என்றுந் தவலோகஞ் சார்ந்தென்றார்.

ஆக வென்னுஞ் செயவெனச்சம் 'உண்ணவந்தா' னென் புழிப்போலத் தற்பொருட்டாய் நின்றது.

பற்றறுதற்பொருட்டு வந்துதித்தெனவே ஆண்டுப் பற்றுச் செல்லாதவழி அவ்வுலகத்து நின்றாங்கே ஞானத்தை நண்ணுவ ரென்பதூஉம் பெறுதும்.

கற்றாது சொல்லுதற்றொழில் சூழ்ச்சிமே லேற்றப்பட்டது.

ஆம் அசை. நற்சார்பில் வந்துதித்து ஞானத்தை நண்ணுத லென்ற அருத்தாபத்தியான் இழிகுலத்தோர் தத்துவஞானத்துக் குரியரல்ல ரென்பது பெறப்பட்டது.

பசித்துண்டு பின்னும் பசிப்பானை யொக்கு
மிசைத்து வருவினையி லின்ப—மிசைத்த
விருவினை யொப்பி லிறப்பி றவத்தான்
மருவுவனு ஞானத்தை வந்து. 45

எ–து. உ–ம். எ–னின். சரியை முதலிய தவங்களே தத்துவ ஞானத்தைக் காட்டுமென யாப்புறுத்தோதியதென்னை? வேதத்துட் கூறிய வேள்வி முதலாயினவுந் தத்துவஞானத்தைக் காட்டுமென்றல் அமையுமெனப் பட்டாசாரியன் மதம் பற்றிக் கூறுவாரை நோக்கி ஏதுவை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ–ள். இசைத்து வருவினையில் இன்பம். எ–து ஒரு நல்வினைசெய்வான்றொடங்கி அறநூலை யாய்வாரது உணர்வின்கண் விடயமாய் வரும்பொழுதே தம்மாற் பெறப்படுங் காமியப்பயன்களை உடன் கூறிக்கொண்டே வருகின்றனவாய வேள்வி முதலிய அறங்களின் பயனாகிய இன்பம்,—பசித்து உண்டு பின்னும் பசிப்பானை ஒக்கும். எ–து. முன்னர்ப் பசித்துண்டு பின்னும் பசிப்பானுக்கு அவ்வுண்டியான் வருமின்பத்தை யொக்கும் ஆகலான்;—இசைத்த இருவினை இறப்பு இல் தவத்தான் ஒப்பில். எ–து. ஒருவனுக்கு ஞானத்தைத் தடுத்துப் பந்தமுறுத்துதற்கட் பொன் விலங்கும் இருப்புவிலங்கும்போலத் தம்முட் சமப்படுத்துணரப்படுவனவாகிய அறம் பாவமிரண்டுந் தம்மைப்போல் அநுபவமாத்திரையாற் கெடுதலின்றி மேன்மேன்முறுகி வளர்வனவாய சரியை முதலிய தவங்களானே நேராகவொத்தால்,—வந்து ஞானத்தை மருவுவன் ஆம். எ–து. அத்தவமுதிர்ச்சியுடைமையான் முன்னர்க் கூறப்படு ஞான குருவைத் தேடி வந்து ஞானத்தைத் தலைப்படுவன். எ–று.

வேள்விமுதலாயினவெல்லாம் அழிதன்மாலையவாய காமியங்களைப் பயப்பனவன்றித் தத்துவஞானத்தைப் பயவா வென்றற்கு அவற்றை விதித்தநூல்களே சான்றென்பார் 'இசைத்து வருவினை' யென்றும், அவை ஞானத்தைப் பயவாமைமாத்திரையே யன்றித் தீவினைபோல அது நிகழவொட்டாது தடைசெய்து நிற்றலுமுடைமையின் அவற்றது கழிவே ஈண்டைக்குக் காரணமாவதென்பார் இசைத்த விருவினையொப்பி லென்றுங் கூறினார்.

ஒப்பிலென்னும் வினையெச்சம் மருவுவ னென்னும் பிறவினை முதல்வினை கொண்டது.

தேற்ற வேகாரம் விகாரத்தாற் றொக்கது.

ஆம் அசை.

வருதல் இடவழுவமைதி.

பசிப்பா னென்றது ஆகுபெயர். இசைத்து வருவினை யென நூலின்கணெழில் வினைமேலேற்றப்பட்டது. யிசைத்த விருவினை யெனப் பாடமோதி, இருவினைகளுண் மிக்க விருவினையாகிய பிரமக்கொலை பரிமேதவேள்வி போல்வன தம்முள் ஒருங்கே பயன் றருவனவாய் ஒத்தகாலத்தென் றுரைப்பாருமுளர். அஃது ஈண்டைக்குப் பயன்படாமையுஞ் சித்தாந்தத்துக் கேலாமையு மறிக.

இசைத்து வருவினையினின்பம் பசித்துண்டு பின்னும் பசிப் பானையொக்கு மெனவே, இறப்பி றவத்தான் மருவப்படு ஞானம் பசித்துண்டு பின்னும் பசித்தலில்லாத கடவுளர்க்கு அவ்வமிழ்த வுண்டியானுய பயனையொக்கு மென்பதூஉம் பெறப்பட்டது. படவே, அவ்வமிழ்த வுண்டி நரை திரை மூப்பின்றி நிலைபெறுத லாகிய பெரும்பயனைத் தருதன்மாத்திரையே யன்றிப் பசி தீர்தலாகிய அவாந்தரப் பயனையுந் தருமாறுபோல இறப்பிறவமுந் தத்துவ ஞானத்தைப் பயத்தன்மாத்திரையே யன்றித் தத்தம் பதமுத்தி யாகிய அவாந்தரப்பயனைப் பயத்தலும் அமைவுடைத்தாமாறு கண்டு கொள்க.

முதலதிகரணம் முடிந்தது.

இரண்டாமதிகரணம்.

இனி இவ்வான்மாக்களுக்குத் தமது முதருளே குருவு மாயுணர்த்து மென்றது.

எ—து. மே—ள். எ—னின். மேற்கூறியவாற்றான் நிகழு ஞானத்தை யுணர்த்துவார் கலைஞானங்களை யுணர்த்துவார்போல கம்மனோரில் ஒருவராத லமையுமெனச் சாங்கியர் நையாயிகர் முதலி யோர் மதம்பற்றி நிகழுங்கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தின் இரண்டாங் கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோட ளுத லிற்று.

இ—ள். மேற்கூறியவாற்றாற்சரியை முதலிய மூன்றும் முற்றிய பின்னர் இம்முற்றுதலானே மலபரிபாகஞ் சத்திநிபாதம் நிகழ்ந்து தத்துவஞானத்தின் அவாவுதலையுடைய உயிர்கட்கு இதுகாறுந் தமக்கு முதலாய் உண்ணின் றுணர்த்தி வந்த பரம்பொருளே அப் பருவமறிந்து குருமூர்த்தமாயெழுந்தருளி வந்து அதனை யறிவுறுக் கும். எ—று.

எனவே, ஏனையோர்க்கு அது கூடாதென்ற வாறாயிற்று.

இக்கருத்தே பற்றி "அகத்துறுநோய்க் குள்ளின ரன்றிய தனைச்-சகத்தவருங் காண்பரோ தான்" (திருவருட்பயன், அருளுரு நிலை-2) என்றார் புடைநூலாசிரியரும்.

ஏகாரந் தேற்றம்.

அவன் அன்னியமின்றிச் சைதன்னிய சொரூபியாய் நிற்ற லான்.

எ—து. எனு. எ—னின். மாயாவொருவன் மாயாவுருவினையே யான் எயுமெனின் எம்மனோரி லொருவனும் முடியு மாகலின் தமது முதல் குருமூர்த்தி ஆதாரமாகத் தரித்துநின்றுணர்த்து மென்றலே அமைவுடைத்தெனப் பொதுவகையான் அதிட்டானபக்கங் கூறு வாரை நோக்கிச் சிறப்புவகையான் ஆவேசபக்க மாமாறுணர்த்தி மேற்கோளைச் சாதித்த னுதலிற்று.

இ—ள். அம்முதல்வன் பாலினெய்போல மறைந்து வேறாய் நிற்றலின்றிச் சுத்தான்ம சைதன்னியமே தனக்குச் சொரூபமாகக் கொண்டு தயிரினெய்போல ஆண்டு விளங்கி நிற்றலான் இவ்வான் மாக்களுக்குத் தமதுமுத ருனே குருவமா யுணர்த்துமென மேற் கொண்டது. எ—று.

பாலினெய்போல வேறாய் மறைந்து நின்று செலுத்தப்படுவன வற்றினும் பொதுவாய்ச் செல்வதாகிய அதிட்டானபக்கங் கொள் வார்க்கு ஏனைச்சமயகுரவருங் குரவராவான் சேறலின் அஃது ஈண்டைக் கமைவுடைத்தன் றென்பதாம்.

சைதன்னியமென்றூர் மாசுதீர்க்ததென்ப துணர்த்துதற்கு.

மெய்ஞ்ஞானந் தானே விளையும்விஞ் ஞானகலர்க்
கஞ்ஞான வச்சகலர்க் கக்குருவாய்—மெய்ஞ்ஞானம்
பின்னுணர்த்து மன்றிப் பிரளயா கலருக்கு
முன்னுணர்த்துந் தான்குருவாய் முன். 46

எ—து. உ—ம். எனின். ஒரோரிடங்களிற் குருவாய்வந்துணர்த் துதலின்றியும் ஞானநிகழுமாறென்னையென்பாரை நோக்கி அதனை வரைசெய்துணர்த்தி வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ—ள். விஞ்ஞானகலர்க்குத் தானே மெய்ஞ்ஞானம் விளையும். எ—து. அம்முதல்வன் மூவகையான்மாக்களுள் விஞ்ஞானகலராயி

ஞர்க்குத் தன்மையினின்றவாறே தத்துவஞானத்தை விளைவிப்பன்:—அன்றிப் பிரளயாகலருக்குத் தான் குருவாய் முன் உணர்த்தும். எ—து. அவ்வாறன்றிப் பிரளயாகலராயினுர்க்கு நாற்றோளும் முக்கண்ணுங் கறைமிடறுமுதலிய உறுப்பிற்றாய் மூத்தொழினடாத்தி நின்ற தன்னியற்கை வடிவே குருவடிவாகக் காட்டி முன்னாக நின்று தத்துவஞானத்தையுபதேசித்துணர்த்துவன்:—அஞ்ஞான அச்சகலர்க்கு அக்குருவாய்ப் பின் மெய்ஞ்ஞானம் உணர்த்தும். எ—து. அவிச்சையையுடைய சகலராயினுர்க்கு அவர் வடிவு போலும் வடிவுடைய குருவாகி அவ்வடிவின்பின்னாக மறைந்து நின்று தத்துவஞானத்தை யுணர்த்துவன்,—முன். எ—து. அவ்வேறுபாட்டை யறிவாயாக. எ—று.

முன்னென்றதனை முன்னைப்பொருளென்றுரைத்து எழுவாயாகக் கோடலுமொன்று.

விளையுமென்பது அரசனெடுத்த வாலயம் என்புழிப்போல விவ்விகுதி தொக்குநின்றது. இவ்வாறன்றி எளிதினடப்படுதனோக்கி 'அரிசி தானே அட்டது' என்றாற்போல எளிதின் விளைவிக்கப்படுதனோக்கி மெய்ஞ்ஞானந்தானே விளையுமென்றாரெனினுமமையும். "உண்ணின்றறுத்தருளி" (போற்றிப்பஃறொடை.) என்றார் புடைநூலாசிரியரும்.

ஈண்டு அஞ்ஞானமென்றது அவிச்சையையென்பது சகலர்க்கே அடையா யோதியவாற்றா னறிக.

அச்சகலரென்றது தவஞ்செய்தாரென மேலெடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட சகலரென்றவாறு.

அக்குருவென்றது மேற்கோளிற் கூறிப்போந்த குருவென்றவாறு.

தானே விளையும் முன்னுணர்த்தும் பின்னுணர்த்தும் எனவே, விஞ்ஞானகலர்க்குத் தன்மையினும் பிரளயாகலர்க்கு முன்னிலையினும் சகலர்க்குப் படர்க்கையினும் நின்றுணர்த்துமென வரைசெய்தவாறு காண்க. இவற்றுண் முன்னையவிரண்டும் நிராதாரமெனவும் பின்னையது சாதாரமெனவுங் கூறப்படும்.

அறிவிக்க வன்றி யறியா வுளங்கள்
செறியுமா முன்பின் குறைக—ணெறியிற்
குறையுடையசொற்கோள்ளார்கோள்பவத்தின் வீடேன்
குறைவில்சகன் சூழ்கோள் பவர்க்கு 47

எ—து. உ—ம். எனின். விஞ்ஞானகலர் முதலிய மூவர்க்கும் ஓரியல்பா னுணர்த்தாது அவ்வாறு தன்மையினும் முன்னிலையினும் பின்னிலையினுமா யுணர்த்துதல் எற்றுக்கென்பாரை நோக்கிக் காரணங்கூறி அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ—ள். உளங்கள் நெறியின் அறிவிக்க அன்றி அறியா. எ—து. உயிர்களெல்லாந் தமக்குரிய படிவழியின் வைத்து முதல்வனறிவிக்க அறியு மியல்பினவன்றி ஒன்றுபோல் அறிவிக்கவறியுமியல்பினவல்ல ஆகலான்,—குறைவு இல் சகன் சூழ்கொள்பவர்க்கு. எ—து. அவ்வறிவாற் குறைபாடில்லாத சகக்கடவுளது உபதேசமொழியைக் கொண்டுணரு மியல்பினராகிய பிரளயாகலர் சகலர்க்கு,—குறைகள் முன் பின் செறியுமாம். எ—து. அவ்வறிவித்தாலறிதலாகிய குறைகள் முன்னிலையினும் பின்னிலையினு நிகழ்வனவாம்,—குறைவு உடைய சொல் கொள்ளார் கொள்பவத்தின் வீடு. என் எ—து. குறைவில் சகனுலாகிய குறைவினையுடைய உபதேசமொழி கொண்டுணரவேண்டாத விஞ்ஞானகலர்க்கு முதல்வனாற் கொள்ளப்பட்ட தன்னுண்மைமாத்திரையின் வீடு பயக்குமுணர்வுண்டென்றறிவாயாக. எ—று.

குறை இன்றியமையாமைப்பொருள்; அது "வினைக்குறை தீர்ந்தாரிற் றீர்ந்தன் றுலகு" (திருக்குறள். 612.) என்பதனுட் பரிமேலழகருரையானு முணர்க.

பவம், சம்பவம், உண்மை என்பன ஒருபொருட்கிளவி.

வீடுபயக்கு முணர்வை வீடென்றும், சூழ்ச்சிபயக்கு முபதேச மொழியைச் சூழென்றுங் காரணகாரியமாக உபசரிக்கப்பட்டன. கொள்பவர் கொள்ளா ரென்பனவும் அவை. கொள்ளார்க்கென்னு நான்கனுருபு விகாரத்தாற் றொக்கது. "ஐந்தவித்தா னாற்றல்" (குறள்-25.) என்புழிப்போல.

ஆம் வீடெனவுமியையும். வீடாமெனப் பாடமோதுவாருமுளர்.

மேலைவெண்பாவின் 'முன்னுணர்த்தும்' 'பின்னுணர்த்தும்' 'தானேவிளையு'மெனக் கூறியவற்றை ஈண்டுநெறியினறிவிக்கவன்றி யறியா வாகலான் 'அது முன்செறியும்' 'பின்செறியும்' பவத்தினு மெனக் காரணங் காட்டி வலியுறுத்தினார். இதற்குப் பிறரெல்லாந் தத்தமக்கு வேண்டியவாறே மேலைவெண்பாவோடு இயைபற வுரைத்தார். அல்லதூஉம் 'அறிவிக்கவன்றியறியாமை' உபதேசியாய் என ஆன்மாவின் றன்னியல்பு கூறும்வழிப் பெறப்பட்டதாகலின் அதனை ஈண்டும் புனருத்தியாகக் கூறவேண்டாமையின் மேலது வலியுறுத்துதற் கேற்புடைய அறிவிக்க அறிதற்கட்படும் விசேட மாத்திரையே ஈண்டெடுத்தோதினு ரென்றுணர்க. படிவழியின் வைத்தறிவிக்கவன்றி யறியாமை "பந்தமும் வீடுந் தெரிபொருட் பனுவற் படிவழிசென்றுசென் றேறி" (கருவூர்த்தேவர் திருவிசைப்பா, திருவிடைம-செய்-5) என்பதனானுமறிக.

இல்லா முலைப்பாலுங் கண்ணீரு மேந்திழைபா
னல்லா யுளவாமா னீர்நிழல்போ—லில்லா
வருவாகி நின்றானை யாரறிவார் தானே
யுருவாகித் தோன்றானே லுற்று. 48

எ—து. உம். எ—னின். அம்முத்திறத்துள் ஈண்டைக்கெடுத்துக்கொண்ட அஞ்ஞான வச்சகலர்க் கக்குருவாதல் உபசாரமேயன்றி ஏனையபோ லுண்மையாதல் செல்லாதென்பாரை நோக்கி உண்மையாதலை உவமைமுகத்தான் வலியுறுத்தாத னுதலிற்று.

இ—ள். நல்லாய். எ—து. அறிவால் நன்மையுடைய மாணாக்கனே,—ஏந்து இழை பால் முலைப்பாலும் கண்ணீரும் இல்லா உள வாம் ஆல். எ—து. ஏந்திய விழைகளை யுடையாட்குக் குழவி மாட்டுளதாகிய அருவாகிய அன்பினைப் பிறரறியுமாறு வெளிப்படுத்தும் அவ்வன்பினுருவாகிய முலைப்பாலுங் கண்ணீரும் அவண் மாட்டுக் குழவியைக் காணுமுன் இல்லாவாய்ப் பின்னுளவாம் அது போல,— நீர் நிழல் போல் இல்லா அரு ஆகி நின்றானை ஆர் அறிவார் தானே உரு ஆகி உற்றுத் தோன்றானேல். எ—து. நீரின்கணிழல் போல் உயிர்கண்மாட்டுப் புலப்படுதலில்லாது அருவமாய் நின்ற முதல்வனை யார் தாமறிவார் அவனே குருவடிவாய் வந்து தோன்றி நின்று உணர்த்தானாயின். எ—று.

ஒருவருமில்லையென்பதாம்.

இஃதெடுத்துக்காட்டுவமை.

இன்றியமையாமை யுணர்த்துவார் 'தோன்றானே லாரறிவா' ரென எதிர்மறைமுகத்தாற் கூறினர்.

பொருளுக்கோதியதனைஉவமையினுங்கூட்டிஎற்குமாறுரைக்க.

முலைப்பாலுங் கண்ணீரும் அன்பை விளக்குமென்பது "சுரந்த திருமுலைக்கே துய்யதிரு ஞானஞ்—சுரந்துண்டார் பிள்ளையெனச் சொல்லச்—சுரந்த—தனமுடையா டென்பாண்டி மாதேவி தாழ்ந்த—மனமுடையா ளன்பிருந்த வாறு."(திருக்களிற்றுப்படியார் 54.)என்பதனானும், " அன்பிற்கு முண்டோ வடைக்குந்தா ழார்வலர்—புன்

கணீர் பூச நரும் " (திருவள்ளுவர்71.) என்பதனுனு மறிக. அவ்விரண்டும் அன்பின் வடிவே பிறவல்லவென்பது அன்பு நிகழ்தற்குரிய காரணமுள்வழி வெளிப்பட்டு அஃதில்வழி வெளிப்படாத ஒற்றுமை நோக்கிக் கண்டுகொள்க இவ்வொற்றுமை யுணர்த்துவார் 'இல்லாவா யுளவா' மென்றார்.

இல்லாவென்பது முற்றெச்சக்குறிப்பு.

ஆல் அசை. நீர் அகத்தியங்கு முயிர்கட்கு இடங்கொடுத்தலுண்மையான் நீரின்கண் வெளியுண்டென்பதூஉம், உண்டாகவே, ஆண்டு நீருக்கு நிழலுண்டென்பதூஉம் பெறப்பட்டன. அந்நிழல், வேறு நில்லாது நீரோடு விரவி நிற்றலின் நீர்போற் புலப்படாதாயிற்று. அதுபோலச் சிவசைதன்னியமும் யானென்னு முணர்விற்கு விடயமாய்ப் புலப்படும் ஆன்ம சைதன்னியத்தோடு விரவிப் புலப்படாது நிற்பதொன்றென்பார் 'நீர் நிழல்போ லில்லா வருவாகி நின்றனை' யென்றார்.

இரண்டாமதிகரணம் முடிந்தது

மூன்றாமதிகரணம்.

இனி இவ்வான்மாக்கள் ஐயுணர்வுகளான் மயங்கித் தம்மையுணராவென்றது.

எ-து. மே-ள். எ-னின். விடயஞானத்தை விளக்கும் ஐம்பொறிகளே தத்துவஞானத்தை விளக்குதற்கு மமையும் தம்முதல் குருவுமாதல் வேண்டாவெனச் சிவசங்கிராந்தவாதசைவர் மதம் பற்றி நிகழுங் கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தின் மூன்றாங் கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று. இவ்வாறுரையாக்கால், இனி யென்பதனா னுணர்த்தப்படும் மேலையதிகரணத்தோ டுளதாகிய இயைபு பெறப்படாமை யறிக.

இ—ள். வெ—டை.

உணர்வு ஆகுபெயர்.

அவைதாம் பளிங்கி லிட்ட வன்னம்போற் காட்டிற்றைக் காட்டி நிற்றலான்.

எ—து. எது. எ—னின். அறிவை விளக்குங் கருவியான் மயக்கநிகழுமா றியாங்ஙன மென்பாரை நோக்கி மேற்கோளைச் சாதித்த னுதலிற்று.

இ—ள். படிகத்தின் வைத்த பலவேறு வகைப்பட்ட நிறங்கள் அப்படிகவொளியைக் கீழ்ப்படுத்துத் தத்தமியல்பினையே விளக்கி நிற்குமாறுபோல அவ்வைம்பொறிகடாம் ஆன்ம சொரூபத்தைக் கீழ்ப்படுத்துத் தம்மாற் காட்டப்பட்ட தத்தம் விடயமாத்திரையே அவ்வான்மாவுக்குக் காட்டி நிற்பன வாகலான் 'இனி யிவ்வான்மாக்கள் ஐயுணர்வுகளான் மயங்கித் தம்மை யுணரா' வென மேற்கொண்டது. எ—று.

விடயங்களுள்ளும் அவ்வவிடயமாத்திரையே அவ்வவிந்திரியங் காட்ட வல்லுமென்பார் காட்டிற்றையென ஒன்றறிசொல்லாற் கூறினர்.

பன்னிறங் காட்டும் படிகம்போ லிந்திரியந்
தன்னிறமே காட்டுந் தகைநினைந்து—பன்னிறத்துப்
பொய்ப்புலனை வேறுணர்ந்து பொய்பொய்யா மெய்கண்
மெய்ப்பொருட்குத் தைவமாம் வேறு. [டான். 49

எ—து. உ-ம். எனின். அங்ஙனங் காட்டிற்றையே காட்டி நிற்குமாயின், அவ்விந்திரியங்கள் உள்வழித் தம்முதல் குருவுமா யுணர்த்தினும் உணர்தல் செல்லாதுபோலு மென்பாரை நோக்கி உணர்தற் குபாயங்கூறி அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ—ள். பல் நிறம் காட்டும் படிகம்போல் இந்திரியம் தன் நிறமே காட்டும் தகை நினைந்து. எ—து. தன்னாற் சாரப்பட்ட இந்திரியங்களினியல்பையே சார்ந்ததன்வண்ணமாய்த் தன் மாட்டு விளக்கிநிற்குந் தனது பொதுவியல்பை முன்னர்ச் சிந்தித்தறிந்து கொண்டு பின்பு, — பல் நிறத்துப் பொய்ப்புலனை வேறு உணர்ந்து. எ—து. அந்நிறங்கள் படிகத்துக்கு வேறென்றறியுமாறுபோலப் பல வகை யியல்புடைய பொதுவியல்பைச் செய்யும் பொறிகளைத் தன்னின் வேறெனத் தெளிந்து, — பொய் பொய்யா மெய்கண்டான். எ—து. அவற்றானுய அப்பொதுவியல்பு பொய்யா யொழியுமாறு தனது சிறப்பியல்பையுணர்ந்தானுயின், — வேறு மெய்ப்பொருட்குத் தைவம் ஆம். எ—து. அவ்வசத்தாகிய பொறிகளுக்கு வேருகிய சிவசத்தினதியல்பு தன்மாட்டு விளங்கச்செய்யுமாகலின் அச்சிவ சத்துக் கடிமையாம். எ—று.

ஈண்டுப் பொய் மெய்யெனப்பட்டன அப்பொருளவாதல் மேலே காட்டினும்.

தைவமென்பது தேவனதுடைமை யென்னும் பொருட்டாய வடமொழிப்பகுபதம்.

இதனானே கருவிகளுள்வழிக் காட்டிற்றைக் காட்டிநிற்றலின் அறிதல் செல்லாது அவை நீங்கியவழிக் கேவலமாய் முடியுமாகலிற் றன்னுண்மையறியுமாறியாங்ஙனமென்னுங் கடாவை யாசங்கித்து அவையுள்வழியே தன்னுண்மை யறிதற்குபாயங்கூறி இதுபற்றி அவை காட்டிற்றைக் காட்டி நிற்றற் கிழுக்கில்லையென வலியுறுத்த வாறுமென்க.

'மெய்ப்பொருட்குத் தைவமா' மென்றதனல் வருகின்ற அதி காரணத்திற்குத் தோற்றுவாய் செய்தவாறு.

மூன்றுமதிகரணம் முடிந்தது.

நான்காமதிகரணம்.

இனி இவ்வான்மாத் தன்னை இந்திரியத்தின் வேறு வான் காணவே தமது முதல் சீபாதத்தை யணையுமென்றது

எ—து. மே—ள் எ—னின். பொய்ப்புலனை வேறுணர்ந்து பொய் பொய்யா மெய்கண்டார்க்கு அதுவே யமையும், கருவிகள் நீங்கியவழிச் செய்யக் கடவதொரு முயற்சி கூடாமையின் ஆண்டு மெய்ப்பொருட்குத் தைவமாதல் பெறப்படாதெனப் பேதவாத சைவர் முதலியோர் கூறுங்கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தின் நான்காங் கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோடனுதலிற்று. இ—ள். வெ—டை.

ஏகாரந் தேற்றத்தின்கண் வந்தது.

ஊசல் கயிறற்றாற் றாய்தரையே யாந்துணையான்.

எ—து. ஏது. எ—னின் அவ்வாறு காண்டலே சீபாதத்தை யணைதற்குச் சாலுமென்பது யாங்ஙன மென்பாரை நோக்கி உவமை யின் வைத்துக்காட்டிய மேற்கோளைச் சாதித்த னுதலிற்று.

இ—ள். ஒருவன் ஏறியிருந் தாடுதற்கு ஆதாரமான ஊசல் கயிறற்றதாயின் அவனுக்கு உற்றுழியுதவுந் தாய்போல ஆண்டுத் தாரகமாவது நிலனேயன்றிப் பிறிதில்லை யென்னும் ஒப்புமையான். 'இனி யிவ்வான்மாத் தன்னை யிந்திரியத்தின் வேறுவான் காணவே தமது முதல் சீபாதத்தை யணையு'மென மேற்கொண்டது. எ—று,

வியாபகப் பொருட்குக் காட்சி விசேடமே நீக்கமாகலின் அறுதல் அதற்கு உவமையாயிற்று.

சிறைசெய்ய நின்ற செழும்புனலி னுள்ளஞ்
சிறைசெய் புலனுணர்விற் றீர்ந்து—சிறைவிட்
டலைகடலிற் சென்றடங்கு மாறுபோன் மீளா
துலைவிலரன் பாதத்தை யுற்று. 50

எ—து. உ—ம். எ—னின். கருவிக ணீங்கினவழி வேறு நில்லாது சிவத்தைத் தலைப்படுமாயின் அவ்வுயிர்க்குங் கருவிகணீங்கிக் கேவலத்தைத் தலைப்பட்ட உயிர்க்குப் போல மீட்சியுண்டுபோலு மென்பாரை நோக்கி அஃதின்றாமாறு கூறி மேலதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று

இ—ள். சிறை செய்ய நின்ற செழும்புனலின் உள்ளம். எ—து. ஒருவன் அணையை யுயர்த்துக் கட்டித் தடைசெய்ய ஆண்டுத் தடையுண்டு தேங்கி நின்ற ஆற்றுநீர்போலக் கருவிகளாகிய பாசஞானந் தனது வியாபகத்தைத் தடைசெய்ய அதன்கண் ஏகதேசமாயடங்கித் தடையுண்டு நின்றவுயிர்,—சிறைவிட்டு அலை கடலில் சென்று அடங்கும் ஆறுபோல். எ—து. அவ்வணை முறிந்து தடை தீர்ந்த வழி இடையீடின்றிக் கடலின்கண் முடுகிச்சென்று அந்நீரேயாய் அதனுளடங்கி மறித்து வாராத ஆற்றுநீர்போல,—சிறைசெய்புலன் உணர்வில் தீர்ந்து. எ—து கருவிகளாகிய பாசஞானத்தடையினின்று நீங்கியவழி,—உலைவு இல் அரன் பாதத்தை உற்று மீளாது. எ—து. தனக்குக் கேடில்லாத சிவபிரானது திருவடியைத் தலைக்கூடி அத்திருவடி நிறைவேயாய் அதன்கணடங்கிப் பின்பு மீளுதல் செய்யாது எ—று.

சிறைசெய்ய நின்ற செழும்புனலின் உள்ளம் என்றது தொகையுவமம். இன் உவமவுருபு. தேக்கத்தின் மிகுதி யுணர்த்துவார் செழும்புன லென்றார்.

மலசத்திக்குக் கேடுண்மையின் அதனைத் தலைப்பட்ட உயிர்க்குக் கருவிகளின் மீட்சி கூடும்; சிவசத்திக்கு அஃதின்மையின்

அதனைத் தலைப்பட்ட வுயிர் அவ்வாறு மீளுதற்கோ ரியையில்லை யென்பார் உலைவி லரன்பாதமென விசேடித்தார்.

அடங்குமென்னும் உவமவினை பொருளினும், மீளாதென்னும் பொருள்வினை உவமையினுஞ் சென்றியைந்தன.

எவ்வுருவுந் தானேன்னி னெய்துவா ரில்லைதா
ளிவ்வுருவின் வேறே லிறையல்ல—னெவ்வுருவுங்
கண்போ லவயவங்கள் காணுவக் கண்ணில்லார்
கண்பேறே காணக் கழல். 51

எ—து. உ—ம். எ—னின். மீளாதென்று விடுத்தல்வேண்டாம் எல்லாஞ் சிவமாகக் கண்டார்க்கு மீண்டாலென்? மீளாக்காலென்? னென்னுஞ் சிவாத்துவிதசைவரை நோக்கி அது விடையாதற் கேலாமை கூறி மறித்தும் மீளாமையை வலியுறுத்துதனுதலிற்று.

இ—ள் எவ்வுருவும் தான் என்னின் தாள் எய்துவார் இல்லை. எ—து. உயிருணர்வேயன்றிப் புலனுணர்வுஞ் சிவமேயாயின் விசேடமின்மையாற் புலன்வழி ஒழுகுஞ் சகல நிலையைக் கைவிட்டுத் திருவடியைத் தலைக்கூட வேண்டாமையின் ஒருவரும் அதனை எய்துவாரில்லையாய் முடிந்து "பாசத்தைப் பசுக்கள் விட்டுப் பதியினை யடைய முத்தி" (சித்தி, பரபக்கம், பாஞ்சராத்திரிமதமறுதலை 25) என்னும் வேதாகமங்கள் போலியாய் முடியும்,—இவ்வுருவின் வேறேல் இறை யல்லன். எ—து. அதுபற்றி முதல்வன் புலனுணர்வோடியையின்றி அதனின் வேறாய் நிற்பன் என்னின் அப்புலனுணர்விற்கு அவனலாகற்பால தொன்றின்மையின் அவன் ஆண்டைக்கிறைவனல்லனெனப்பட்டு முதன்மைக்கிழுக்காய் முடியும் மற்றென்னையோ அதனியல்பென்னின்,—எவ்வுருவும் எ—து. உயிருணர்வுபோலப் புலனுணர்வுங் கலப்பினாற் சிவமே யாயினும் இரண்டுந் தம்முளொப்பனவல்ல,—அவயவங்கள் கண்போலக் காணு

எ—து. உயிர் ஐம்பொறிகளினும் ஒப்ப நிற்பினும் அவற்றுண் மெய் வாய் மூக்குச் செவி நான்குங் கண்ணிந்திரியம் ஒளியான் அவ்வான்மபோதத்தோடு விரவிச் சேய்மைக்கண்ணதாகிய விடயத்தையும் வியாபித்தறியுமாறுபோல வியாபித்தறியமாட்டாவாய்த் தம் மாட்டு வந்த விடயங்களை நின்றாங்கு நின்றியைந்தறிதற்றன்மையவேயாம்,—அக்கழல் அக்கண் இல்லார் கண்பேறே காண். எ-து. அக்கண்ணினது வெற்றிப்பாட்டைக் கண்ணொளி யிழந்தாரது கண்பேற்றின்கட் கண்டறிவாயாக. எ—று.

கண்ணும் அவயவங்களும் ஆகுபெயர். கண்பேறே யென ஏழாவது தொகுத்து ஏகாரம் விரித்தார். கழலணிவார்க்கு உளதாகிய வெற்றிப்பாட்டைக் கழலென் றுபசரித்தார். கழல் காலணிமணிவடம்.

ஈண்டு வெற்றியாவது ஏனை நான்கிந்திரியங்களையு நோக்கி மேம்படுதல்.

கண் போலவயவங்கள் காணா வக்கண்ணில்லார் கண்பேறே காணக் கழலென்பது முதல்வன் இரண்டினு மொப்ப விரவிநிற்பினும் உயிருணர்வுபோலப் புலனுணர்வு வியாபக விளக்கமாதலின்றி ஏகதேசவிளக்கமாம். உயிருணர்விற்கு உளதாகிய அம்மேம்பாடு அவ்வியாபகவுணர்வை யிழந்த பசுத்துவமுடையார் மாட்டறியப் படாதாயினும் அவரது பசுத்துவ நீங்கிய சிவப்பேற்றின்கணறியப் படுமென்பது தோன்ற நின்றமையின் இஃதொட்டென்னு மலங்காரம்.

சிவமாயவழியும் புலனுணர்வு ஏகதேச விளக்கமாவதன்றி உயிருணர்வு போல வியாபக விளக்கமாதலில்லை யெனவே, அதன்கண் மீளுத விழுக்கென்பது பெறப்பட்டது. இதற்குப் பிறசொல்லாம் இயைபின்றி யுரைத்தார்.

ஐம்பொறியி னல்லையெனு மந்த தரசிவனை
யைம்பொறியை விட்டங் கணைசகல—னைம்பொறியி
னீங்கானீர்ப் பாசிபோ னீங்குமல கன்மம்வரி 52
னீங்கானை நீங்கு நினைந்து.

எ—து. உ—ம். எ—னின். சிறைவிட்டவழி அலைகடலிற்சென் றடங்குதலேயன்றி ஆற்றலைகடற்கே பாய்ந்த நீர் அவ்வாற்றான் மறித்தலு முண்மையின் அதுபோல அரன்பாதத்தை யுற்றவுயி ருக்கு ஒரோவழி மீட்சியுமுண்டென்பது பெறப்படுதலான் அவ்வழி மீளாமை செல்லாதென்பாரை நோக்கி அம்மீட்சிக்குக் காரணமிது வென்பதூஉம், அதனை நீக்குதற் குபாயமுங் கூறி வலியுறுத்துத லுதலிற்று.

இ—ள். ஐம்பொறியின் அல்லை எனும் அந்த தர. எ—து. ஐம்பொறிகள்போல ஏகதேச விளக்கமுடையாயல்லை யென்றறி வுறுக்கப்படுஞ் சித்தாந்த மகாவாக்கியத்தைப் பெற்றுடைய மாணவ கனே,—அங்கு ஐம்பொறியை விட்டுச் சிவனை அணை சகலன் ஐம் பொறியின் நீங்கான். எ—து. 'சிறைவிட் டலைகடலிற் சென்றடங்கு மாறுபோ' லென மேற்கூறியவாறே ஐம்பொறிகளாலுய புலனுணர் விற்றீர்ந்து சிவன்றிருவடியையுற்ற சகலன் அவ்வைம்பொறிகளான் மீளவதனை நீங்குவானல்லன்,—நீர்ப்பாசிபோல் நீங்கு மல கன்மம் வரின் நீங்கானை நினைந்து நீங்கும். எ-து. கல்லெறியும் வழி நீங்கிய நீர்ப்பாசி அது விடும் வழிப் பரக்குமாறுபோல அவ்வணையின்கணீங் கிய மலகன்ம மாயைகள் வாதனைவயத்தா னிகழு மயர்ச்சிபற்றி வந்து கூடுமாயின் அதுபற்றிப் பொறிவழி மீளாமல் அவ்வழியுந் தன்னை விட்டு நீங்காத முதல்வனை முன்னர்க் கூறப்படு முபாயங் களினின்று சிந்தித்து அவற்றை நீக்கிக்கொள்ளும். எ—று.

வரினென்றதனால், வருதல் ஒருதலையன்று, வாசனையுள் வழியே யென்பது பெற்றாம்.

நீங்கி யென்பது பாடமாயின், நீங்கினவாகிய மலகன்மமெனப் பெயராகவைத்துரைக்க.

சித்தாந்தத்தை அந்தமென்றது தலைக்குறை. தாம் அதன் கண்ணதாய்ச்சிறந்த ஒருவார்த்தை.

அங்கு மேற்கூறியபடி.

ஐம்பொறியை விட்டணைதற்குரியான் இவனென்பதுணர்த்துவார் சகலனென்றார்.

நீங்குமென்னும் மகரஞ் சந்தி நோக்கிக் கெட்டது. நீங்கெனவே பாடங்கொண்டு அணையென வேறு பிரித்து முன்னிலையே வலாக்கி அதற்கேற்ப நீங்காயெனப் பாடந் திரித்துரைப்பாருமுளர்.

மேற்கூறிய மீளாமையை வலியுறுத்துவார் 'ஐம்பொறியினல்லையெனு மந்தரா சிவனை ஐம்பொறியை விட்டங் கணைசகல னைம்பொறியி னீங்கா' வென்றும் ஒரோவழி யுளதாமாயின், அதற்குக் காரணம் இஃதென்பார் 'நீர்ப்பாசிபோ னீங்கி மலகன்மம் வரி'யென்றும், அது நீக்குதற்குபாயங் கூறுவார் 'நீங்கானை நினைந்து நீங்கு' மென்றுங் கூறினார். மலகன்ம மெனவே, இனம்பற்றி மாயையுங் கொள்ளப்பட்டது.

"மங்கல மென்ப மனைமாட்சி மற்றத—னன்கல நன்மக்கட் பேறு" என்றாற்போல 'நீங்கானை நீங்கு நினைந்' தென்றதனால் வருகின்ற சூத்திரத்துக்குத் தோற்றுவாய் செய்ததூஉமாயிற்று.

இம் மூன்று தாரணங்களும் முறையே திருவடிஞானத்தைப் பெற்றவுயிர் புலனுணர்வின் மீடவில்லை யெனவும், மீடவிழுக்கா மெனவும், ஒரோவழிப் பயிற்சிவயத்தான் மீளவருமாயின் மீளாத வாறு செய்துகொள்ளற்பாற்றெனவுங் கூறித் 'தாய்தரையேயா' மென்னும் ஏகாரப்பொருளை வலியுறுத்தி ஒரு பொருண்மேல் வந்த வாறு காண்க.

நான்காமதிகரணமுடிந்தது.

எட்டாஞ்சூத்திரமுடிந்தது.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவஞானபோதம் — சிற்றுரை.

சிறப்பியல்பு — சாதனவியல்.

ஒன்பதாஞ்சூத்திரம்.

—ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள்

ஒன்பதாஞ்சூத்திரம்.

ஊனக்கண் பாச முணராப் பதியை
ஞானக் கண்ணினிற் சிந்தை நாடி
யுராத்துனைத் தேர்த்தெனப் பாச மொருவத்
தண்ணிழலாம் பதிவிதி யெண்ணுமஞ் செழுத்தே.

எ—து. சூ—ம். எ—னின். ஆன்மசுத்தி பண்ணுமா றுணர்த்துத னுதலிற்று.

எ—து. க—ரை. எ—னின். சூத்திரக்கருத்துணர்த்துதனுத லிற்று.

இ—ள். தம்முதல் குருவுமா யுணர்த்தக் கேட்டு அதனைச் சிந்தனைசெய் துணருமா றுணர்த்து முகத்தான் ஐம்பலவேடரின் வளர்ந்த வாலாமை நீக்கி உயிர் தன்னைத் தூய்மைப்படுத்துமா றுணர்த்துதல் இவ்வொன்பதாஞ் சூத்திரத்தின் கருத்து. எ—று.

சூத்திரவியையும் இதனானே இனிது விளங்கும்.

சிவப்பிரகாசத்துத் ''தான் பணியை நீத்த'' லென்றோதப்படும் ஆன்மசுத்தியாவது 'இறைபணி நிற்க'வென வருகின்ற சூத்திரத்திற் பெறற்பாலதாகலானும், அழுக்கு நீக்கமே அறுவைக்குச் சுத்தியா மாறுபோலப் பாசக்ஷயமே உயிர்க்குச் சுத்தியாவதன்றி வேறன்மை யானும், பாசக்ஷயம் பண்ணுமுன்னர்ச் சுத்தியாதல் கூடாமையா னும், வருகின்ற சூத்திரத்தின் கருத்தாய் நின்ற ஆன்மசுத்தி பண்ணுமாற்றைப் 'பதியைநாடி' யெனவுந் 'தண்ணிழலாம்பதி'யென வுஞ் சிவதரிசனம் பண்ணுமாறே யுணர்த்துதற் கெழுந்த இச்சூத் திரத்தின் கருத்தாக வைத்துரைத்ததென்னையோவென மலையற்க; சிவதரிசனத்தி னிகழ்வது ஆன்மசுத்தி யென்னும் உடனிகழ்ச்சி

யுணர்த்துதற்கும் தம்முள் வேறுபாடு சிறுபான்மையுடையனவாய இவ்விரு சூத்திரமும் ஒருபொருண் மேலன வென்ப துணர்த்துதற் கும் இவ்வாறுரைத்தாராகலின். அஃதங்ஙனமாக, ஆன்மாத் தன்னை யிந்திரியத்தின் வேறுவான் காணவே தமது முதல் சீபாதத்தை யணையுமென்றலின், அக்காட்சியே அதற்கமையுஞ் சுத்தியெற்றுக் கெனின், அஃதொக்கும். நிருவிகற்பமாய்க் காண்டலும், இரட் டுறக் காண்டலும், தெளியக்காண்டலுமெனக் காட்சி மூவகைப் படும். இம்மூன்றும் அதிபரிபக்குவமுடையார்க்குக் கேட்டமாத் திரையே ஒருங்கு நிகழுமாயினும் ஏனையோர்க்குக் கேட்டல் சிந்தித் தல் தெளிதலென்னுஞ் சோபான முறையினன்றி நிகழாமையின், அவரை நோக்கிச் சிவரூபத்தினிகழும் ஆன்மதரிசனத்தின் பின் னாகச் சிவதரிசனத்தி னிகழும் ஆன்மசுத்தியும் ஒருதலையான் வேண்டப்படு மென்றுணர்ந்துகொள்க. "நேசமொடுந் திருவடிக் கீழ் நீங்காதே தூங்கு நினைவுடையோர் நின்றிடுவர் நிலையதுவே யாகி—யாசையொடு மங்குமிங்கு மாகியல மருவோ ரும்பாச மறுக்கும்வகை யருளின்வழி யுரைப்பாம்." (சித்தியார், சுபக்கம், சூத்-8, செய்-39) என வழிநூலாசிரியரும் இக்கருத்தேபற்றி யோதினார்.

இச்சூத்திரத்தின் பிண்டப்பொழிப்பு குறையுணர்வாகிய பசு வறிவானும் பாசவறிவானும் உணரப்படாத முதல்வனை அவனது திருவடி ஞானத்தாற் றன்னறிவின்கண்ணே யாராய்ந்தறிக. அத் திருவடி ஞானத்தான் நிலமுதனாதமீறாகிய பாசக்கூட்டம் நின்றுழி நில்லாது பரந்து திரிதற்கண் அதிவேகமுடைய பேய்த்தேரினியல் பிற்றாய்க் கழிவதென் றறிந்து நீங்கவே, அப்பதிஞானம் பிறவித் துயராகிய வெப்பத்துக்குக் குளிர்ந்த நிழலாய் வெளிப்பட்டு விளங் கும்: அவ்வாறு பாசத்தையொருவி ஞானத்தைப்பெற்று ஞேயத் தைக் கண்ட காட்சி சலியாமைப்பொருட்டு அப்பொருள் பயக்குந் திருவஞ்செழுத்து அவ்விதிப்படியறிந்து கணிக்கப்படும். எ—று.

ஊனமென்பது அப்பொருட்டாதல் "ஊனமேற் கிரியை வித்தை" (சித்தி, சுபக்கம், சூத்-1, செய்-65) என்பதனுனறிக.

"நன்று மன்னிது நாடாய் கூறி" என்றாற்போல 'நாடி' யென்பது இகரவீற்று முன்னிலையேவல்.

ஊரத்துணை ஏழாம்வேற்றுமைத்தொகை. ஊரா வென்பது முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; "பறவாக்குளவி" "பாயாவேங்கை" யென்றாற்போல ஒருவரா ஹாரப்படாத வேகத்தையுடைய தேரெனச் செயப்படுபொருட்கண் வந்த பெயரெச்சமறையாகக் கொண்டுரைத்து, "திருத்தார் நன்றென்றேன் றியேன்" என்றாற் போல ஊராவென்பது குறுக்கல்விகார மென்பாருமுளர்.

பின் வந்த பதி ஆகுபெயர்.

இதனுள், ஊனக்கண் பாச முணராப் பதியை ஞானக்கண்ணினிற் சிந்தை நாடி யென்றது ஓரதிகரணம்; ஊரத்துணைத் தேர்த்தெனப் பாசமொருவத் தண்ணிழலாம் பதி யென்றது ஓரதிகரணம்; விதியெண்ணுமஞ்செழுத்தே யென்றது ஓரதிகரணம்: ஆக மூன்றதிகரணத்தது இச்சூத்திர மென்றுணர்க.

முதலதிகரணம்.

ஈண்டு அம்முதலை ஞானக்கண்ணாலே காண்கவென்றது.

எ—து. மே—ள். எ-னின். மேலைச்சூத்திரத்தோதியவாற்றான் முதல்வன் பாசவறிவால் காடப்படுவ னல்லனுயினும் பசுவறிவால் காடப்படுவ னென்றற்கு இழுக்கென்னையெனச் சிவசமவாதசைவர் மதம்பற்றி நிகழுங் கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தின் முதற் கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று.

இ—ள். வெ-டை.

ஏகாரம் தேற்றம்

அவன் வாக்கு மனோதீதகோசரமாய் நிற்றலான்.

எ—து. ஏது. எ—னின். எனை ஞானங்களா னறியப்படாது சிவஞானத்தா னறியப்படு மென்றற்குப் பிரமாணமென்னை? யென்பாரை நோக்கி மேற்கோளைச் சாதித்தனுதலிற்று.

இ—ள். வாக்குமனோதீதகோசரமாய் நின்ற அதுவே என்புழி யுரைத்தாம்.

ஆண்டுப் பொதுவகையாற் பெறப்பட்டதனை ஈண்டேதுவாக வைத்து வாக்கு மனோதீதமாயுங் கோசரமாதல் பிறிதொன்றாற் பெறப்படா தென்னும் அருத்தாபத்தியான் ஞானக்கண்ணாலே காணப்படுமென்பது தாமேபோதருமென மேற்கோளைச்சாதித்தார்.

நாடியோ வென்போ நரம்புசீக் கோழையோ
தேடி யெனையறியேன் றேர்ந்தவகை—நாடியரன்
றன்னாலே தன்னையுங் கண்டு தமைக்காணா
ரென்னா மெனவறியா ரின்று. 54

எ—து. உ-ம். எனின். கோசரமாதல் பிறிதொன்றாற் பெறப்படாதென்றதென்னை? பசுத்துவநீங்கியவழிச் சுட்டிறந்தறிவதாகிய உயிருணர்வு திருவடிஞானத்தோ டொப்பதாகலின் அதன்கட் கோசரமாதல் அமைவுடைத்துப்போலு மென்பாரை நோக்கி அவ்வுணர்வு விளங்குமா றுணர்த்துமுகத்தான் அவரை மறுத்து ஏதுப் பொருளை வலியுறுத்துதனுதலிற்று.

இ—ள். நாடியோ என்போ நரம்புசீக் கோழையோ தேடி எனை அறியேன் தேர்ந்த வகை நாடி, எ—து. நாடி முதலியவற்

றுள் யான் யார் என்னைத் தேடியு மறிகின்றிலேனென்று இவ்வாறு தேர்கின்ற தேர்ச்சியறிவின்கண்ணே இதனைத் தெளிவிப்பதோ ரறிவு வேறுண்டெடென ஆராய்ந்துநோக்கி,—அரன் றன்னாலே தன்னையும் கண்டு தமைக் காணார். எ—து. அவ்வாறு நாடுங்கால் விளங்கித் தோன்றுவதாய முதல்வனது திருவடிஞானத்தால் முதல்வனையு முணர்ந்து முதல்வனின் வியாப்பியமாய் நின்று அங்ஙனமறியும் பொருளாகிய தம்மையு முணர்தலைச்செய்யாதார்,— என்னும் என அறிவார் இன்று. எ—து. மற்றெவ்வியல்பினரென்று தம்மையறிய வல்லுவர் இம்முத்திகாலத்து. எ—று.

நாடியென்றது இடைபிங்கலை முதலியவற்றை. நரம்பெனவே யடங்குமேனும் தலைமைபற்றி வேறு கூறினர். சீ புண்ணீர். கோழை ஐ.

ஓகாரந் தெரிநிலை. என்றென்பது சொல்லெச்சம். வகை ஆகுபெயர்.

ஒற்றுமைபற்றி அரனது ஞானத்தை அரனென்றுபசரித்தார்.

உம்மை எதிரது தழீஇயிற்று. எவனென்னும் வினாவினைக் குறிப்புப்பெயர் ஈண்டாகுபெயராய் என்னென மரீஇயிற்று ஆம் அசை.

நாடியோ என்போ நரம்புசீக் கோழையோ வென்ற உபலக்கணத்தால் ஏனைத் தத்துவ தாத்துவிகங்களினும் அவ்வாறு தெரிதல் கொள்ளப்படும்.

இது தம்மையறியுமாறுணர்த்துமுகத்தானே தலைவனையறிந்த பின் அறியப்படுவதாகிய தம்மறிவு கொண்டு தலைவனையறியுமாறு யாண்டையதென மறுத்து வலியுறுத்தவாறு காண்க.

காட்டிய கண்ணே தனைக்காணு கண்ணுக்குக்
காட்டாய வுள்ளத்தைக் கண்காணு—காட்டிய
வுள்ளந் தனைக்காணு வுள்ளத்தின் கண்ணுய
கள்வன்ரு னுள்ளத்திற் காண். 55

எ—து. உ—ம். எனின். எதிர்முகத்து ஒரு பொருளைக்கண்ட கண்ணே மறித்து நோக்கியவழி வெரிந் புறத்துப் பொருளையுங் காண வல்லும்; அதுபோல, அங்ஙனந் தேர்ந்தறிதலைச் செய்த உயிரோ தெளிந்தறிதலையுஞ் செய்ய வல்லுமென அமையுமென் பாரை நோக்கி அதனது மாட்டாமையை விளக்கி அான்றன்றுலே காண்டலை வலியுறுத்துதனுதலிற்று.

இ—ள். காட்டியகண்ணே தனைக் காணு. எ—து. உயிராற் காட்டப்பட்டு ஒரு விடயத்தைக் காண்கின்ற கண்ணனது தன்னியல்பைக் காணமாட்டாது,—கண்ணுக்குக் காட்டாய உள்ளத்தைக் கண் காணு. எ—து. தனக்கு அவ்விடயத்தைக் காண்பித்து முதலாய் நிற்கு முயிரையும் அது காணமாட்டாது,—காட்டிய உள்ளம் தனைக் காணு. எ—து. அதுபோல முதல்வனுல் மறைந்து நின்றுணர்த்தப்பட்டு ஒன்றனைத் தேர்ந்துணர்கின்ற உயிர் அவ்வாறே தன்னியல்பையு மறியமாட்டாது. தன்னை யுணர்த்திநிற்கு முதல்வனையு மறியமாட்டாது,— உள்ளத்தின்கண் ஆய கள்வன் தான். எ—து. அத்தேர்ச்சி யறிவின்கண்ணும் உடனாய் நிற்குங் கள்வன் அம்முதல்வ னுகலானே,— உள்ளத்தில் காண். எ—து. அவனை அவ்வறிவின்கண் வைத்து நாடித் தெளிவாயாக. எ—று.

இது சொற்பொருட்பின்வருநிலை. ஏகாரம் அசைநிலை. "முறைகாக்கு முட்டாச் செயின்" (குறள்—**547.**) என்றாற்போலக் *காணுதென்னுந் துவ்வீறு விகாரத்தாற்றொக்கது.*

தோன்றாது நிற்றல்பற்றிக் கள்வனென்றார். கள்வனென்றது கண்ணுக்கு உயிர் மறைந்து நின்றே காட்டுவ தாகலான் அது தன்னையும் உயிரையும் அறியமாட்டாவாயிற்று; அதுபோல முதல்வன் இதுகாறு மறைந்து நின்றே யுணர்த்துதலின் உயிர் தன்னையு முதல்வனையும் அறியமாட்டாதாயிற் றென்பதுபட நின்ற குறிப்பு மொழி. உள்ளத்திற் காணவல்லார்க்கு அக்கள்ளர் தீர்தலின் தம்மையும் முதல்வனையுங் காண்டல் கூடு மென்பதாம். "கள்ளரொ டில்ல முடையார் கலந்திடின் — வெள்ளவெளியாமென் றுந்தீபற" (திருவுந்தியார் செய்-23) என்றதும் இக்கருத்துநோக்கி.

கண்ணுக்குக் காட்டாய வுள்ளத்தைக் கண் காணுமென உவமைக்கோதியவாறு பொருளினும் வருவித்துரைத்துக்கொள்க. இஃதெடுத்துக்காட்டுவமை.

முதலதிகரணம் முடிந்தது.

இரண்டாமதிகரணம்.

இனி அசத்தாயுள்ள வன்னபேதங்களை அசத்தென்று காண உளதாய் நிற்பது ஞானசொரூப மென்றுணரற்பாற்று

எ—து. மே—ள். எ—னின். அம்முதலை ஞானக்கண்ணாலே காண்க வென்றுணர்த்தியவழி அந்த ஞானக்கண்ணைப் பெறுமாறு யாங்ஙனமென நிகழும் அவாய்நிலையை நீக்குதற்பொருட்டு மேலதற்கோர் புறனடையாயெழுந்த இச்சூத்திரத்தின் இரண்டாங்கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோடலுதலிற்று.

இ—ள். வெ—டை.

'பாசமொருவத் தண்ணிழலாம்பதி'யென்புழிப் பாசமென்றது காரியப்பிரபஞ்சத்தையென்பார் அசத்தாயுள்ளவென்றும் சொற்பல்காமைப்பொருட்டு ஏதப்பொருளை உருவகமுகத்தான் உடம்பொடுபுணர்த்துக் காட்டுவார் பிரபஞ்சத்தை யென்றது வன்னபேதங்களையென்றும், வியாபகப்பொருளுக்கு ஒருவுதலாவது உணர்ச்சி விசேடமேயா மென்பார் அசத்தென்றொழிய வென்றது காணவென்றும், தண்ணிழலாய் நிற்றல் புதிதன்றென்பார் உளதாய் நிற்பதென்றும், பதியென்றது ஆகுபெயராற் பதிஞானத்தின் மேனின்ற தென்பார் ஞானசொரூப மென்றும், இஃதநுபவத்தினன்றிச் சொல்லளவையின் அறிய வாராதென்பார் உணாற்பாற்றென்று முறைத்தார். இஃதேகதேசவுருவகம்.

இதனுட் பெறப்படு மேதப்பொருளை ஏனையவற்றுட்போல மேற்கோளின் வேறுவைத்துக் காணுமாறு:—

இனி அசத்தாயுள்ள பிரபஞ்சத்தை அசத்தென்று காணவுளதாய் நிற்பது ஞானசொரூப மென்றது வேற்றியல்பாகிய வன்னபேதங்களை வேற்றியல்பென்று கண்டு கழிப்பின் உளதாய் நிற்பது படிகசொரூபமாந்துணையான் எனவரும்.

இ—ள். படிகசொரூபத்தைக் காட்டாது மறைத்து நின்ற வேற்று நிறங்களை இவை நிலையுதலிலவாகிய வேற்று நிறங்களெனக் கண்டுநிற்பின் அவ்வழி நிலையுதலுடைத்தாய் விளங்கி நிற்பது பளிங்கினது சொரூபமாமென்னு மொப்புமையான் நிலையுதலுடைய தற்சொரூபத்தைக் காட்டாது மறைத்து நிற்கும் நிலையுதலிலவாயுள்ள பிரபஞ்சத்தை இவை நிலையுதலுடையனவல்ல வென்று விவேகித்தறியின் அங்ஙன நிராலம்பமயமாய் விளங்கித் தோன்றுவது ஞானசொரூபமென மேற்கொண்டது. எ—று.

வன்னபேதமாவது சித்திரமெனக்கொண்டு சுவர்மேல் வைத்துரைத்தலுமொன்று.

அசத்தாயுள்ள பிரபஞ்சத்தை அசத்தென்று கண்டலாவது ஆசிரியனறிவுறுத்த உபதேசப்பொருளி னுறைத்து நின்று "அட்ட குணமெட்டுச் சித்தி கோகனதன் முதல்வாழ்வு குலவபதமெல்லாம் —வெறுத்துநெறி யறுவகையு மேலொடுகீ ழடங்க" (சித்தி, சூத்-9 செய்-6) காரணரூபத்தினில்லாமையால் "வெறும்பொயென நினைந் திரு"த்தல்.

நிர்க்குணனாய் நின்மலனாய் நித்தியா னந்தனாய்த்
தற்பரமாய் நின்ற தனிமுதல்வ—னற்புதம்போ
லானா வறிவா யளவிறந்து தோன்றானே
வானே முதல்களையின் வந்து. 56

எ—து. உ—ம். எ—னின். அசத்தை அசத்தென்று கண் டொருவியவழித் தோன்றுவது சூனியமேயன்றிப் பிறிதில்லை போலுமென்பாரை நோக்கி ஞான சொரூபத்தினியல்பு கூறி அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ—ள். நிர்க்குணன் ஆய். எ—து. அசுத்தப்பிரபஞ்சம்போல முக்குணரூபமாயளவிட் டறியப்படுவானு மல்லனாய்,—நின்மலன் ஆய். எ—து. முக்குணங்களைக் கடந்த மிச்சிரப்பிரபஞ்சம்போல மலகன்ம காரியரூபமா யறியப்படுவானு மல்லனாய்,— நித்தியானந்தன் ஆய். எ-து. மலகன்மங்களையுங் கடந்த சுத்தப்பிரபஞ்சம்போல அநித்தி யானந்தரூபனா யறியப்படுவானு மல்லனாய்,—தற்பரம் ஆய். எது. இம்மூன்றனோடுங் கூடிப் பொதுவியல்புபற்றி அவ்வாறுணரப்படும் உயிர்போலன்றி அதற்குமேலாய்,—நின்ற தனி முதல்வன். எ—து. இவ்வாறு கிற்றலான் ஒன்றனியல்புபற்றி யறியப்படாத தனிமுத லாகிய இறைவன்,—வானே முதல் களையின். எ—து. ஆகாச முதலிய அசத்தை அசத்தென்றுகண் டொருவியவழி,—அளவு இறந்து அற்புதம்போல் வந்து. எ—து. பயின்றறிந்து வருந் தனது சுட்டறிவி னளவினைக் கடத்தலான் இன்னதென் றறியவாராத

சூனியப்பொருள்போலத் தோன்றி,—ஆஞு அறிவு ஆய்த் தோன்ருஞே. எ—து. பின்னர்ச் சுட்டிறந்தறியுந் தன்னறிவின்கணீங்காது நிலைபெறுவதாய்ச் "சோதிக்குட் சோதியாய்"(சித்தி—சூத்—8 செய்—38. எங்குந்தா) விளங்கித் தோன்ருன்கொல்லோ. எ—று.

தற்பாம் தனக்குப் பரமென விரியும். தன்றென்றது உயிரை.

அற்புதம் ஈண்டுச் சூனியத்தின்மேற்று. முதற்கட் சூனியமாய்த் தோன்றினுஞ் சூனியமன்றென்பார் அற்புதம்போல் வந்தென்ருர். ஆஞுமை நீங்காமை.

ஒகாரம் எதிர்மறை. எகாரம் அசைநிலை.

வானேமுத லெனவே தோற்றமுறைபற்றி வான் முதலாகிய பூதங்களும் ஒடுக்கமுறை பற்றி வான்முதலாகிய ஏனைத் தத்துவங்களு மடங்கும்.

'நிர்க்குணஞய் நின்மலஞய் நித்தியானந்தஞய்த் தற்பரமா' யென்புழி ஆக்கச்சொல் உண்மைகுறித்து நின்றது வடமொழி மதம். அறிவாயென்புழி ஆக்கம் வேறுபாடு குறித்து நின்றது.

ஒற்றுமைபற்றி முதல்வனது ஞானத்தை முதல்வ னென்றுபசரித்தார்.

சுட்டி யுணர்வதனைச் சுட்டி யசத்தென்னச்
சட்ட வினியுளது சத்தேகாண் – சுட்டி
யுணர்ந்தநீ சத்தல்லே யுண்மையைத் தைவம்
புணர்ந்ததனுற் போய்விட்டுப் போம். 57

எ—து. உ—ம். எ—னின். வானே முதல் களைந்தவழி அங்ஙனந் தோன்றுவதும் வேறென்றெனக் கோடும் ஞானசொரூப

மென்றற்குப் பிரமாணமென்னை யென்பாரை நோக்கி அதனை வலி யுறுத்து தனுதலிற்று.

இ—ள். சுட்டி உணர்வதனைச் சுட்டி அசத்து என்ன. எ—து. ஏகதேசவுணர்வாற் சுட்டியுணரப்படுவதாய பிரபஞ்சத்தை மேற் கூறியவாறே ஒரோவொன்ருகச் சுட்டி அசத்தென்று கண்டுகழித் துக்கொண்டு சென்றவழி,—இனிச் சட்ட உளது சத்தே காண். எ—து. முடிவின்கட் செம்மையே கோசரமாவது யாது அஃது அவ்வசத்தின் வேருகிய சத்தேயாம் அதனையறிவாயாக. அற் றேல் அசத்தின் வேருய் அங்ஙனந்தோன்றுஞ் சத்தாவது உயிரே யாமெனஅமையுமெனின்,—சுட்டி உணர்ந்த நீ சத்து அல்லை. எ—து. இதுகாறும் அசத்தோடு கூடிச் சுட்டியறிந்து வந்த நீ அசத்தின் வேருய் அங்ஙனந்தோன்றுஞ் சத்தாவாயல்லை. அற்றேல் இச்சுட்டுணர்வு எனக்கு நீங்குவதின்றுபோலுமெனின்,—உண்மை யைத் தைவம் புணர்ந்து. எ—து. அசத்தின் வயப்பட்டு நின்று சுட்டியறிந்து வந்த நீ அதனையொழிந்து அங்ஙனந் தோன்றிய சத்தின் வயத்தினையாய் அதனைப் புணர்ந்தால்,—அதனுல் பொய் விட்டுப் போம். எ—து. அப்புணர்ச்சியானே சுட்டுணர்வாகிய அப் பொதுவியல்பு நின்னைவிட்டு நீங்கும். எ—று.

என்னவென்றது உபசாரவழக்கு.

சட்டவென்பது செப்பமுணர்த்தி நிற்பதோர் ஈகாவீற்றிடைச் சொல்; அது சட்டமென இழிவழக்கின் மகாவீருய் மரீஇயிற்று.

அசத்தைப் பிரித்தமையின் ஏகாரம் பிரிநிலைக்கண் வந்தது.

உண்மை சத்தென்பன ஒருபொருட்கிளவி.

தைவமாயென ஆக்கச்சொல் வருவித்துரைக்க.

புணர்ந்தாலென்பது புணர்ந்தெனத் திரிந்தது. உண்மைக்குத் தைவமாதல் புணரினென உருபுமயக்கமாகக் கொண்டுரைப் பினுமமையும்.

பற்றறக்கழிந்தொழியுமென்பார்விடுமென்னுது விட்டுப்போமென்றூர்.

கண்டதை யன்றன் றெனவிட்டுக் கண்டசத்தா
யண்டனை யான்மாவி லாய்ந்துணரப் — பண்டணைந்த
வூனத்தைத் தான்விடுமா றுத்தமனி ளெண்கருட
சானத்திற் றீர்விடம்போற் றான். 58

எ—து. உ—ம், எ—னின். அசத்தை அசத்தென்று கண்டொழியுமாறும் ஒழிந்தவழி உண்மையைத் தைவம் புணருமாறும் புணர்ந்தவழி அதனாற் பொய்விட்டுப்போமாறும் யாங்ஙனமென்பாரைநோக்கி அவற்றைத் தெரித்துணர்த்தி அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ—ள். கண்டதை அன்று அன்று எனக் கண்டு அசத்து ஆய் விட்டு. எ—து. சுட்டியுணரப்பட்ட பிரபஞ்சத்தை இது சத்தன்று இது சத்தன்றென ஒரோவொன்ருக வைத்துநோக்கி அசத்தென்றொழித்து,—ஆன்மாவின் அண்டனை ஆய்ந்து. எ—து. அவ்வாறுகண்டொழிந்த தன்னறிவின்கண்ணே சுட்டுணர்வின் றிநின்ற கடவுளை ஆராய்ந்து, — உணர. எ—து. சோகமெனப் பாவிப்பனுயின்,—உத்தமனில் பண்டு அணைந்த ஊனத்தைத் தான் விடுமாறு. எ—து. அப்பாவகத்தான் அத்துவிதமாய் விளங்கித் தோன்று முதல்வனுல் அநாதியாய்க் கூடிநின்ற பொதுவியல்பைத் தான் விட்டு நீங்குமாறு,—ஒண் கருட சானத்தின் தீர்விடம்போல் தான். எ—து. ஒள்ளிய கருடதியானத்தில் விளங்கித் தோன்றுங் கருடனுல் அப்பாவகன் விடத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளுமாறு போலாம். எ—று.

தானென்பது முன்னையது எழுவாய். பின்னையது அசை.

சானம் பாகதச்சிதைவு.

கருடதியானமாவது யாதெனிற் கூறுதும்; ஆதிபௌதிகம், ஆதிதைவிகம், ஆத்தியான்மிகம் எனக் கருடன் மூவகைப்படும். பொருடோறும் இவ்வாறு கண்டுகொள்க. அவற்றுள், உலகத்திற் காணப்படுங் கருடன் ஆதிபௌதிக கருடன், அதற்கதிதெய்வமாகிய மந்திரம் ஆதிதைவிககருடன், அம்மந்திரம் இடமாக நின்று மாந்திரிகனுக்குப் பயன்கொடுப்பதாகிய சிவசத்தி ஆத்தியான்மிக கருடன் எனப்படும். அம்மூன்றனுள் ஈண்டுக் கருடனென்றது கருடனுக்கு அதிதெய்வமாய மாந்திரிகனுள்ளத்தின் அதுபோல் வைத்துத் தியானஞ்செய்து கணிக்கப்படு மந்திரரூபமாகிய ஆதிதைவிககருடனை. அதனைப் பாவித்தலாவது நாடோறும் பயின்று வந்த பயிற்சி விசேடத்தால் அம்மந்திரரூபமே தானாக அநன்னிய பாவனை செய்து தன்னறிவு அதன்வயத்ததாம்படி உறைத்து நிற்றல். அவ்வாறு நின்று அம்மந்திரக்கண்கொண்டு பார்ப்பவே அஃதவ்விடவேகத்தை மாற்றுதல் ஒருதலையாகலின் அப்பாவனை ஈண்டைக் குவமையாயிற்று. புள்ளு விலங்கு மரமுதலியவற்றுக் கெல்லாம் அதிதெய்வமந்திரமுளவென்பதூஉம், மந்திரங்களைக் கணிப்போன் படிகம்போல மந்திரசொரூபி யாவனென்பதூஉம், சர்வஞ்ஞானோத்தர முதலியவற்றுட் காண்க.

இதனானே கருடபாவனை அசத்தியமென்பார் மதம் போலியாயவாறு முணர்க. அல்லதூஉம், பாவனை போலியாயவழி அது பயன்றருமாறியாண்டையதென்றொழிக.

இரண்டாமதிகரணம் முடிந்தது.

மூன்றுமதிகாரணம்.

இனி இவ்விடத்து ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரத்தை விதிப்படி யுச்சரிக்க வென்றது.

எ—து. மே—ள். எ—னின். ஆன்மாவைச் சுத்திபண்ணுதற்குப் பாசமொருவியவழித் தண்ணிழலாய்ப் பிரகாசித்த ஞான சொரூபமொன்றே அமையுமாகலின் இவ்விடத்தில் இனிச்செய்யக் கடவதொன்றில்லை யென்பாரை நோக்கிச் சூத்திரத்தின் மூன்றாங் கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று.

இ—ள். பாசமொருவி ஆண்டுத் தண்ணிழலாய்ப் பிரகாசித்த ஞானக்கண்ணாற் பதியைச் சிந்தை நாடியபின்னர் அவ்விடத்துத் திருவஞ்செழுத்தையும் விதிப்படி கணிக்கவென மேற்கொண்டது. எ—று.

இறந்ததுதழீஇய வெச்சவும்மை விகாரத்தாற் றொக்கது. அற்றாகலி னன்றே "பின்னு மோசைதரு மஞ்செழுத்தை விதிப்படி யுச்சரிக்க" (சித்-சுபக்கம், சூத்-9. செய்-1.) என்றார் வழிநூலாசிரியருமென்க.

ஈண்டு ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரத்தையென்றது முத்திபஞ்சாக்கரத்தை. திருவஞ்செழுத்தாற் சாதிக்கப்படும் பொருளும் அதுவே யாகலான் வேறு வகுத்துக் கூறவேண்டாமையின், விதிப்படியென மாட்டெறிந்தொழிந்தார்.

இவ்வாறாசிரியர் மாட்டெறிந்ததூஉ முணராதார் சாதித்து நிற்குமுறைவேறே ஓதுமுறைவேறேயெனச் சித்தாந்தவழக்கொடு முரணிக் கூறுவர். நிற்குமுறைமையும் ஓதுமுறைமையுந்தம் முளியைபில்வழி அஃதுஅதற்குச்சாதனமாமாறு யாண்டையதென்றொழிக.

மானதம் மந்தம் உரையெனக் கணிக்குமாறு மூவகைப்படும். அவற்றுட் சுத்தமானத மெனப்படும் அறிவாற் கணித்தலே ஈண்டு உச்சரித்தலென்பார் சூத்திரத்துள் உச்சரிக்கவென்ஞது எண்ணுக வென்றூர். வடமொழிச்சூத்திரத்துத் தியானிக்க வென்றதும் அது. இன்னும் இதன்கட்படும் இயல்பெல்லாம், உண்மைவிளக்கம், சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன், கொடிப்பாட்டு, நெஞ்சுவிடு தூது முதலியவற்றுட் காண்க. ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகும்.

இவ்வான்மாக்களுக்கு ஞானம் பிரகாசித்தும் அஞ்ஞானத்தை வேம்புதின்ற புழுப்போல நோக்கிற்றை நோக்கி நிற்குமாகலின் அது நீக்குதற்கெனக் கொள்க.

எ—து. எது. எ—னின். அந்தரங்க வழிபாடாகலின் அசிந்திதனய் நின்ற பதியைச் சிந்திதனுகக்கண்டு வழிபடுமாற்றைச் சாரவைத் தோதற்பாலதாகிய இதனைச் சித்தசாதனமாய் ஈண்டு விதித்தல் எற்றுக்கென்பாரைநோக்கிமேற்கோளைச் சாதித்த னுதலிற்று.

இ-ள். வேம்புதின்ற புழு அதனையொருவிக் கரும்பைத் தலைப்பட்டு அதன் சுவை தெரிந்துழியும் பயிற்சிவயத்தான் நோக்கிற்றை நோக்கிநிற்குமாறுபோல அசத்தாயுள்ள வன்னபேதங்களை அசத்தென்று கண்ட உயிர்களுக்கு அதனுன் ஞானசொரூபம் விளங்கி ஞேயங்காட்சிப்பட்டவிடத்தும் அவை பயிற்சிவயத்தாற் பண்டைச் சிற்றுணர்வை நோக்கிநிற்குமாகலின் அவ்வாதனை நீக்குதற்பொருட்டு ஈண்டைக்கு வேண்டப்படுதலான் இனி ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரத்தை விதிப்படி யிவ்விடத்துச்சரிக்கவென மேற்கொண்டதெனக்கொள்க. எ—று.

இவ்விடத்தென்றதனல் அணைந்தோர்தன்மையைச்சாரவைத்து மேற்கோடற்குரிய ஸ்ரீபஞ்சாக்கரத்தையென வருவித்துரைத்துக்கொள்க. எனக்கொள்கவென்று உடம்படுப்பித்ததும்

அதுபற்றி. இக்கருத்து நோக்கியன்றே புடைநூலாசிரியர் அஞ்செழுத்தருணிலையை ஆன்மலாபத்தின் பின்னுக அணைந்தோர் தன்மையைச் சாரவைத் தோதியதூஉமென்க.

''வானோக்கி வாழும்'' ''கோனோக்கி வாழும்'' (திருக்குற) என்றாற்போல ஈண்டு நோக்கென்றது மனவெழுச்சி விசேடத்தை.

பிரகாசித்தவழியென்பது பிரகாசித்தெனத் திரிந்தது.

ஈண்டு ஞானமென்றது அசத்தை அசத்தென்று கண்ட வழி விளங்குவதெனப்பட்ட ஞானசொரூபத்தை; அஞ்ஞானமென்றது அதற்கு மறுதலையாகிய சுட்டுணர்வையென் வுணர்க. அதுநீக்குதற்கெனக்கொள்க வெனவே, சித்தசாதன மன்றென்பதும்பெறப் பட்டது.

அஞ்செழுத்தா லுள்ள மரனுடைமை கண்டரனை
யஞ்செழுத்தா லர்ச்சித் திதயத்தி—லஞ்செழுத்தாற்
குண்டலியிற் செய்தோமங் கோதண்டஞ் சானிக்கி
லண்டனுஞ் சேடனு மங்கு. 59

எ—து. உ—ம். எ—னின். இஃதவ்வாசனையை நீக்குதற்குச் சாதனமாமா றியாங்ஙன மென்பாரை நோக்கி அஃதாமாறு கூறி ஏதுவை வலியுறுத்துதனுதலிற்று.

இ—ள். உள்ளம் அரன் உடைமை அஞ்செழுத்தால் கண்டு. எ—து. உயிர் சிவனுக்குடைமையாதலை அஞ்செழுத்தை உச்சரிக்கு முறையில் வைத்து நோக்கி,—இதயத்தில் அரனை அஞ்செழுத்தால் அர்ச்சித்து. எ—து. தன்னுடம்பகத்தே இதயம் உந்தி புருவ நடு வென்னு மூன்றனையும் முறையே பூசைத்தானம், ஓமத்தானம், தியானத்தானமாகக் கருதிக்கொண்டு புறம்பே ஞானபூசை செய்யு

முறைப்படி இதயபங்கயத்தில் அவ்வஞ்செழுத்தா லமைந்த திரு மேனியில் அம்முதல்வனைக் கொல்லாமை, ஐம்பொறியடக்கல், பொறை, அருள், அறிவு, வாய்மை, தவம், அன்பு என்னும் அட்ட புட்பங்கொண்டு அம்மனுவாலர்ச்சனைசெய்து,— அஞ்செழுத்தால் குண்டலியின் ஓமம் செய்து. எ—து. அத்திரு மந்திரத்தானே குண்டலித்தானமான உந்தியில் ஞானவனலை யெழுப்பி அதன்கண் விந்துத்தானத் தமிழ்தமாகிய நெய்யைச் சுழுமுனைநாடி இடைநாடியாகிய சுருக்குச் சுருவங்களா லோமித்து,— கோதண்டம் சானிக்கில். எ—து. விந்துத் தான மாகிய புருவ நடுவிற் சிகர வகர யகரங்கண் மூன்றும் முறையே தற்பதப் பொருளும் துவம் பதப் பொருளும் அசிபதப் பொருளுமா முறைமை நோக்கி அதனாற் சிவோகம் பாவனை செய்வானாயின்,—அங்கு அண்டன் ஆம் சேடன் ஆம். எ—து. அப்பாவனைக்கண் விளங்கித் தோன்றுவன் அப்பாவகன் அவனுக்குச் சேட சேடிய பாவகத்தால் அடிமையாவன். எ—று.

ஓமித்தலுந் தியானித்தலும் பூசைக்கங்கமெனவறிக. ஞான சொரூபம் விளங்கியவழியும் பயிற்சிவயத்தான் ஏகதேசப்பட்டுப் புறத்திற்செல்ல நோக்குவதாய தன்னறிவை அங்ஙனமாகாதவாறு மடக்கி அகத்தே ஒரு குறியின்கணிறுத்தி நிட்டை கூடும்படி அஞ்செழுத் தோதுமுறையில் வைத்துக் கண்டு சிந்திக்கச் சிந்திக்க அஃது அந்நோக்கத்தைப் பற்றறக் கெடுத்து ஞானசொரூபத்தை இனிது விளக்கிப் பூரணநிலையிற் கொண்டு செலுத்துமாகலின் இஃது ஈண்டைக்குச் சிறந்த சாதனமாயிற்றென்பது.

இந்துவிற் பானுவி லிராகுவைக் கண்டாங்குச்
சிந்தையிற் காணிற் சிவன்கண்ணே — முந்தவே
காட்டாக்கிற் றேன்றிக் கனல்சே ரிரும்பென்ன
வாட்டாணு மோதஞ் செழுத்து. 60

எ—து. உ—ம். எ—னின். அங்ஙனம் ஒரு குறியின் கண் வைத்தன்றி முதல்வனைக் காண்டல் செல்லாதவாறும், அவ்வாறு கண்ட வழி முதல்வன் தன்மாட்டு விளங்கித் தோன்றுமாறுந், தோன்றிய வழித் தான் அம்முதல்வனுக் கடிமையாமாறும், உவமையில்வைத் துணர்த்தி அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ—ள். இராகுவை இந்துவில் பானுவில் கண்டாங்கு. எ—து. அந்தரத்தியங்கு நவக்கோள்களுள் ஏனையபோலக் காணப்படாத இராகு கேதுக்களை உபராகத்திற் சந்திராதித்தர்மாட்டுக் கண்டாற் போல,— சிந்தையில் காணில். எ—து. முப்பொருள்களுள் யானிதனையறிந்தேன் அறிகின்றிலேன் என்னுமுணர்விற்கு விடயமாகிய பசுபாசங்களோடொப்ப வேறுணரப்படாத முதல்வனைத் தன்னிதய பங்கயத்தின் அஞ்செழுத்தின் முறையின் வைத்துக் காணுமாயின்,— உந்தவே காட்டாக்கில் சிவன் தோன்றிக் கண் ஆம். எ—து. கோலை நட்டுக் கயிற்றினால் சுற்றிக் கடையவே காட்டத்தினின்று அங்கி தோன்றுமாறுபோல அம்முதல்வன் ஆண்டுத்தோன்றி அறிவுக்கறிவாய் விளங்கி நிற்பன்,—தான் கனல் சேர் இரும்பு என்ன ஆள் ஆம். எ—து. அப்பொழுது தானும் எரிசேர்ந்த இரும்பு போலத் தனது சுதந்திரத்தை விட்டு அம்முதல்வனுக்கு அடிமையாம்,—அஞ்செழுத்து ஓது. எ—து. ஆகலான் அத்திருவஞ்செழுத்தை விதிப்படி யோதுவாயாக. எ—று.

கேது சாயாக்கிரகமாகலின், வேறு கூறாராயினர்.

கண் அறிவு.

தோன்றியாமெனவியையும்.

உந்துதல் ஈண்டுக் கடைதன் மேற்று.

காட்டாக்கி வடமொழிச் சிதைவு. இகரம் விகாரத்தாற் றொக்கது.

இன் உவமவுருபு.

ஈண்டும் ஓதஞ்செழுத்து என்றது வலியுறுத்தவாறு.

மண்முத ளைமலர் வித்தை கலாரூப
மெண்ணிய வீசர் சதாசிவமு—நண்ணிற்
கலையுருவா நாதமாஞ் சத்தியதன் கண்ணு
நிலையதிலா மச்சிவன்ரு ணோ. 61

எ—து. உ—ம். எ—னின். தத்துவ முப்பத்தாறுக்கும் மேற்பட்ட முதல்வனை இதயபங்கயத்திற் கண்டர்ச்சிக்குமாறு யாங்ஙனமென்பாரை நோக்கி அவ்விதயபங்கயத்தினியல்புணர்த்தி அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ—ள். கண்ணில். எ—து. அவ்விதயபங்கயத்தினியல்பை அறியப்புகின், — மண் முதல் நாளம். எ—து, நில முதலிய இருபத்து நான்கு தத்துவமும் உந்தியினின்றுந் தோன்றி எண்விரலளவைத் தாயுள்ள நாளவடிவாம், — வித்தை மலர். எ—து. வித்தியாதத்துவங்களேழுஞ் சுத்தவித்தையுமென்னும் எட்டுத்தத்துவமும் எட்டிதழ் வடிவாம், — எண்ணிய ஈசர் சதாசிவமும் கலாரூபம். எ—து. அத்தத்துவங்களுக்கு மேலாகக் கருதப்பட்ட ஈசரஞ் சதாசிவமென்னும் இரண்டு தத்துவமும் அறுபத்துநான்கெனப்படுங் கேசரவடிவாம், — சத்தி கலை உருவாம். எ—து. சத்தி தத்துவம் அக்கேசரங்களுக்குள்ளாகிய பொகுட்டுவடிவாம், — நாதம் அதன் கண்ணும். எ—து. சிவதத்துவம் அப்பொகுட்டிற் காணப்படும் ஐம்பத்தொரு வீசவடிவாம், — அதில் அச் சிவன் தாள் நிலையாம். எ—து. ஆகலான் அவ்வியல்பிற்றாகிய இதயபங்கயத்தின் முப்பத்தாறு தத்துவமும் ஆசனமாகவுடைய அச்சிவனது சத்தி நிலைபெறும்,— நோ. எ—து. அதனையறிந்து திருவஞ்செழுத்தால் அர்ச்சிப்பாயாக. எ—று.

இதனானே "அண்டபிண்டமவை சமமாதலால்" (கோயிற் புராணம்,பதஞ்சலிச்சருக்கம். 70:வலங்கைமான்) புறத்துக் காணப் படும் முப்பத்தாறு தத்துவமும் அகத்தினிற் சூக்குமமாயுண்டென் பது காட்டி முதல்வனுக்கு இங்நிலையே அங்நிலையெனத் தெரிவித்த வாறு.

வித்தை யென்பது இரட்டுற மொழிதலான் அவ்வாறுரைக்கப் பட்டது. சிவஞானசித்தியில் "மூட்டுமோகினி சுத்த வித்தை மலரெட்டாய்" (சித்தி, சுபக்கம், சூத்-9 செய்-9 காட்டுமிதய.) என்புழி மோகினி என்றதூஉம் ஆகுபெயரான் அதன் காரியமாய கலாதிகளின் மேனின்றது.

இவ்வாறன்றி நில முதலிய முப்பத்தொரு தத்துவமெனப் படும் எட்டுக்கொத்தும் எண்விரனுளவடிவும், அசுத்தமாயா தத்து வம் நாளத்துக்கும் மலருக்கும் நடுக்கண்டமாகிய கிரந்தி வடிவும் அதற்குமேற் சுத்தவித்தையின் வாமைமுதலிய வெட்டும் எட்டிதழ் வடிவுமாமென்றுரைப்பாரும்: முப்பத்தொன்றுக்குமேல் அசுத்த மாயை கிரந்தியின் அதச்சதனம் சுத்தமாயை ஊர்த்துவச்சதனம் அதற்குமேல் ஈசுர தத்துவத்தில் அனந்தன் முதலியவெட்டும் ஏட் டிதழ்வடிவம் சதாசிவதத்துவ மொன்றுங் கேசரவடிவமெனக் கொண்டு அதற்கியையக் கொண்டுகூட்டி யுரைப்பாரும்: கலா ரூபமென்றது பஞ்சகலை யெனவும் அஃ தியாண்டுங் கூட்டி யுரைக்கப்படு மெனவுங்கொண்டு, மண்முத னுளமல ரென்பதற்கு மண்ணாகிய நிவிர்த்திகலாரூபம் நாளமும், மண்ணை முதலாகவு டைய ஏனையிருபத்துமூன்று தத்துவமாகிய பிரதிட்டாகலாரூபம் மலருமாமெனவும், வித்தை யெண்ணிய வீசர் சதாசிவமுங் கலை யுருவமாமென்பதற்கு வித்தியா தத்துவமாகிய வித்தியாகலாரூபங் கலையெனப்படுங் கேசரமுஞ் சுத்தவித்தையோடு கூடி யெண்ணப் பட்ட ஈசுரதத்துவஞ் சதாசிவதத்துவமாகிய சாந்திகலாரூபங் கலைக்குள்ளுரு வெனப்படும் பொகுட்டுமா மெனவும், நாதமாஞ்சத்தி

யதன் கண்ணு மென்பதற்குச் சிவதத்துவஞ் சத்திதத்துவமாகிய சாந்தியதீத கலாரூபம் பொகுட்டின் கண்ணுகிய வீசமாமெனவும் உரைப்பாருமுளர். இவையெல்லாம் அவ்வவ்வாகமபேதம் பற்றிக் கொள்ளப்படும்.

கலை அறுபத்துநான்காகலான், அறுபத்துநான்காகிய கேசரங் களுக்குத் தொகைபற்றிக் கூறப்படும் ஆகுபெயராயிற்று.

ஈசர் ஆகுபெயர்.

கலையுரு கலைக்குள்ளுருவென உள்ளுருபு விரித்துரைக்க.

அதில் என்புழி அன் சாரியை விகாரத்தாற் றொக்கது.

இது நாளமுதலாக மேனோக்கித் தோன்றும் உலகத்துக் கமலம் போலாது கண்முதலாகக்கீழ்நோக்கித் தோன்றியதோர் திப்பியகமல மெனக் கொள்க.

சிவன்றுளதினிலையா மெனவே சிவன் சத்திக்கு மேலாய் நிற்பன் என்பதூஉம் பெறப்படும்.

மூன்றுமதிகரணம் முடிந்தது.

ஒன்பதாஞ்சூத்திரம் முடிந்தது.

சாதனவியல் முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவஞானபோதம் — சிற்றுரை.

சிறப்பியல்பு – பயனியல்.

பத்தாஞ்சூத்திரம்.

—ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள்

சிறப்பியல்பு - பயனியல்

பத்தாஞ்சூத்திரம்.

அவனே தானே யாகிய வந்நெறி
யேக ஞகி யிறைபணி நிற்க
மலமாயை தன்னெடு வல்வினை யின்றே.

எ—து சூ—ம். எ—னின். பாசக்ஷயம் பண்ணுமாறுணர்த்துதனுதலிற்று.

எ—து, க—ரை. எ—னின். சூத்திரக்கருத்துணர்த்துத னுதலிற்று.

இ—ள். மேல் எழாஞ்சூத்திரமுதலிய மூன்றானும் முறையே சாதிக்கும் பொருளதியல்புஞ் சாதித்துப் பெறப்படும் பொருளதியல்புஞ் சாதிக்குமாறு முணர்த்தி, இனி அச்சாதனத்தாலுய பயனியல்பு வகுத்துக்கூறுவா னெடுத்துக்கொண்டார். அப்பயனுவது பாசவீடுஞ் சிவப்பேறுமென இருவகைப்படும். அவ்விரண்டனுட் சுட்டுணர்வினுகிய ஏகதேச நோக்கத்தைத் திருவஞ்செழுத்தினதுச்சரிப்பாற் பற்றறத் துடைத்தவழிப் பெறப்படுவதாகிய மேலைச் சூத்திரத்தினெடுத்துக்கொண்ட ஆன்மசுத்திப் பயனுய பாச விடுதியைச் செய்துகொள்ளுமாறு மேற்சிந்தனைசெய்த பொருளைத் தெளியுமாறுணர்த்துமுகத்தா னுணர்த்துதல் இப்பத்தாஞ்சூத்திரத்தின் கருத்து எ—று.

இதனுனே சூத்திரவியையும் இனிது விளங்கும்.

இச்சூத்திரத்தின் பிண்டப்பொழிப்பு. ஞானக்கண்ணாற் காணப்பட்ட அம்முதல்வன் தானுடனாய் நின்றறியவும் வேறு காணப்படுமாறின்றி யானே யறிந்தே னென்னும்படி உயிர் தானேயாய் ஒற்றுமைப்பட்டு உயிரின்வழிநின்ற அப்பெத்தநிலைபோல், ஈண்டு உயிர் அம்முதல்வனோ டுடனாய் நின்றறியினுந் தானென வேறு காணப்படுமாறின்றி அவனோ டொற்றுமைப்பட்டு அவ்விறைபணியின் வழுவாது நிற்பின், மலமாயை யென்னும் இரண்டனோடு வலிய கன்ம மலமும் இல்லையாயொழியும். எ—று.

அவனே தானே யென்னும் ஏகாரமிரண்டினுள் முன்னையது பிரிநிலைக்கண்ணும், பின்னையது தேற்றத்தின்கண்ணும் வந்தன.

நெறி உவமவுருபு.

மலமாயையொடு கூடியவினையென்றாராகலின் இன்றே றென்றார்.

உவமைக் கோதியது பொருளினும், பொருளுக்கோதியது உவமையினுஞ் சென்றியைந்தன.

ஈண்டொற்றுமைப்படுதலாவது, குடமுண்டந்தவழிக் குடாகாயமும் ஆகாயமும்போல ஒருபொருளா யொற்றுமைப்படுதலோ, அன்றிக் குற்றியை மகனென்பதுபோலத் திரிவுகாட்சியா னொற்றுமைப் படுதலோ, அன்றி மண்ணே குடமென்பதுபோல ஒன்று திரிந்தொன்றா யொற்றுமைப்படுதலோ, அன்றி வெள்ளையுந் தாமரையும்போலக் குணகுணித் தன்மையானொற்றுமைப்படுதலோ, அன்றித் தீயுமிரும்பும்போல ஒன்றினொன்று விரவுதலா னொற்றுமைப்படுதலோ, அன்றிப் பாலுநீரும் போலப் பிரிக்கப்படாத சையோகத்தானொற்றுமைப்படுதலோ, அன்றிக் கருடனு மாந்திரிகனும்போலப் பாவனைமாத்திரையா னொற்றுமைப்படுதலோ, அன்றிக் காய்ந்தவிரும்பினீர்போல ஒன்றினொன் றிலயமா யொற்றுமைப் படுதலோ, அன்றிப் பேயும் பேய்பிடியுண்டவனும் போல,

ஆவேசத்தா னொற்றுமைப்படுதலோ, அன்றி இந்தனத்தினெரி போல விளங்காமையா னொற்றுமைப்படுதலோ, அன்றி ஞாயிற்றி னொளியின் விளக்கொளிபோலச் சத்திகெட்டு நிற்றலா னொற்று மைப்படுதலோ, அன்றித் தலைவனுந் தலைவியும்போல இன்ப நுகர்ச்சிமாத்திரையா னொற்றுமைப்படுதலோ, அன்றி நட்டாரிரு வர்போல நட்பு மிகுதியி னொற்றுமைப்படுதலோ, அன்றி ஆவும் ஆமாவும்போல ஒப்புமைமாத்திரையா னொற்றுமைப்படுதலோ என்று அவ்வச்சமயவாதிகண்மதம்பற்றி நிகழும்இன்னோன்னஐயப் பாடுகளையெல்லாம் நீக்குதற்பொருட்டு, 'அவனே தானேயாகிய வந் நெறி' யென உவமை யெடுத்துக்காட்டி யோதினூர். ஈண்டுக்கூறிய ஒற்றுமைக்கட்படுமியைபாவதென்னையெனின் அது வருகின்ற சூத் திரத்திற் பெறப்படும்.

இதனுள் அவனே தானேயாகியவந்நெறி யேகனாகி யென்றது ஓரதிகாணம்; இறைபணி நிற்க மலமாயை தன்னொடு வல்வினை யின்றே யென்றது ஓரதிகாணம்; ஆக இரண்டதிகாணத்தது இச் சூத்திரமென்றுணர்க.

முதலதிகாணம்.

ஈண்டுப் பரமேசுரன் இவ்வான்மாவாய் நின்ற முறைமை யான் அவனிடத்தேகனாகி நிற்கவென்றது,

எ-து. மே-ள். எ-னின். ஞானம் பிரகாசித்து முதற்பொரு ளைக் கண்டன்மாத்திரையே வீடுபேற்றிற்கமையுமெனச் சிவசம வாதசைவர் முதலியோர் மதம்பற்றி நிகழுங் கடாவையாசங்கித் துச் சூத்திரத்தின் முதற்கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற் கோடனுதலிற்று.

இ—ள். வெ—படை.

அவ்வாறு நிற்கவே யானெனதென்னுஞ்செருக்கற்று அவனது சீபாதத்தை யணையுமாகலான்.

எ—து. எது. எ—னின். அஃதெதற்குக்கென்பாரை நோக்கி மேற்கோளைச் சாதித்தனுதலிற்று.

இ—ள். அங்ஙனமொற்றுமைப்பட்டு நின்றாலே யானும் எனதும் எனப்பகுத்து நிற்கும் மயக்கவுணர்விற் கேதுவாய மலநீங்கி அம்முதல்வனது திருவடியாகிய சிவானந்தத்தைப் பெறுமாகலான் அச்செருக்கறுதிக்குக் காரணமாதல்பற்றி ஈண்டுப் பரமேசுரன் இவ்வான்மாவாய் நின்றமுறைமையான் அவனிடத்து ஏகனாகி நிற்கவென மேற்கொண்டது எ—று.

யானெனப்படுவதுஞாதிரு.எனதெனப்படுவது ஞானஞேயங்கள்.

ஆறுவது பண்பின்கிழமையும் உணர்ச்சிக்கிழமையும்பற்றி வந்தது.

ஒருமை தனித்தனி சென்றியையும்.

செருக்குஆகுபெயர்.

அற்றணையுமென்றது மழைபெய்துகுளநிறையும் என்றாற்போலக் காரணகாரியப் பொருள்பற்றிவந்த செயவெனெச்சத்திரிபு.

நானவனேன் றெண்ணினர்க்கு நாடுமுள முண்டாத
ருனெனவோன்றின்றியேதானதுவாய்—நானெனவோன்
றில்லென்று தானே யெனுமவரைத் தன்னடிவைத்
தில்லென்று தாஞ மிறை. 62

எ-து. உ-ம். எ-னின். அங்ஙனம்பகுத்துநின்றுணருமுணர்வை மயக்கவுணர்வென்றதென்னையென்பாரை நோக்கி ஏதுவை வலி யுறுத்த னுதலிற்று.

இ-ள். நான் அவன் என்று எண்ணினர்க்கு நாடும் உளம் உண்டாதல் தான் என ஒன்று இன்றியே தான் அது ஆய். எ-து. யானென்றும் அவனென்றும் ஞாதிரு ஞேயங்களைப் பகுத்துணர்ந்து நிற்பார்க்கும் யானேயென நிற்பார்க்குப்போல அவ்வாறெண்ணு கின்ற உயிருணர்வு முனைத்துத் தோன்றுமாகலான், அவ்வழித் தானென்றொருமுதல்காணப்படுமாறின்றித் தான்அவ்வுணர்வேயாய் ,—நான் என ஒன்று இல் என்று தானே எனுமவரைத் தன் அடி வைத்து இல் என்று தான் ஆம் இறை. எ-து. இனி யானென் றொருமுதல் காணப்படுமாறில்லை யென்றுணர்ந்து முழுவதுந் தானேயெனக் காணுந் தெளிவுடையாரைத் தனது திருவடி வியா பகத்துள் அடங்கிநிற்கச்செய்து அவ்வாறேயாவன் முதல்வன்எ-று.

ஆய் ஆம் எனவியையும், ஆயா மென்புழிச் செய்தெனச்சம் "நள்ளார்க்கு நஞ்சொத்து நட்டார்க் கமிழ்தொக்கு மிவன்" என் றாற்போலத் தன்வினையாதலுணர நின்றது.

நாடுமுளமுண்டாயவழித் தானிலனுதலும் அஃதில்வழித்தா னுளனுதலும் யாங்ஙனம் பெறுதுமெனிற் காட்டுதும் :—தூலவொளி யாகிய கண்ணொளியுஞ் சூக்கும வொளியாகிய விளக்கொளியும் அத்துவிதமாய்க் கலந்துநிற்குநிலை உற்றுநோக்கவல்லார்க்குப் பிரித்தறிய வாராமையிற் கண்ணொளியாக் காணுங்காற் காணுந் தன்மையே முனைத்துத் தோன்றுமாகலின் அவ்வழி விளக்கொளி இருந்தும் இல்லைத்தானே, அன்றி விளக்கொளியாக் காணுங்காற் காட்டுந்தன்மையே முனைத்துத்தோன்றுமாகலின் அவ்வழிக் கண்ணொளி இருந்தும் இல்லைத்தானே; இனிக் கண்ணொளியும் விளக்கொளியுமெனப் பகுத்துக் காணப்புகினும் காணுந்தன்மையே

முற்பட்டுத் தோன்றுதலின் அவ்வழி விளக்கொளியைத் திரிவு புலனாகக் காட்சிப்படுவதல்லது தெளிவு புலனாகக் காட்சிப்படுமாறில்லை; அதுபோல தூலவறிவாகியஉயிருஞ், சூக்குமவறிவாகிய சிவமும் அத்துவிதமாய்க்கலந்துநிற்குநிலையும் பிரித்தறியவாராமையின் ஆண்டும் இவ்வாறே கண்டுகொள்க.

எண்ணினர்க்குமென இறந்ததுதழீஇய வெச்சவும்மை சந்தி நோக்கி மகரங் கெட்டு நின்றது.

இக்கருத்துப்பற்றியன்றே "கண்ணொளி விளக்கின் சோதி கலந்திடுங் கருத்தொன்றன்றே" (சிவப்பிரகாசம்–உண்மை–8, கண்ணொளி விளக்களித்து) எ–ம். "காண்பானுங் காட்டுவதுங் காண்பதுவு நீத்துண்மை—காண்பார்க ணன்முத்தி காணார்கள்—காண்பானுங்;— காட்டுவதுங் காண்பதுவுந் தங்கடந்தைச் சம்பந்தன்—வாட்டுநெறி வாரா தவர்" (இருபாவிருபஃது–11) எ–ம் கூறினார் பிடைநூலாசிரியரும் அற்றேல், இவ்விரண்டனுள் யாது திரிவு காட்சி யாது தெளிவுகாட்சியெனின் — கண்ணொளியோடு கூடியவழியும் இது விளக்கொளி, இது ஞாயிற்றொளி, இது திங்களொளியென அவ்வப்பெற்றியவேயாய்க் காணப்படும். விளக்கொளி முதலியவற்றின் காட்சி தெளிவுகாட்சியெனவும், அவ்வொளிகளோடு கூடியவழி அவ்வாறுருப்பெற்றித்தாய்க் காணப்படாத கண்ணொளியை வேறு காண்டல் திரிவுகாட்சியெனவும் கண்கூடாக விளங்கிக்கிடத்தலின் இவ்வாறே பொருளினும் வைத்துணர்ந்து கொள்க. இவ்வாறன்றி, விளக்கொளி முன்னர்க் கண்ணொளி சத்தி மடங்கிப் போதலின் அது விளக்கொளியைப்போலக் காட்சி புலனாகாதாயிற்றென்றுமோவெனின்; என்னும்: என்னை ? கண்ணொளி சத்தி மடங்கிற்றாயின் விளக்கொளி காட்சிப் புலனாதல் பிறிதொன்றாற் பெறப்படாமையின். அற்றேல், மின்மினித் துணையாயினுந் தானே விளங்கும் இயல்பில்லாத கண்ணுக்கு ஒளிக்குணமுண்டென்பதற்குப் பிரமாணமென்னையெனின் :— அறியாது

கடாயினும், ஆகாயத்தின் கண்ணதாகிய சத்தகுணம் வியஞ்சகத் தானன்றித் திணையானுந் தானென விளங்குமாறின்மையின் அது பற்றி எதிரொலிவடிவாய அவ்வோசையை ஆகாயத்தின் குண மன்று வியஞ்சகப் பொருளின் குணமென்பார் யாருமில்லை, அதுபோலக் கண்ணின் கண்ணதாகிய ஒளியும் வியஞ்சகமுள்வழி விளங்கி அல்லுழி விளங்காமை மாத்திரையே பிறிதில்லையாகலான் அதனைக் கண்ணின்குணமன்றென்றல் அறிவிலாதார் கூற்றே யாமெனவும், அக்கண்ணொளியாவது தன்னை விளக்குதற்குரிய வியஞ்சகப்பொருள் ஏகதேசமாயின் ஏகதேசமாய் விளங்கியும் அது வியாபகமாயின் வியாபகமாய் விளங்கியும் நிற்பதோரியல்பிற் றெனவும் உணர்க. அஃதங்ஙனமாக, "கண்ணொளி விளக்கின் சோதி கலந்திடும்" என்றதற்குப் பிரமாணமென்னை? ஒரு விட யத்தின் வீழ்ந்த பல கண்ணொளிகட்குத் தம்முள் இயைபில்லாத வாறுபோல ஒருவயிற்பட்ட கண்ணொளி விளக்கொளிகட்குத் தம்முள் இயைபில்லையென்றலே பொருத்தமுடைத்துப்போலு மெனின்,—அஃதறியாதார்கூற்றேயா மென்றொழிக. என்னை? ஒரு விடயத்தின் வீழ்ந்த கண்ணொளிகள் தம்முள் ஒன்றனை யொன்று காணுமாறுமில்லை காட்டுமாறுமில்லை யாகலான் அவை தம்முட் கலத்தற்கு ஓரியைபின்றென்பது ஒக்கும். அவ்வாறன் றிக் கண் விளக்கினைக் காண்டலும் விளக்குக் கண்ணுக்குக் காட் டலுமாகிய இயைபுண்மையானும், இவ்வியைபு தம்முட் பெறப் படாத கண்ணொளி முதலாயின ஈண்டைக்கு உவமையாதல் செல் லாமையானும், இந்திரியங்கள் தத்தம் விடயத்தோடியைந்தன்றிச் சந்நிதிமாத்திரையான் அவற்றை யறிதல் செல்லாதென்பது ஆக மங்களுக்கெல்லாந் துணிபாகலானும் அத்தன்மையவாயகண்ணொளி விளக்கொளிகட்குத் தம்முட் கலப்பில்லை யென்றல் காண்டல் விரோதமாகலின் இவ்வாறு உவமைக்கோதியனவெல்லாம் பொருட் கண்ணுமாமாறுணர்ந்து உய்த்துரைத்துக்கொள்க. அற்றேல், ஈண்டெடுத்துக் காட்டிய கண்கள் தம்முள் ஒன்றனை யொன்றறியு

மாறில்லைபோலுமெனின்; அறியாது கூறினாய்: கண்கள் தம்முள் ஒன்றுமொன்று காணப்படுமாறில்லையென்றது விளக்கும் விடயமுங் காணப்படுமாறுபோல வேறியைந்து தனிப்பொருளாய்க் காணப் படுமாறில்லையென்ற துணையே யன்றிப் பிறிதின்மையின், விளக் கொளியைக் கண் காணுங்கால் அதுவதுவாய் நின்று காணும் பெற் றித்தாய்த் தன்னையும் அவ்விளக்கொளிவண்ணமாய்க் காண்ட லுண்டென்பது கண்கூடாக அறியக்கிடத்தலின், ஏனைக் கண்களை யும் அவ்வாறு காண்டலமையுமாகலான் அதுபோலத் தம்முட்ட னித்தியைபில்லாத உயிர்களுஞ் சிவத்தோடியைந்து நின்று தம் மையும் பிறவுயிர்களையும் இவ்வாறுணர்தல் அமைவுடைமையா னென்பது "நாடியான்—றன்னாலே தன்னையுங் கண்டு தமைக் காணு—ரென்னு மெனவறி வார்-" எ-ம். "தன்னாலே தனையறிந் தாற்—றன்னையுந் தானே காணுந் தானதுவாகி நின்றே" எ-ம். (சிவப்பிரகாசம் உண்மை 22 தன்றறிவதனு) "என்னையுங் கண் டேன் பிறரையுங் கண்டே னின்னிலை யனைத்தையுங் கண்டே னென்னே — நின்னைக் காணு மாந்தர் தம்மையுங்காணுத் தன்மை யோரே" எ-ம். பிறவண்டும் இவ்வாறோதும் அநுபவமுடைய தேசி கர் திருவாக்குகளாலும் இவ்வுண்மை யுணர்ந்துகொள்க.

முதலதிகரணம் முடிந்தது

இரண்டாமதிகரணம்.

இனி இறைபணி வழுவாது நிற்கவென்றது.

எ-து. மே-ள். எ-னின். உடம்பு நிற்குங்காறும் அதுகொண்ட வினைப்பயனும் அதனை யநுபவித்தற்குத் துணைக்காரணமாய் உடனிற்கு முயற்சியும் ஒருவாற்றானும் நீக்கலாகாமையின் அவை

அவ்வழி யேகனாகி நிற்றற்குத் தடையாதலைக் கடக்குமாறில்லை போலுமெனச் சுத்தசைவ ரீருயினர் மதம்பற்றி நிகழுங்கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தின் இரண்டாங்கூற்றைக் கண்ணழித் துரைத்து மேற்கோட னுதலுற்று.

இ-ள். வெ-டை.

நிற்றலாவது சலியாது நிலைபெறுதலென்பார் வழுவாது நிற்க வென்றார்.

ஈண்டிறைபணி யென்றது யாதெனின்:— அஃது ஆசிரியர் தாமே முன்னர்த் தெரித்துரைக்கின்றமையின் இனிது விளங்கும்.

அவனருளாலல்லது ஒன்றையுஞ் செய்யானாகவே அஞ்ஞான கன்மம் பிரவேசியா வாகலான்.

எ-து. எ-து. எ-னின். ஏகனாகிநிற்றலே யமையும் இறைபணி நிற்றலெற்றுக்கென்பாரை நோக்கி மேற்கோளைச் சாதித்தனுத லிற்று.

இ-ள். தன்செய்திக்கு முதல்வன் செய்தியை இன்றியமை யாத ஆன்மாச் செய்வனவெல்லாம் அவனருளின்வழி நின்று செய்யு மாகலின் மாயேயமுங் கன்மமும் ஏகனாகி நிற்றற்குத் தடையாய் வந்து தாக்கா ஆகலான், அவை தாக்காமைப் பொருட்டுச் செய்யப் படு முபாயமாதல்பற்றி இனி இறைபணி வழிவாது நிற்கவென மேற்கொண்டது எ-று.

அஞ்ஞான கன்மம் உம்மைத்தொகை.

மலமின்றாதல் மேற் பெறப்பட்டமையின் ஈண்டஞ்ஞான மென்றது மாயையின் காரியமாகிய மயக்கத்தையென்பதுபெற்றும். உடம்பு நசிக்குமளவும் அவை மாய்வனவன்மையின் அறுமென்னாது பிரவேசியாவென்றார்.

நாமல்ல விந்திரிய நம்வழியி னல்லவழி
நாமல்ல நாமு மரனுடைமை—யாமென்னி
லெத்தனுவி னின்று மிறைபணியார்க் கில்லைவினை
முற்செய்வினை யுந்தருவான் முன். 63

எ—து. உ—ம். எ—னின். உடம்பொடு நிற்பார் நுகர்தற்கு வேண்டப்படும் பிராரத்தவினையும் அதுபற்றி யேறும் ஆகாமிய வினையும் ஒருதலையா னுண்மையின் இறைபணி நிற்றல்பற்றி அவை பிரவேசியா வென்றல் அமைவுடைத்தன்றுபோலு மென்பாரை நோக்கி ஏதுவை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ—ள் இந்திரியம் நாம் அல்ல. எ—து. வினைகளை நுகர்தற்கும் ஈட்டுதற்குங் கருவியாகிய இந்திரியங்கள் மாயேயமாவன வன்றி யாமாவனவல்ல,—நம் வழியின் அல்ல எ—து. அவை தொழிற்படுதலும் முதல்வன் வயத்தானன்றி நம்வயத்தானல்ல,—வழி நாம் அல்ல. எ—து. வினை நிகழ்ச்சிக்கு வாயிலாகிய விடயாதிகளும் அவ்விந்திரியங்கள் போல மாயேயமாவனவன்றி யாமாவன வல்ல, அவை சேட்டித்தலும் முதல்வன் வயத்தாலன்றி நம் வயத்தாலல்ல,—நாமும் அரன்உடைமை எ-து அவற்றோடியைந்து நின்று வினைகளை யீட்டுதற்கும் நுகர்தற்கும் வினை முதலாகிய யாமும் ஞானச் செய்திகளை முதல்வன் விளக்கியவழி விளங்கி அல்லுழி விளங்குமாறின்மையான் அம்முதல்வன் வயத்தாவே மல்லது சுதந்திராவேமல்லேம்,—ஆம் என்னில் எ—து என்றிங்ஙனம் பசுபாசங்களதியல்பை உள்ளவா றுணர்ந்து செய்வனவெல்லாம் அவனருளின்வழி நின்று செய்யுஞ் செயலாகக் கண்டுகொண் டிருப்பாராயின்,—இறைபணியார்க்கு எத்தனுவின் நின்றும் வினை இல்லை. எ—து. இவ்வடிமைத் திறமுடையார் எவ்வுடம்பினின்று எவ்வினைகளைச் செய்யினும் அவர்க்கு அவை பந்தமாதலில்லை,—முன் செய்வினையும் தருவான் முன். எ—து. அவ்வாகாமிய

வினையை அவினாபாவமாய் உடன் கொண்டு வருவதாகிய பிராரத்த வினையுந் தன்னைக் கூட்டுவிக்கு முதல்வன் சந்நிதியின் உடலூழாய்க் கழியும். எ—று.

நம் வழியி னல்லவென்பது வழியென்பதனோடுங் கூட்டியுரைத்துக் கொள்ளப்படும்.

மகனன்று குற்றியென்றாற்போல அன்மைச்சொற் றழுவப் படும் பொருண்மேனின்றது. "அன்மைக் கிளவி வேறிடத்தான" (தொல்-சொல்-கிளவி-25.) என்பதோத்தாகலின்.

நின்றும் உம்மைசிறப்பு;ஏனையும்மைகள் இறந்தது தழீஇயின.

சஞ்சிதவினை தீக்கைசெய்த மாத்திரையே எரிசேர்ந்த வித்துப்போலக் கெட்டொழிதலின் ஈண்டு முற்செய்வினை யென்றது எஞ்சியெஞ்சிக்கோடலாற் பிராரத்தவினைமேற்றாயிற்று.

தருதல் இடவழுவமைதி.

கழியுமென்பது சொல்லெச்சம். உடலூழாவென்பது அவாய் நிலையான் வந்தது.

சாந்தாரைக் காத்த றலைவர் கடனாதல்

சார்ந்தாரைக் காத்துஞ் சலமிலனாய்ச்—சார்ந்தடியார்
தாந்தானாச் செய்துபிறர் தங்கள்வினை தான்கொடுத்த
லாய்ந்தார்முன் செய்வினையு மாங்கு. 64

எ—து. உ—ம். எ—னின். இறைபணியார்க்கு உளவாகியமுற் செய்வினை ஏனையோர்க்குப் போலன்றித் தருவான் முன்னையொழியு மாயின் அங்ஙனம் இருவேறு வகைப்படச் செய்யுமுதல்வன் நடுவு நிலைமையின்றிக் கோட்டமுடைய னெனப்பட்டு வழுவாம்போலு மென்பாரைநோக்கி வழுவன்மைகூறி அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ—ள். சார்ந்தாரைக் காத்தல் தலைவர் கடன் ஆதல் சார்ந்தாரைக் காத்தும். எ—து. தம்மாட்டு அடைக்கலமெனச் சார்ந்தாரை அவர்க்கு வருமேதத்தை நீக்கிக் களைகணாய் நின்று காப்பது தலைமைக் குணமுடையராயினார்க்குக் கடமையாகலான் முதல்வன் ஏனையோரை யொழித்துத் தன்னைச் சார்ந்தாரை அங்ஙனம் பாது காப்பானாகியும்,—சலம் இலன் ஆய் எ—து அதுபற்றிக் கோட்ட முடையனல்லனாய்,—சார்ந்து அடியார் தாம் தான் ஆச்செய்து பிறர் தங்கள் வினை தான் கொடுத்தல். எ—து. தன்னைச் சார்ந்து தன்ன டித்தொழில் செய்வார் தன்போல் ஆகாமியவினைத் தொடக்கி லாகச் செய்து பிறர்க்குவரு மாகாமியவினையை அவர்க்குக் கொடுப்பானாகலான்,—ஆய்ந்தார்முன் செய்வினையும் ஆங்கு. எ—து. அவ்விருதிறத்தோர் மாட்டும் நுணுகி வந்து கூடுவதாய பிராரத்த வினையும் அவ்வாறே செய்வோர் செய்திக்குத் தக்க பயனாய் இரு வேறு வகைப்படச் செய்வன். எ—று.

இறைபணியார்க்கில்லை வினை முற்செய்வினையுந் தருவான் முன்னென்றதுபற்றி ஏனையோர்க்கு நியதிசெய்தூட்டி இறைபணி யார்க்கு வினையின்றாகச் செய்தல் இறைவனுக்கு நடுவுநிலைமையன் றென்பாரை நோக்கி அதனை உடன்பட்டே அமைதி கூறுவாராய்ச் சார்ந்தாரைக் காத்தறலைவர் கடனெனப்பழமொழியெடுத்துக்காட்டி இஃதவ்வாறு நடுவன்மையு மன்றென வலியுறுத்துவார் சார்ந்தடி யார் தாந்தானாச்செய்து பிறர் தங்கள் வினை தான் கொடுத்தலென வேறுவமை யெடுத்துக் காட்டினார். சார்ந்தடியார் தாந்தானாச் செய்து பிறர் தங்கள் வினை தான் கொடுத்தலுண்டென்பதூஉம். அது கோட்டமின்று நடுவுநிலைமையேயா மென்பதூஉம் ஏனைச் சமயத்தார்க்கும் ஒப்பமுடிந்தமையின், அஃதீண்டைக் குவமையா யிற்று.

உம்மை சிறப்பின்கண் வந்தது.

சலம் வஞ்சனை; அஃது ஈண்டுக் கோட்டத்தின் மேனின்றது.

சார்ந்தென்னும் வினையெச்சம் அடியாரென்னும் வினைக் குறிப்பு முற்றுப்பெயர் கொண்டது. சார்ந்தவென்னும் பெயரெச்சத் தகரந்திரிந்து முடிந்ததெனினுமமையும்.

தாமும் பின்வந்த தானும் அசை.

ஆதல் கொடுத்தவென்புழி ஆனுருபு விரித்துரைக்க.

தானுச்செய்தென்புழி ஆக்கம் உவமவுருபின்பொருள் குறித்து நின்றது.

பிராரத்தவினை அதிசூக்குமமாய் வருவதாகலின் அதனியல் பறிதல் அரிதென்பார் ஆய்ந்தார்முன் செய்வினையுமென்றார்.

உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று.

ஆர் வினைத்தொகை. ஆய்தல் அப்பொருட்டாதல் மேற் காட்டினும்.

இங்குளி வாங்குங் கலம்போல ஞானிபான்
முன்செய் வினைமாயை மூண்டிடினும்—பின்செய்வினை
மாயையுட னில்லாது மற்றவன்றன் மெய்ப்பொருளே
யாயவத னுலுணரு மச்சு. 65

எ—து. உ—ம். எ—னின். இறைபணி நிற்பார்க்குப் பிராரத்த வினை தாக்குத லுண்டென்பதற்குத் "தினைத்துணை யேனும் பொறேன் றுயராக்கையின் றிண்வலையே" என்றற் றொடக்கத் தான் அவர் கூறுந் திருவாக்குக்களே சான்றாகலின், அஃதவர்க்குச் செய்வோர் செய்திப்பயனு யொழியுமென்றல் அமையாமையின் அஃதுண்டாகவே அதுபற்றி நிகழும் ஆகாமியமும் பிறவிக்கு வித் தாய் நிலைபெறுதலுண்டுபோலு மென்பாரை நோக்கி ஆண்டுப் பிரா ரத்தவினை தாக்குதற் கேதுக்கூறி அதுபற்றிச் செய்வோர் செய் திப்பயனு யொழிதற்கு இழுக்கில்லையென வலியுறுத்துதனுதலிற்று.

இ—ள். இங்குளி வாங்கும் கலம்போல. எ—து. தன்பால் வைத்தெடுக்கப்பட்டொழிந்த பெருங்காயத்தினின்றும் அதன் வாசத்தை வாங்கிக்கொள்ளும் பாசனத்தின்கண் அவ்வாசம் மங்கிப்போய் மெலிதாய்க் கந்திக்குமாறுபோல,—ஞானிபால் முன்செய் வினை மாயை மூண்டிடினும். எ—து. இறைபணி நிற்குந் தத்துவ ஞானிக்குப் பயிற்சிவயத்தான் ஒரோவழி "நாடுமுள முண்டாதலும்" உண்மையின் அதுபற்றிப் பிராரத்த வினையும் அதற்கு வாயிலாகிய உடம்பு முதலிய மாயேயமும் மங்கிப்போய் வாசனை மாத்திரையாய் மெலிதாய்வந்து மூளுமாயினும்,—பின்செய்வினை மாயையுடன் நில்லாது. எ—து. அம்மூட்சிபற்றி ஒருதலையா னிகழ்வதாகிய ஆகாமிய வினை மேலைக்குவித்தாய் நிலைபெற்று முறுகுதலின்றித் தனக்கு வாயிலாகிய மாயேயத்தோடு கெட்டொழியும்,—அவன் தான் மெய்ப் பொருளே ஆயவதனுல் மற்று அச்சு உணரும். எ—து. இறை பணி நிற்கும் அவன் சத்தாயுள்ள சிவமேயாயவாற்றால் ஒரோவழி அவ்வாசனைபற்றிப் பிறழவரினும் பிறழவொட்டாது அவ்வச் சினையே நோக்கி நிற்பனுகலான். எ—று.

ஒளி இருளைத் துரக்குமாறுபோல அவ்வுணர்வு அவ்வாகாமியத்தைத் துரக்குமென்பதாம். "தொல்லையில் வருதல்போலத் தோன்றிரு வினையதுண்டே—லல்லொளி புரையு ஞானத் தழலுற வழிந்து போமே" (சிவப்பிரகாசம் உண்மை-39. எல்லையில் பிறவி) எனப் புடைநூலாசிரிய ரோதியதூஉம் அது.

உளி ஐந்தாம் வேற்றுமை யுருபுபட நின்றது. "மந்திர விதியின் மாபுளி வழாஅ—வந்தணர் வேள்வி" (முருகாற்) என்றாற் போல. முற்றுகரக்கேடு இலேசாற் கொள்க.

வாங்குதற்குச் செயப்படுபொருள் அவாய்நிலையான்வந்தது.

மூண்டிடினுமெனவே, மூளுதல்ஒருதலையன்றென்பது பெற்றாம்.

மாயை ஆகுபெயர்.

மற்று வினைமாற்றின்கண் வந்தது.

தானென்பது அநுவதித்தற்கண் வந்த இடைச்சொல்.

பிறழவிடாமைபற்றி மெய்ப்பொருளை அச்சாக உருவகஞ் செய்தார்.

நண்ணனல் வேவாத நற்றவர் தம்மினும்
பண்ணமர மாச்செலுத்தும் பாகரினு — மெண்ணி
யரனடி யோர்பவ ரைம்புலனிற் சென்று
மவர்திற னீங்கா ரதற்கு. 66

எ—து. உ—ம். எனின். முன் செய்வினை மாயை மூண்ட வழியும் அந்நிலையிற் பிறழாத அவ்வச்சினையே யுணர்ந்து நிற்றல் யாங்ஙனமென்பாரை நோக்கி உவமை முகத்தான் அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று

இ—ள். நண் அனல் வேவாத நற்றவர் தம்மினும் பண் அமர மாச்செலுத்தும் பாகரினும். எ—து. அங்கித்தம்பனத்தால் நண்ணனல் வேவாமைக்கேதுவாகிய நற்றவமுடையார் அவ்வனலுட் கிடப்பினுந் தந்திறனி னீங்காதவாறு போலவும் பண்ணுதலமைப் பரிமாவூர்தற்குரிய பாகனால் கற்றுவல்லார் அப்பரிமாவின் வேகத்துட் படினும் தந்திறனின்நீங்காதவாறுபோலவும்,—எண்ணி அரன் அடி ஓர்பவர் எ—து. ஐம்புலன்களில் அகப்படாமைக்கு உபாயம் யாதென்றெண்ணி முதல்வன் றிருவடியாகிய அச்சையுணாவல்லார்,—ஐம்புலனில் சென்றும் அதற்கு அவர் திறன் நீங்கார். எ—து. முன் செய்வினை மாயை மூட்சிபற்றி ஐவகைப்பட்ட விடயங்களிற் சென்றாராயினும் அதனால் அவர் தந்திறனீற்றீர்ந்து பந்தத்தொடக்குறுவாரல்லர். எ—று.

பொருள்வினை உவமையினுஞ் சென்றியைந்தது.

கண்ணனல் கீழ்நீர்போல முன்பின்னாகத் தொக்க ஆறும் வேற்றுமைத்தொகை. கள்ளனல் கண்ணனலென மரீஇயிற்று; "நீனுலகெலாம்" (திருநாவுக்கரசுநாயனார் கோயிற்றிருக்குறுந்தொகை—1) என்றாற்போல. தம்மால் கண்ணப்படும் அனலென்றுரைப்பினுமமையும்.

பண்ணுதல் கதிப்பித்தல்.

இன்னிரண்டும் உவமவுருபுகள்.

உம்மை எண்ணும்மை. சென்றுமென்னும்மை சிறப்பு.

அதற்கென்பது உருபுமயக்கம்.

சதசத்தா மெய்கண்டான் சத்தருளிற் காணி
ணிதமித்தல் பாசத்தி லின்றிக் — கதமிக்
கெரிகதிரின் முன்னிருள்போ லேலா வசத்தி
னருகணையார் சத்தணைவா ராங்கு. 67

எ—து. உம்— எ—னின். சார்ந்ததன் வண்ணமாய்ச் சதசத்தெனப்படு மியல்புடையார் ஆனடியோரினும் ஐம்புல னிற்சென்றுழி அவற்றிற் றொடக்குண்ணாது திறலுடையாராதல் யாங்ஙனமென்பாரை நோக்கிச் சார்ச்சிக்கட்படும் விசேடங்கூறி அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ—ள். சதசத்து ஆம் மெய்கண்டான் சத்து அருளில் காணில் எ—து. தன்னாற் சாரப்படுவனவாகிய சத்தினும் அசத்தினும் அது வதுவாதல்பற்றிச் சதசத்தென்னுந் தன்னுண்மையை யுணர்ந்தோன் சத்தாகிய முதல்வன் றிருவருளா'லல்லது ஒன்றையுங்

காணுனாய் அவ்வருளின்வழி நின்று காணுமாயின்,—பாசத்தில் இதமித்தல் இன்றி. எ—து. அவ்வழிப் பாசமாகிய அசத்தின் இதஞ்செய்த லின்மையால்,—சத்து அணைவார் கதம் மிக்கு எரி கதிரின் முன் இருள்போல் ஆங்கு எலா அசத்தின் அருகு அணையார். எ-து. சத்தாகிய முதல்வனைத் தலைப்பட்டு நிற்பார் சீற்றமிக்கெரியாநின்ற சுடரின் முன்னர் அந்தகாரம்போலச் சத்தெதிர் தனது சத்தியேற்கமாட்டாத அசத்தாய ஐம்புலனின் மாட்டெய்தி நிற்பாரல்லர் எ—று.

வேறு முடிபாகலின் ஒருமைப்பன்மை மயக்கமின்மை யுணர்க.

அருளினென்னும் இன்னுருபு ஏதுப்பொருட்கண் வந்தது.

இதமித்தல் பெயரடியிற் பிறந்த வினைப்பெயர். இதஞ்செய்தல் பற்றுச்செய்தல்.

இன்றியென்னுஞ் செயவெனெச்சக் குறிப்புக் காரணப் பொருட்டாய் நின்றது.

இன்மைக் கேதுக்கூறுவார் கதமிக்கெரி கதிரின் முன்னிருள் போ லெலா வசத்தென்றார். கதமிக்கெரிகதிரென்றது ஒப்புமை பற்றிய உபசார வழக்கு. "எல்லை யில்லவ னெரிதுள்ளி னனென வெகுண்டான்" என்பதனாலும் ஒப்புமையாத லுணர்க.

இதனாற் போந்தது, சத்தும் அசத்துந் தம்முட் சமமல்லவாகலான் அரனடியோர்பவர் ஐம்புலனிற் சென்றாலும் அதுபற்றி 'அவர் திறனீங்கா' ரென மேலது வலியுறுத்தவாறுமென்க.

ஏகனாகி நிற்றலான் மலமின்றாதலும் இறைபணிநிற்றலான் மாயைவினைகளிலவாதலும் பெறப்பட்டமையின், மலமாயை

தன்னொடு வல்வினையின்றே யென்பதனை வேறோரதிகரணமாக வைத்தோதாராயினர்.

இரண்டாமதிகரணம் முடிந்தது

பத்தாஞ்சூத்திரம் முடிந்தது.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவஞானபோதம் — சிற்றுரை.

சிறப்பியல்பு - பயனியல்.

பதினொராஞ்சூத்திரம்.

—ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள்

பதினொராஞ்சூத்திரம்.

காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டு முளம்போற்
காணவுள் ளத்தைக் கண்டு காட்டலி
னயரா வன்பி னரன்கழல் செலுமே.

என்-து. சூ-ம். என்-னின். பரமேசுரனது சீபாதங்களை அணையுமாறுணர்த்துத னுதலிற்று.

எ-து. க-ரை. எனி-ன். சூத்திரக்கருத்துணர்த்துத னுதலிற்று.

இ-ள். அங்ஙனம் ஏகனாகி யிறைபணி நிற்பார்க்கு அறிவிச்சை செயல்கள் விடயித்தற்குரியதோரியைபு ஆண்டுப் பெறப்படாமையின் விடயமாவதொன்றில்லைபோலும் என்னும் வாதிகளை நோக்கி விடயித்த லில்வழி ஆண்டுப் புத்தர் கூறு மாலயவிஞ்ஞானம்போலச் சூனியமாமெனப்பட்டுக் குணஞ் சூனியமாகவே குணியுஞ் சூனியமாய்முடியு மாகலான் அஃதேலாமையின் ஆண்டவையியைபுபற்றி விடயிக்குமா றுணர்த்துமுகத்தானே பயனிரண்டனுள் முடிவா யெஞ்சிநின்ற சிவப்பேறு கூடுதலாய நிட்டையினியல் புணர்த்துதல் இப்பதினொராஞ் சூத்திரத்தின் கருத்து. எ-று.

இதனானே, சூத்திரவியைபும் இனிது விளங்கும்.

அற்றேல், ஏகனாகி யிறைபணி நின்றார்க்கு இனிச்செய்யக்கடவதொன்றின்மையானும், இருணீக்கமும் ஒளி விளக்கமும் உடனிகழ்ச்சியாயவாறுபோலப் பசுத்துவநீக்கமுஞ் சிவத்துவ விளக்கமும் இடையீடின்றி உடனிகழ்வனவாகலின் வேறோத வேண்டாமையானும், முதனூலுட் சுவாநுபூதியாகிய சிவப்பேற்றைப்

பத்தாஞ் சூத்திரத்துட் பாச நீக்கத்தோடு ஒருங்குவைத்தே யோத லானும் அதனையீண்டு வேறுவைத்தோதல் அமையாதுபோலு மெனின்;—அறியாது கடாயினாய்: ஏகனாகி யிறைபணி நிற்பது துரியநிலைக் கண்ணதாகிய அருணிலையே யாகலின் ஆண்டு மல நீங் கிய துணையானே சுகப்பிரபைமாத்திரையே விளங்குவதன்றி அதீத நிலைக்கண்ணதாகியசிவத்துவவிளக்கம் எனப்படும் பரமசுகம்விளங்கா மையின் அதுவிளங்குதல்அவனருளாலல்லதொன்றையுஞ்செய்யாமை மாத்திரையால் அமையாமையின் அதற்குவேறுமாண்டுச் செய்யக் கடவ துண்டென்பது தானே போதருதலானும் இருணீக்கத்தின் ஒளிவிளக்கம்போலப் பசுத்துவநீக்கத்தின் அருள் விளக்கமாத்திரை யேயன்றி ஆனந்த விளக்கமும் உடனிகழாமையானும்; அவ்விரண் டற்கும் வேறுபாடு முன்னர்க் காட்டப்படுமாகலானும், முதனூலிற் பாசக்ஷயம் பண்ணுமாறுணர்த்தியவழிப் பாசநீக்கமாத்திரையே முத்தியெனக்கொண்ட வாதிகளை மறுத்தற்பொருட்டுப் பாசநீக்கம் பெற்றோன் சுவாநுபூதியுடையவனாவனெனப்பதினொராஞ்சூத்திரஞ் செய்தற்குத் தோற்றுவாயாந்துணையே பத்தாஞ் சூத்திரத்திற் செய்துவைத்துச் சுவாநுபூதி நிகழ்ச்சிக்கண் ஓதற்பாலனவெல்லாம் பதினொராஞ்சூத்திரத்துட் கூறுதலின் ஒன்பதாஞ் சூத்திரத்தின் எடுத்துக்கொண்ட ஆன்மசுத்தி பண்ணுமாறு பத்தாஞ்சூத்திரத்திற் சென்றியைந்து முற்றுப்பெற்றாற் போலப் பத்தாஞ்சூத்திரத்தின் எடுத்துக்கொண்ட சுவாநுபூதிநிலை பதினொராஞ்சூத்திரத்திற் சென்றியைந்து முற்றுப்பெறுதலான் அதன்கண் மலையாமைப் பொருட்டு ஆசிரியர் சுவாநுபூதிமானாவ னென்பதனையும் அரன் கழல்செலுமெனப் பதினொராஞ்சூத்திரத்தானே ஒருங்குவைத் தோதினாராகலின் அது மாறன்மையானும், அவ்வாறின்றி மொழி பெயர்த்தல் யாப்பால் நூல் செய்துரைப்பான் புகுந்த ஆசிரியர் வேறுபடச் செய்துரையாராகலானுமென்பது. இதனானே, முதனூலிற் சுவாநுபூதிமானென வாளாகூறியதனைப் பதினொராஞ் சூத்திரத்துப் 'பத்திசெய்க'வென்றதன் பின்னாகக் கொண்டுகூட்டி வைத்துரைத்தலே அதன் கருத்தென்பதூஉம் பெறப்பட்டது.

அற்றாகலினன்றே, பத்தாஞ்சூத்திரம் பாசக்ஷயம் பண்ணுமாறுணர்த் திற்றெனவும், பதினொராஞ்சூத்திரம் பரமசிவனது சீபாதங்களை யணையுமாறுணர்த்திற்றெனவுங் கருத்துரை செய்ததூஉமென்க. இஃ தறியாதார் தத்தமக்கு வேண்டியவாறே யுரைப்ப.

இச்சூத்திரத்தின் பிண்டப்பொழிப்பு: காட்டக் காணுந் தன் மையுடைய கண் உருவத்தைக் காணும்படி அதனோடொருங்கி யைந்து நின்று காட்டி அவ்வுருவத்தைக் காண்கின்ற ஆன்மாப் போல அறிவிக்க அறியு மியல்பையுடைய அவ்வான்மா விடயத்தை யறியும்படி முதல்வன் அதனோ டியைந்துநின்று அறிவித்து அறிந்துவருதலான், அவ்வத்துவித நிலையை மறவாது கடைப்பிடித் துச் செய்யும் அன்பானே அம்முதல்வன் றிருவடியாகிய சிவானந் தானுபூதியைத் தலைப்படும் எ—று.

காணுமென்னும் உவமையடை பொருளினும், கண்டென்னும் பொருள்வினை உவமையினும் சென்றியைந்தன. காணுமென்பதனை ஈரிடத்துங் கூட்டுக.

"வேர்த்து வெகுளார் விழுமியோர்" (நாலடி) என்பதுபோலக் கண்டு காட்டலென்பது மாறி வைத்துரைக்கப்பட்டது.

இக்கருத்துநோக்கியன்றே, இதனை விரித்துக்கூறுவான் புகுந்த வழிநூலாசிரியர் "காட்டிக்கண் டிடுமா போலக் காட்டிக் கண்டிடுவன்" (சிவஞானசித்தி, பதினொராஞ்சூத்திரம். 1. காய மொழி) என்றதூஉமென்க.

அயராமைக்குச் செயப்படுபொருள் அதனையென்றெடுத்துக் கொள்க. அயராவன்பென்பது அயராமையானாகிய அன்பென "ஆறுசென்ற வியர்" போல நின்றது. அது "இத்தையாயு மறி வுடையனுயன்புசெய்ய" (சிவஞானசித்தி, பதினொராஞ்சூத்திரம் 1) என வழிநூலாசிரியர் கூறியதனாலுமுணர்க.

உள்ளத்தையென்பது உருபுமயக்கம்.

அறிவிச்சை செயல்களினிகழ்ச்சியாகிய அயர்ாமையும் அன்பும் செலவும் முறையே காரண காரியங்களாய் அவ்வொருபொருண் மேல் ஒருங்கு நிகழுமென்பார் 'அயராவன்பி னரன்கழல்செலுமே' யென்றார்.

இஃதென்சொல்லியவாறோவெனின்;— உயிரை யின்றியமையாத கண் உருவத்தைக் காணுங்கால் உயிரினதுணர்வு கண்ணொளியெனத் தானென வேற்றுமையின்றி உடனாய் விரவி நின்று கண்ணுக்குக் காட்டியவதனைக் கண்கண்டதென்றுங் கண்ணையதிட்டித்து நின்ற உயிர் கண்டதென்றும் பகுத்தறிய வாராது இரண்டன் காட்சியும் ஒன்றனையொன்றுவிடாது அத்துவிதமாகி ஒருங்கே நிகழுமாறுபோல, முதல்வனை யின்றியமையாத உயிர் ஒரு விடயத்தை யறியுங்கால் முதல்வனதுசிற்சத்தி ஆன்மசிற்சத்தி யெனத் தானென வேறின்றி உடனாய் விரவி நிற்ப முதல்வனும் அவ்வாறு விரவி நின்று ஆன்மாவிற்கு அறிவித்த தொன்றனை அவ்வான்மா அறிந்ததென்றும், அதனையதிட்டித்து நின்ற தானறிந்தானென்றும் பகுத்தறிய வாராது இருவகையறிவும் ஒன்றனையொன்று விடாது அத்துவிதமாய் ஒருங்கே நிகழுமாறு செய்துவரும் இவ்வுபகாரம் பெத்தமுத்தி யிரண்டினும் ஒரு பெற்றித்தாய் உண்மையின் ஏகனாகி யிறைபணிநிற்குமுயிர் முதல்வன் அங்ஙனம் அத்துவிதமாய் உபகரித்துநிற்கு முரிமையை நோக்குமாயின் நோக்குந்தோறும் நோக்குந்தோறும் அப்பொருட்கட் செல்லுமிச்சை அடங்காது மீதூருமாகலின் அவ்வழி அவ்விச்சையே தானாகவிளங்கித் தோன்றும் பேரானந்தத்தை அநுபவிக்கப்படுமென அறிவிச்சை செயல்கள் மூன்றுங்கண்டு விடயிக்குமாறுணர்த்தி அதீதநிலையியல்புகூறியவாறுமென்க. அத்துவிதமாவது பேதப்பொருளிரண்டுந் தம்முள் அபேதமாதற்குரிய சம்பந்த விசேடம். இக்கருத்தேபற்றி "அறிவொளிபோற் பிறிவரு மத்துவிதம்" (சிவப்பிரகாசம் பாயிரம் 7.

புறசமயத்தவர்) என்றார் புடைநூலாசிரியரும். "அங்கியும் ஒன்றிற் றங்கிநின் றல்லது தன்செறழினடத்தா"தாகலின், அதுபோல முதல்வனும் உயிரையதிட்டித்து நின்று எத்தொழிலுஞ் செய்வனென் றுணர்க. உயிர் ஒன்றனை யறிதல் முதல்வன் உடனின்றறிதலை யின்றி அறிவித்தன்மாத்திரையான் அமையாதென்பது "தொண்டனே னினையுமாநினையே" "விரும்புமாவிரும்பே" "தொடருமா தொடரே" "நுகருமாநுகரே" (திருமாளிகைத்தேவர் திருவிசைப்பா, கோயில் 11, 10, 9, 7.) என்றிவ்வாறு முத்திநிலைபற்றி யோதிய திருவாக்குக்களானுமறிக. இவ்வியல்பு நோக்கியன்றே "அறிவானுந்தானே யறிவிப்பான் றானே" என்றோதிய அம்மை "அறிவாயறிகின்றானே" (காரைக்காலம்மையார், அற்புதத் திருவந்தாதி 20) எனவு மோதியதூஉமென்க. முன்னறிதல் அறிவித்தற்பொருட்டெனவும் பின் அறிவாயறிதல் விடயத்தில் அழுந்துவித்தற்பொருட்டெனவுங் கொள்க. இதனையீண்டுவைத்தார் அத்துவிதநிலை இனிது விளங்குதற்கு.

இவ்வாறன்றிக் காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டுமுளம்போற் காணவுள்ளத்தைக் கண்டு காட்டலென்பதற்குக் காட்டுமுபகாரமுணர்த்தன்மாத்திரையே கருத்தென்றுரைப்பாருமுளர். இதனைக் கண்ணழித்துரைப்புழி அவனும் அவற்றது விடயத்தை யுணருமெனக் காணுமுபகாரமாத்திரையே எடுத்துக்கொண்டுரைத்த ஆசிரியர் கருத்தன்றாகலானும், காணுமுபகாரங் காட்டுமுபகாரத்தின் பின்னர்த்தாய் நிகழுமென்பது உணர்ந்துகோடற்பொருட்டு அதுவும் உடன்கூறப்பட்டதன்றி வேறின்மையானும், அவ்வாறன்றென்பார்க்கு ஐந்தாஞ்சூத்திரத்துட் பெறப்பட்டதனை ஈண்டுக் கூறுதல் புநருத்தியாய் முடியுமாகலானும், அவருரைப்பனவெல்லாம் போலியுரையென்றொழிக. அற்றேல். முதனூலிற் பதினொாஞ் சூத்திரத்துட் 'காட்டுவ'னென்பது மாத்திரையேயன்றிக் காண்பனென்பது கூறிற்றில்லையாலெனின்;—அறியாது வினாயினாய்: ஆண்டுக் காட்டுவானுமென்றவும்மை காண்பானுமாமென எதிரது தழீஇநிற்றலின்,

கூறுமை யாண்டையதென்றொழிக. அவ்வும்மைக்குப் பொருள் காணமாட்டாதார் பாடம் வேறாக ஓதுப.

இதனுள், காணுங்கண்ணுக்குக் காட்டுமுளம்போற் காணவுள்ளத்தைக் காட்டிக் காண்டலென்றது ஓரதிகரணம்; அதனையயரா வன்பினரன்கழல் செலுமேயென்றது ஓரதிகரணம்; ஆக இரண்டதிகரணத்தது இச்சூத்திரமென்றுணர்க.

முதலதிகரணம்.

ஈண்டு அவனும் அவற்றது விடயத்தையுணருமென்றது.

எ—து. மே—ள். எ—னின். முதல்வன் உயிர்க்குக் காட்டுமுபகாரமாத்திரையே யுள்ளதென்னும் வாதிகளை நோக்கி அத்துவித நிலையுணர்த்துதற் கெடுத்துக்கொண்ட சூத்திரத்தின் முதற்கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று.

இ—ள். முதல்வனும் உயிர்களானுணரப்படும் விடயத்தை உடனின்றுணருவன். எ—று.

உம்மை உயிர்களுணர்தலேயன்றியென இறந்ததுதழீஇயிற்று.

இஃதறியாதார் ஈண்டுணருமென்றது அறிவித்தற்கேதுவாயறியுமென்றுரைப்பாருமுளர். அவ்வாறுரைப்பிற் சித்தசாதனமாமாகலானும், ஈண்டைக் கியையின்மையானும் அது போலியென்றொழிக.

'அவையே தானேயா' யெனவும் 'தாந்தமுணர்வின் றமியரு' ளெனவும் மேற்பொதுவகையாற் கூறிப்போந்தா அத்துவிதத்தை

ஈண்டுக் காணுமுபகாரத்தின் வைத்துணர்த்தி இனிது விளக்கிய வாறு.

இவ்வான்மாக்கள் அவனையின்றியமைந்து ஒன்றையும்விடயி யாவாகலான்.

எ—து, ஏது. எ—னின். கண் சடமாகலானும் காண்டற்பயன் உயிர்க்கேயாகலானும் கண் காண்புழி உயிரும் உடனின்று காண டல் பெறப்படும் கண்போல் உயிர் சடமன்மையானும் உணர்தற் பயன் உயிர்க்கேயாகலானும் அதனையெடுத்துக் காட்டி அவனும் அவற்றது விடயத்தையுணருமென்றல்அமையாதென்பாரைநோக்கி மேற்கோளைச் சாதித்த னுதலிற்று.

இ—ள். விளக்கொளி கண்ணொளியோடு கலந்து கண்ணொளி யோடு கூட உருவத்தினுங் கலந்தாலன்றி அஃதவ்வுருவத்தைக் காண்டலின்றாயவாறுபோல அறிவிக்கவறியும் இயல்பினவாய உயிர் களும் முதல்வனதுணர்வு தம்மோடு விரவி நின்று தம்மோடு கூடச் சென்று விடயத்தினும் விரவிநின்றால் அறிவு விளங்கி அதனையறி யும் இயல்பினவன்றித் தனித்தமையவுமாட்டா, தனித்தொன்றனை விடயிக்கவுமாட்டா வாகலான் அறிவு விளங்குதன்மாத்திரைக்கே யன்றி விடயத்தைப் பற்றுதற்கண்ணும் முதல்வன் உடனின்றறி தல் ஒருதலையான் வேண்டப்படுதலான் ஈண்டு அவனும்அவற்றது விடயத்தை யுணருமென மேற்கொண்டது. எ—று.

அவனையின்றியமையாமையிற் காட்டுமுபகாரம் விளங்கினாற் போல அவனையின்றி ஒன்றையும் விடயியாமையிற் காணுமுபகார மும் இனிது விளங்குமென்பார் அவனையின்றியமைந்தொன்றையும் விடயியாவாகலா னென்றார்.

அமைந்து விடயியா வென்றதனைக் "சுந்தித்துச் சுழலும்" (சித்தி—10: செய்—6) என்றாற்போலக்கொள்க.

உம்மை முற்றும்மை.

விடயியா என்றது பெயரடியிற் பிறந்த எதிர்மறைவினை "எவ்விடத்து மிறையடியை யின்றியமைத் தொன்றை யறிந்தியற்றி யிடாவுயிர்க ளீசன் றானுஞ்—செவ்விதினி னுளம்புகுந்து செய்தி யெலா முணர்ந்து சேட்டிப்பித் தெங்குமாய்ச் செறிந்து நிற்ப—னிவ்வுயிர்க டோற்றும்போ தவனையின்றித் தோற்றா விவற்றினுக்கம் முதலெழுத்துக் கெல்லாமாய் நிற்கு—மவ்வுயிர்போ னின்றிடுவ னாதலானு மரனடியை யகன்றுநிற்ப தெங்கே யாமே" (சித்தி, சுபக்கம், சூத்–11, செய் 7) என வழிநூலாசிரியர் இதனை விரித்தோதியவாறு முணர்க. எவ்விடத்துமென்றது பெத்த முத்தி யிரண்டினு மென்பதாம். இதனுள், 'இறையடியை யின்றியமைத் தொன்றையறிந்தியற்றிடா வுயிர்கள்' எனவும், 'ஈசன்றானெங்குமாய்ச் செறிந்து நிற்பன்' எனவுங் கூறியது விடயத்தின்கட்படு நிகழ்ச்சிக்கெனவும், 'இவ்வுயிர்கடோற்றும்போதவனையின்றித் தோற்றா' எனவும், 'அவ்வுயிர் போனின்றிடுவன்' எனவுங்கூறியது உயிரின்கட்படு நிகழ்ச்சிக்கெனவுங்கொள்க. அவ்வாறு கொள்ளாக்கால் இருகாற்கூறுதல் புனருத்தியாய்முடியுமென்றொழிக. இனி விளக்கொளி கலத்தல் ஈரிடத்தும் வேண்டப்படுமென்பதூஉம், "விளக்கொளி கலந்தவற்றை" எ–ம். "விளக்கின்சோதி கலந்திடும்" (சிவப்பிரகாசம் உண்மை 8 கண்ணொளி)எ–ம். புடைநூலாசிரியர் வகுத்தோதியவாற்றானுணர்க. அஃதங்ஙனமாக, பாமுத்தியில் உயிர்க்கு விடயமாவது ஒன்றின்மையின் வழிநூலாசிரியர் எவ்விடத்துமென்றது அமையுமாறென்னை யெனில்;—அறியாது கூறினாய்; "சுத்தவநு போகத்தைத் துய்த்தலானும்" (உண்மை விளக்கம் 51, முத்திதனில்) எ–ம். "ஒன்றி நின் றுணரு முண்மை" (சிவப்பிரகாசம், உண்மை 37, ஒன்றிரண்டாகி) எ–ம். பிறாண்டும் இவ்வாறே யோதுப வாகலின், பாமுத்தியில் உயிர் சிவானந்தாநுபூதியை விடயித்தலுண்டெனவும், அது முதல்வனை இன்றி யாகாமையின் அவனும் ஆண்டவ்வநுபூதியை உடனின்றறிவனெனவுமுணர்க.

ஐந்தையு மோக்க வுணரா தவற்றுணர்வ
தைந்தும்போ னின்றுணரு மாகலா—னைந்தினையு
மோன்றேன்றுப் பார்த்துணர்வ துள்ளமே யெவ்வுலகு
மோன்றேன்றுப் பார்க்கு முணர்ந்து. 68

எ—து. உம். எ—னின். அவனும் அவற்றது விடயத்தை யுடனின்றுணருமாயின் அவற்றோடு அவனிடை யறிதற்கட்படும் வேற்றுமை இல்லைபோலு மென்பாரை நோக்கி வேற்றுமையுங்காட்டி அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ—ள். உள்ளம் எ—து. ஆன்மாவாவது,—அவற்று ஐந்தும் போல் நின்று உணர்வது உணரும் ஆகலான். எ—து. சுவையொளி யூறோசை நாற்றமென்னுமைந்தினும் ஐம்பொறிபோல் அது வது வாய்ச் செறிந்து நின்று உணர்தற்பாலதனை உணருந்தன்மைத்தாகலான்,—ஐந்தையும் ஒக்க உணராது ஐந்தினையும் ஒன்று ஒன்று ஆப் பார்த்து உணர்வது. எ—து. அவ்வைம்புலன்களையும் ஒருங்கேயுணர மாட்டாது அவ்வைந்தினையும் ஒரோவொன்றாயறிந் தநுபவிப்பதாம், —ஒன்று எவ்வுலகும் ஒன்றாய் உணர்ந்து பார்க்கும். எ—து. அது போலச் சார்ந்ததன்வண்ணமாய்ப் பலதிறப்படுதலின்றி என்றுமொரு பெற்றித்தாகிய சிவம் எல்லாவுயிர்களுடைய எல்லாவிடயங்களையும் பொதுவகையான் ஒருங்கேயுணர்ந்து அவ்வுயிர்களுடனின்று சிறப்புவகையானுமறியும். எ—று,

இது சொற்பொருட்பின்வருநிலை.

சிவத்தைப் பிரித்தமையின் ஏகாரம் பிரிநிலைக்கண் வந்தது.

ஒன்றென்பது குறிப்பேதுவாய்நின்ற பெயர்.

ஏகமாய் நின்றே யிணையடிக ளொன்றுணரப்
போகமாய்த் தான்விளைந்த பொற்பினா—னேகமா
யுள்ளத்தின் கண்ணானா னுள்குவா ருள்கிற்றை
யுள்ளத்தாற் காணானோ வுற்று. 69

எ—து. உ—ம். எ—னின். ஆன்மா ஐம்பொறியை விடயிப்புழிப் போல முதல்வனை விடயிப்புழியும் முதல்வன் அவ்வாறுடனின்று தன்னைத் தான் விடயிப்பனெனின் ஆன்மாச்சிரயமென்னுங் குற்றமாமாகலின் அது பெறப்படாமையான் அவனும் அவற்றது விடயத்தையுணருமென்றல் யாண்டுஞ்செல்லாதென்பாரை நோக்கி ஆண்டும் அவ்வாறுணர்த்துத னுதலிற்று.

இ—ள். ஒன்று ஏகம் ஆய் நின்றே இணை அடிகள் உணரத் தான் போகம் ஆய் விளைந்த பொற்பினான். எ—து. முதல்வனைச் சார்ந்தவழி அவ்வண்ணமேயாய் ஒருபெற்றிப்பட்ட ஆன்மா அவனோடொற்றுமைப்பட்டு நின்று அவனதடியிணைகளை யுணரவே தான் அவ்வான்மாவுக்குப் பரபோகமாய் மேன்மேல் விளைகின்ற பொலிவினையுடையனாகலானும்,—உள்ளத்தின்கண் ஏகம் ஆய் ஆனான். எ—து. அங்ஙனமுணருங்கால் அவ்வான்மஞானத்தினிடத்து ஏகமாய் விட்டு நீங்காதவனாகலானும்,— உள்குவார் உள்கிற்றை உள்ளத்தான் உற்றுக் காணானோ. எ—து. கருதுவார் கருதிய பொருளாகிய தன்னை அவரறிவோடு கூடி நின்றறியான்கொல்லோ. எ—று.

போகமாய்த் தான் விளைந்த பொற்பினன், ஏகமாயுள்ளத்தின் கண்ணானன் என்னும் பெயரடைகள் ஏதுப்பொருளவாய் நின்றன.

யாண்டுஞ்சேற லுணர்த்துதற்கு உள்குவாருள்கிற்றையென்றார் "வேண்டுவார் வேண்டியதே யீவான்" (திருநாவு: மறைக்கா—1) என்றாற்போல.

ஆனுருபு கூட்னிகழ்ச்சிப்பொருட்கண் வந்தது. ஓகாரம் எதிர் மறை.

ஆன்மாக்கள் முதல்வனை விடயிக்குங்கால் அவற்றது விடய மாகிய அவன் தன்னாலும் உடனின்றுணரப்படுவன், உள்குவாருள் கிய பொருளாகலின்.

மேலவெண்பாவிற் கூறிப்போந்த ஐம்புலன்போல வென்று அனுமானவளவை காட்டுவார் உள்குவாருள்கிற்றை யுள்ளத்தானுற் றுக் காணுனேவென்றும், உள்குவர்ருள்கிற்ருதல் ஈரிடத்துமொக்கு மென்பார் ஏகமாய்நின்றே யிணையடிகளொன்றுணரப் போகமாய்த் தான்விளைந்த பொற்பினன் என விடயித்தற்கட்படுமியல்பும் ஏகமா யுள்ளத்தின்கண்ணனெனை அறிவு விளங்குதற்கட்படு மியல்பும் எடுத்தோதினர்.

பரபோகமாயென்னது போகமாயென்றதும் ஒப்புமையிணங்கு தற்பொருட்டு. சேற்றுநிலமிதித்துச் சென்ருனுக்கு வன்னிலம் போலப் பரபோகவிளைவு செயற்கைப்பொருளாய் நிற்றலின், ஆக்க மும் காரணமும் அடுத்து வந்தது. இணையடிகளுணருந்தோறும் போகம் மேன்மேல் விளைதல் ''புணர்ந்தாற் புணருந்தொறுபெரும் போகம்பின் னும்புதிதாய்—மணந்தாழ் புரிகுழ லாளல்குல் போல வளர்கின்றதே'' (திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார்—9 உணர்ந்தார்க்) எனவும் அப்பொருண்மேல் வைத்தோதிய திருவாக்கானுமறிக.

தெளிவுபற்றி விளைந்தவென இறந்தகாலத்தாற் கூறினர்.

கண் கண்ணடியினின்றுந் தன்னை விடயித்தாற்போல முதல் வன் ஆன்மாவுடனின்று தன்னை விடயித்தல் பொருத்தமுடைமை யின், ஆன்மாச்சிரயமென்னுங் குற்றம் இன்னோரன்னவற்றிற்கெய் தாதென்றுணர்க. கண்ணடிக்குள்ளாகத் தோன்றுவதுபோலும் எதிர்விம்பமாவது விம்பமேயன்றி வேறன்றென்பது சிவாகமநூற் றுணிபென்க.

இதனுள் அவனும் அவற்றது விடயத்தையுணருமென உணர்வேபற்றி யோதினரேனும் "எத்திற ஞானமுள்ள தத்திற மிச்சை செய்தி" (சித்தி-முதற்சூத்திரம் 62. சத்திதன்வடி.) என்பவாகலின், அவற்றிற்கும் இஃதொக்கும்: ஒக்கவே, பெத்த முத்தியிரண்டினும் ஆன்மா விடயிக்கப்படும் விடயங்களை முதல்வன் உடனின்று விடயிப்பனென்பதூஉம், பெத்தத்தின் அவனிவனாய் நின்று விடயித்தலின் விடயங்கள் அவனுக்கன்றி இவனுக்காயின் முத்தியின் இவனவனாய் நின்று விடயித்தலின் அவனொழிந்த விடயங்களெல்லாம் இவனுக்கின்றி அவனுக்காயினவென்பதூஉம் இனிது விளங்கும். இம்முறைமை நோக்கியன்றே உலகத்துள் ஒன்றனை ஈவாரும் ஏற்பாருஞ் சிவார்ப்பணமெனக் கருதாதவழிக் குற்றமென்று ஆகமங்களோதியதூஉம், "யாதொரு தெய்வங்கொண்டீ ரத்தெய்வமாகி யங்கே—மாதொரு பாகனார் தாம் வருவர்" (சித்தி. இரண்டாஞ்சூத்திரம் 25) என்றதூஉம், அவ்வுண்மையறிந்தவழி "எத்தனுவி னின்று மிறைபணியார்க் கில்லைவினை—முற்செய்வினையுந்தருவான் முன்" எ—ம். "பெற்றசிற் றின்பமே பேரின்பமாய்" (திருவுந்தி—33) எ—ம். "உடம்புடைய யோகிகடா முற்றசிற் றின்ப—மடங்கத்தம் பேரின்பத் தாக்கி" (திருக்களி—76) எ—ம், "காணுங் கரணங்களெல்லாம்பே ரின்பமெனப்—பேணுமடியார்" (திருவாச—பண்டாயநான்—6.) எ—ம். "எல்லாஞ் சிவமாயிருந்ததே" எ—ம். இவ்வாறோதியதூஉமென்க.

முதலதிகரணம்முடிந்தது.

இரண்டாமதிகரணம்.

இனிப் பத்தியினான் மறவாதேத்த அவனது சீபாதத்தை யணையுமென்றது.

எ-து. மே-ள். எ-னின். ஏகனுகி நின்ரூர்க்கு அவ்வியைபு பற்றி அறிவிச்சைசெயல்கண்மூன்றும் ஆண்டுவிடயிக்குமாறு யாங் ஙனமென்பாரை நோக்கி நிட்டையி னியல்புணர்த்துதற்கெடுத்துக் கொண்ட இரண்டாங்கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று.

இ-ள். சூத்திரத்துரைத்தவாறுபற்றி யுரைத்துக்கொள்க.

"இத்தையாயு மறிவுடையனுயன்புசெய்ய"(சித்தி-11:1) என வழிநூலாசிரியருமோதுதலின் ஈண்டு மறவாது பத்தியினுலேத்த வெனச் சூத்திரப்பொருட்கேற்ப மாறிவைத் துரைத்துக்கொள்க. ஏத்தவென்றது உபசாரவழக்கு.

அன்பு பத்தி காதலென்ரூற்போல்வன இச்சை மீதூர்தற் பொருளவாகலான், அது பாமுத்தியினு முண்டென்பதுணராதார் பத்தியாவது சீவன்முத்திநிலைக்கே செய்யப்படுவதொரு சாதனம் போலு மெனமயங்கித் தத்தமக்கு வேண்டியவாறே யுரைப்ப. பர முத்தியின்கண் இச்சை நிகழாதவழிச் சிவபோகம் அநுபவமாதல் செல்லாமையானும், சீவன்முத்திநிலைக்கே கூறுவதொன்ரூயிற் "செம்மலர் நோன்ருள்" என்னுஞ் சூத்திரத்து ஒருங்குவைத்தோ தவவமையும், சூத்திரம் வேறுசெய்ய வேண்டாமையானும், அவ்வுரை போலியென்றொழிக.

அவன் அன்னியமின்றிச் செய்வோர்செய்திப்பயன் விளைத்து நிற்றலான்.

எ-து. எது. எ-னின். பத்தியினுன் மறவாதேத்தினும் அவ னது சீபாதத்தை யணைதல் பாமுத்தியினன்றி முடியாதென்பாரை நோக்கி மேற்கோளைச் சாதித்த னுதலிற்று.

இ-ள். அம்முதல்வன் வேறுநில்லாது செய்வோர் செய்வன வற்றை யறிந்து அவ்வச்செய்திக்குத் தக்க பயனை மிகச் செய்யலா

யின் அவ்வப்பொழுதே விளைவித்தும் அல்லுழிக் காலாந்தரத்தின் விளைவித்தும் உடனாய் நிற்பனுகலான் இனிப்பத்தியினுன் மறவாதேத்தவே அம்முதல்வனது சீபாதத்தை யணையுமெண மேற்கொண்டது எ—று.

அருக்கனேர் நிற்பினு மல்லிருளே காணுர்க்
கிருட்கண்ணே பாசத்தார்க் கீச—னருட்கண்ணாற்
பாசத்தை நீக்கும் பகலலர்த்துந் தாமரைபோ
னேசத்திற் றன்னுணர்ந்தார் நேர். 70

எ—து. உ—ம். எ—னின். அரன் கழல் சேறல் உடம்பினீங்கிய பின்னன்றி உடம்புடையவழியுங் கூடுமாயின் அது ஞாயிற்றினொளி போல மருங்குள்ளார்க்குப் புலனுதல்வேண்டு மென்பாரைநோக்கி அது கூடாமையுங் கூடுமாறும் உவமைமுகத்தானுணர்த்தி ஏதுவை வலியுறுத்துத லுதலிற்று.

இ—ள். அருக்கன் நேர் நிற்பினும் காணுர்க்கு அல் இருளே. எ-து. ஞாயிறு எல்லார்க்கும் ஒப்ப நிற்பினும் அது காட்சியுடையார் கண்ணுக்கன்றி அஃதில்லாதார் கண்ணுக்கு இரவின் கண்ணதாகிய இருளேயாம் அதுபோல,—ஈசன் பாசத்தார்க்கு இருட்கண்ணே எ-து. முதல்வன் எங்ஙனும் ஒப்ப நிற்பினும் மலநீங்கிய முத்தர்க் கன்றி அஃதுடையார்க்கு அவன் அம்மலத்தின் கண்ணேயாவன். சீவன்முத்தரும் ஏனையோர்போல் உடலுடைமையிற் பாசத்தாராகலின் வேற்றுமையின்றாலெனின்;-பகல்அலர்த்துந் தாமரைபோல் எ-து ஏனைத் தாமரைகளோடொப்ப ஒருங்கு நிற்பினும் பக்குவமுடைய தாமரையைக் கூம்புதலை நீக்கி அலர்த்து ஞாயிறுபோல,— நேசத்தில் தன் உணர்ந்தார் நேர் அருட்கண்ணால் பாசத்தை நீக்கும் எ—து. ஏனையோர்போல் உடம்போடு நிற்பினும் பருவமுடையராய்ப் பத்தியினுற்றன்னை மறவாதுணர்வார்க்கு முதல்வன் தனது

திருவருட்பார்வையாற் பாசத்தை நீக்கி அறிவை யலர்த்தும் ஆகலான் உடம்புள்வழியும் அவர் பாசத்தாரல்லர் எ-று.

ஆகலான் உடம்புள் வழியும் அவர் பாசத்தாரல்ல ரென்பது குறிப்பெச்சம்.

ஏகாரந் தேற்றம்.

திணிந்தவிருளையென்பார் அவ்விருளென்றார்.

மலத்திற்குக் கண்ணாவது அறியாமை.

காலும் பகலும் ஆகுபெயர்.

அருக்கன் எடுத்துக்காட்டுவமை.

தன்னையென்னும் இரண்டனுருபு விகாரத்தாற் றொக்கது.

ஏழாம் வேற்றுமைப்பொருட்கண் வருமேகாரென்பது உருபுமயக்கமாய் நான்காவதுணர்த்திற்று.

நீக்குதலும் அலர்த்துதலும் வினையிடத்துஞ் சென்றியைதலின் ஈரிடத்துஞ் செயப்படுபொருளேற்பன வருவிக்கப்பட்டன.

மன்னுமிருளை மதிதுரந்த வாறன்றி
மன்னு மரனே மலந்துரந்து — தன்னின்
வலித்திரும்பைக் காந்தம் வசஞ்செய்வான் செய்தல்
சலிப்பில் விகாரியலன் றான். 71

எ-து. உ-ம். எ-னின். தேசத்திற் றன்னுணருஞ் சீவன்முத்தர்க்குப் பாசத்தை நீக்கி அறிவை யலர்த்துதல் பரமுத்தியி னன்றி இல்லையென மூரணிக்கூறும் வாதிகளைநோக்கிப் பாசத்தை

நீக்கி அறிவையலர்த்து முறைமை இவ்வாறென்றுணர்த்தி அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ—ள். அன்பின் மன்னும் அரனே மன்னும் இருளை மதி தூரந் தவாறு மலம் தூரந்து. எ—து. உயிரைத் தானாக்கிக்கோடற்கணுள தாகிய இச்சை மிகுதியான் அவ்வுயிரோடும் அநாதியே நிலைபெறு முதல்வன் கண்ணின்க ணிலைபெறும் இருளைப் பிறைமதி நாடோ றுஞ் சிறிது சிறிதாக நீக்கியோட்டுமாறுபோல் அவ்வுயிரின் கண்ண தாகிய மலசத்தியை அவ்வப்பருவந்தோறுஞ் சிறிது சிறிதாகச் சோபானமுறையி னீக்கிப் பற்றறத் தூரந்து,—காந்தம் இரும்பைத் தன்னின் வலித்து வசம்செய்வான் செய்தல் சலிப்பு இல். எ—து. காந்தக்கல் இரும்பைத் தன்கணீர்த்துத் தன்வசமாகச்செய்தல் போல மலம் அங்ஙனந் தூரக்கப்படுந்தோறும் அம்முறையே அச் சத்தி பதிவித்து உயிரைத் தன்கண் வலித்துக்கொண்டு தன்வச மாகச்செய்துவருஞ்செய்கையின் அவனுக்கு ஒருஞான்றுஞ் சலிப் பில்லை,—விகாரி அலன் தான். எ—து. அங்ஙனஞ் சலியாது செய்து வருதல்பற்றி விகாரியாவானு மல்லன். காந்தம்போலத் தனது சந் நிதிமாத்திரையிற்செய்யும் அம்முதல்வன். எ—று.

மதியென்றது ஏற்புழிக்கோடலான் ஈண்டு வளர்பக்கத்திற் றிங்களின்மேற்றாயிற்று. "அந்த வருளுனக்கிங் காதார மாயல்லி— னிந்து வெனவெறித் திட்டு" என்றதும் அது.

மலந் தூத்தல் உயிரின் செயலானவதன் றென்பதுபடநின் றமையின் ஏகாரம் பிரிநிலைக்கண்வந்தது.

வான் பான் யாக்குக்கள் தொழிற்பெயர் விகுதியுமாமென்பது "காப்பாக்கறிந்து" (திருக்குற—காதற்சிற—6) என்பதனானுணர்க.

உவமவுருபு விரித்துரைக்க.

சவித்தல் வேசறுதல்.

செய்தற்கண்ணென எழனுருபு விரித்துரைக்க.

மதிதூரந்தவாறு மலந்தூரந்தென்ற விதனுனே மலநீங்குவது பின்னென்பார்மதம் மறுக்கப்பட்டவாறு காண்க.

சோபானமுறையி னீக்குதலானன்றே, சத்திநிபாதஞ் சிவபுண்ணியமுதலாயின நால்வேறு வகைப்பட்டதூஉம், அவற்றுள்ளும் ஒரோவொன்று பலவேறுவகைப்பட்டு விரிந்ததூஉமென்க.

நசித்தோன்றி னுள்ள நசித்தலா லொன்ரு
நசித்திலதே லொன்ருவ தில்லை – நசித்துமல
மப்பணைந்த வுப்பி னுளமணைந்து சேடமாங்
கப்பின்ரு மீசன் கழல். 72

எ–து.உ–ம்.எ–னின். உயிருக்குக் குணம்போல அநாதியாயுள்ள சகசமலம் அவ்வுயிரின் வேருய்த் தூக்கற்பாலதன்ருகலின் மலந்தூரந்தென்றது அமையாதென்னும் பாடாணவாதசைவரைநோக்கி அருத்தாபத்தியளவையான் அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ–ள். நசித்து ஒன்றின் உள்ளம் நசித்தலால் ஒன்ரு நசித்திலதேல் ஒன்று ஆவது இல்லை. எ–து. அரன்கழல் செல்லுங்கால் அதனை ஆன்மாக் கெட்டொன்றுமோ கெடாதொன்றுமோவெனக் கடாயினுர்க்குக் கெட்டொன்றுமெனின், ஆன்மாக்கெட்டுப்போகலான் ஒன்றமாட்டாது; கெடாதொன்றுமெனிற் கெடாதவழி இருபொருளாய் நிற்றலின் ஒன்ருமாறில்லை; ஆகலான் அருத்தாபத்தியளவையானே,—அப்பு அணைந்த உப்பின் மலம் நசித்து உளம் ஈசன் கழல் அணைந்து சேடம் ஆம். எ–து உப்புத் தனது கண்டிப்பு நீங்கி நீரின் ஒன்ருமாறுபோலத் தனது சகசமலங் கெட்டொழிய

ஆன்மா அரன்கழலையொன்றி அவ்வான்கழற்குச் சேடமாம்,—கப்பு இன்று ஆம். எ—து. அங்ஙனஞ் சேடமாகிய ஆன்மாவுக்கு மீளக் கவர்ச்சியில்லை. எ—று.

ஒன்றாதென்னுந் துவ்விகுதி விகாரத்தாற் றொக்கது.

பின் வந்த சசித்தென்பது செயவெனெச்சத் திரிவு.

யாதொன்று யாதொன்றன்பொருட்டேயாய்த் தனக்கெனச் சுதந்திரமின்றி நிற்கும் அஃததற்குச் சேடமென்பதறிக. "அவை யுடைமை யாளாகா மங்கு" எனவோதுதலின், ஏனைப் பசுபாசங்கள் முதல்வனுக்குப் பொதுவகையாற் சேடமாயினும், இதுபோலச் சிறப்புவகையாற் சேடமாதலின்மையின் இதனை வேறெடுத்தோதினர்.

முத்திநிலை கூறி முடிந்தமையின் இறுதிக்கட் 'கப்பின்று'மென அவினுவிருத்தியுங் கூறினர்,

பொன்வாண்முன் கொண்மூவிற் புக்கொடுங்கிப் போயகலத்
தன்வாளே யெங்குமாந் தன்மைபோன்—முன்வாண்
மலத்தின் மறைந்துள்ள மற்றுலகை யுண்ணு
மலத்திரித்துச் செல்லும் வரத்து. 73

எ—து. உ—ம். எ—னின். நான்காஞ்சூத்திரமுதல் இத்துணையிற் கூறிப்போந்த கேவல சகல சுத்தமென்னும் முத்திறத் தவத்தைகளினும் ஆன்மாத் தன்னியல்பிற்குக் கேடின்றியே நிற்குமென்பது உவமையின் வைத்துக்காட்டி மேலதனை வலியுறுத்துதனுதலிற்று.

இ-ள். பொன் வாள் முன் கொண்மூவில் புக்கு. எ-து. ஞாயிறு காலைப்போதின் முகிற்படலத்துண் மறைந்து,—ஒடுங்கி. எ-து. அம்

முகிற்படலம் ஒருபுடை நீங்கியவழித் தன்னொளி ஏகதேசமாய் ஒடுங்கித்தோன்றி,—பேர்ய் அகல் எங்கும் வாளே ஆம் தன்மைபோல் எ-து. அம்முகிற்படலம் பெருங்காற்றனடியுண்டு முழுவதும் விட்டொழிந்தவழி எங்கணுந் தன்னொளியேயாய்த் தோன்றும் பெற்றி போல,—உள்ளம்முன் வாள் மலத்தின் மறைந்து. எ-து. ஆன்மா அநாதியே தன்னறிவு மலத்துண் மறைப்புண்டு கேவலப்பட்டு,— மற்று உலகை உண்ணும். எ-து. பின்பு கருவிகளோடு கூடி ஏகதேசமாய் அறிவு விளங்கி ஐம்புலன்களை விடயிக்கும்,—மலத்து இரித்து வாத்துச் செல்லும். எ-து, பின்பு அம்மலத்தை முதல்வனருளாற் பற்றறக் களைந்து வியாபகமாய் அறிவுவிளங்கி அவனது சீபாதத்தை யணைந்து சுத்தப்படும். எ-று.

தன்மையென்றூர் கொண்மூவிற் புக்குழியுங் கேடின்மையின்.

ஏகாரந் தேற்றத்தின்கண் வந்தது.

பின் வந்த வாள் ஆகுபெயர்.

வினைமாற்றின்கண் வந்த மற்றென்னுமிடைச்சொல் மலத்திரித்தென்பதனோடியைந்தது. சாரியையுள்வழித் தன்னுருபு நிலையாதென்றது இலேசாற் கொள்க.

உவமைவினைகள் பொருளினுஞ் சென்றியைந்தன.

அறிவு மறைந்தும் ஒடுங்கியும் மறைப்பு நீங்கியே எங்குமாய் நிகழ்தன்மாத்திரைக்கே பொன்வாளுவமையென்பார், 'உலகையுண்ணும்' 'வாத்துச் செல்லு'மென வேற்றுமையும் உடன்கூறினர்.

மலகசித்தலாவது தனது மறைத்தற் சத்தி மடங்கிக் கீழ்ப்படு தன்மாத்திரையே பிறிதன்றென்பதூஉம் உவமையாற் பெறுதும்.

இரண்டாமதிகரணம் முடிந்தது.

பதினொராஞ்சூத்திரம் முடிந்தது.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவஞானபோதம் — சிற்றுரை.

சிறப்பியல்பு - பயனியல்.

பன்னிரண்டாஞ்சூத்திரம்.

—ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள்.

பன்னிரண்டாஞ்சூத்திரம்.

செம்மலர் நோன்றாள் சேர லொட்டா
வம்மலங் கழீஇ யன்பரொடு மரீஇ
மாலற நேய மலிந்தவர் வேடமு
மாலயந் தானு மரனெனத் தொழுமே.

எ—து. சூ-ம். எ-னின். அசிந்திதனைப் நின்ற பதியைச் சிந்திதனாகக் கண்டு வழிபடுமாறுணர்த்துத னுதலிற்று.

எ-து. க-ரை. எ-னின். சூத்திரக்கருத்துணர்த்துத னுதலிற்று.

இ—ள். அயராவன்பினரான்கழல்சென்ற முத்தர்க்குச் சீவன் முத்திநிலைக்கண் அவ்வறிவிச்சை செயல்கள் ஒரோவழிப் புறத்துச் செல்லுங்கால் அவை செல்லுமிடம் இவையென்பதுணர்த்துமுகத் தான் வாக்குமனாதீதமாய்ப் பத்தியினான் மறவாதே தத்த நின்றமுதல் வனை வாக்குமனக் கோசரமாம்படி தெளியக்கண்டு வழிபடுமா றுணர்த்துதல் இப்பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரத்தின் கருத்து. எ-று.

சூத்திரவிலையையும் இனிது விளங்கும்.

இச்சூத்திரத்தின் பிண்டப்பொழிப்பு: அயராவன்பினான்கழ லணைந்த சீவன்முத்தனாவான் செங்கமலமலர்போல விரிந்து விளங்கிய முதல்வனது நோன்றாளை அணையவொட்டாது அயர்த் தலைச் செய்விக்கும் அவ்வியல்பினையுடைய மும்மலவழுக்கை ஞான நீராற்கழுவி அங்ஙனம் அயராவன்பு செய்யுமெய்ஞ்ஞானிகளோடு கலந்துகூடி மலமயக்க நீங்குதலான் அன்புமிக்குடைய அவரது திரு வேடத்தையுஞ் சிவாலயத்தையும் முதல்வனெனவே கண்டு வழி பட்டுவாழும் எ-று.

எழுவாய் மேலைச்சூத்திரத்தினின்றும் வருவிக்கப்பட்டது. சீவன்முத்தனென்பது எற்புழிக்கோடலாற் பெறுதும்.

தோன்றுள் வினைத்தொகை. தோன்றல் பொறுத்தல். "எடுத்துச் சுமப்பானை" (திருட்வருட்ப - உயிர்விள-5) என்றார் புடைநூலாசிரியரும்.

கழீஇயென்றது குறிப்புருவகம்.

மாலறநேய மலிந்தவரென்றது அம்மலங்கழீஇ யன்பரோடு மரீஇயினா ரென்னும் பொருடந்து சுட்டுப்பெயர் மாத்திரையாய் நின்றது.

நேயமலிதல் கூறவே, வழிபாடும் பெறப்படும்.

தான் அசை.

அம்மலங்கழீஇ யென்றதனால் அறிவு வியாபரிக்குமிடமும், அன்பரோடுமரீஇ யென்றதனால் இச்சை வியாபரிக்குமிடமும், தொழுமென்றதனாற் செயல் வியாபரிக்குமிடமும் பெறப்பட்டன. படவே, சீவன்முத்தர்க்கு அறிவிச்சைசெயல்கள் ஏனைவிடயங்களிற் செல்லாவென்பதூஉம் பெறப்பட்டது. இம்மூன்றும் பிரிப்பின்றி ஓரிடத்தொருங்கு நிகழ்வனவாகலின், விடயவேற்றுமையின்மையுமுணர்க,

தொழுகவென்னாது தொழுமென்றமையின், இஃதனைந்தோராது தன்மையென்பது பெற்றாம். அற்றாகலினன்றே இதனைச் சாதனவோத்தின் வையாது ஈண்டு வைத்தாரென்பது. இனித் தொழுமென்றதனை இரட்டுறமொழிந்துகொண்டு விகுதிப்பொருள் பட நின்ற முன்னிலையேவலாக்கியு முரைத்துக்கொள்க, என்னை? செல்வப் பெருக்கமுடையார்க்கு உணவாகிய ஆன்பால் உடம்பு நோயின்றி வளரச்செய்யும் மருந்துமாதல்போல, இவ்வழிபாடு மல

வாசனை சிறிதுந் தாக்குதலின்றிச் சிவானந்தம் மேன்மேல் வளரச் செய்யுஞ் சாதனமாதலுமுடைமையின், கண்ணழித்துரைபற்றி விதியாக வைத்துரைத்தலும் அதுபற்றி.

இதனுள், செம்மலர் நோன்றாள் சேரலொட்டா வம்மலங்கழீஇயென்றது ஓரதிகரணம்: அன்பரொடு மரீஇயென்றது ஓரதிகரணம்; மாலறநேய மலிந்தவர் வேடமு மாலயந் தானு மரனெனத் தொழுமே யென்றது ஓரதிகரணம்; ஆக மூன்றதிகரணத்தது இச் சூத்திரமென்றுணர்க

முதலதிகரணம்.

ஈண்டு ஆணவமாயைகான்மியமென்னு மலங்களைக் களைகவென்றது.

எ-து. மே-ள். எ-னின். சீவன் முத்தர்க்கு ஒருதலையான் முன்னர்ச் செய்யக்கடவதிதுவெனச் சூத்திரத்தின் முதற்கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று.

இ-ள். வெ-டை.

கன்மமலமே தன்மூலத்தைநோக்கிக் கான்மியமெனவும்படும். காமியமெனப் பாடமோதி, ஆகாமியங் காமியமெனத் தலைக்குறை யென்றுரைப்பாருமுளர்.

அவைதாம் ஞானத்தை யுணர்த்தாது அஞ்ஞானத்தை யுணர்த்துமாகலான்.

எது- ஏது. எ-னின். "மலமாயை தன்னொடு வல்வினை யின்றே" எனப் பாசநீக்கம் மேலே பெறப்பட்டமையின் மெய்

யுணர்ந்து நிட்டைகூடியபின் அவை களையக்கிடத்தல் யாங்ஙன மென்பாரை நோக்கிச் சூத்திரத்தின் உடம்பொடுபுணர்த்தோதிய பொருளைத் தெரித்துணர்த்தி மேற்கோளைச்சாதித்தனுதலிற்று.

இ—ள். அம்மலங்கண்மூன்றும் மெய்யுணர்ந்து நிட்டைகூடி னார் மாட்டும் யாதானுமோராற்றா னுழைந்து தம்மெய்யுணர்வைக் கீழ்படுத்துப் பிறவிக்கு வித்தாகிய பண்டை விபரீதவுணர்வை மேற் படுத்துவனவாம் ஆகலான், அஃதவர்க்காகாமையின் ஈண்டு ஆணவ மாயை கான்மியமென்னு மலங்களைக்களைகவென மேற்கொண்டது. எ—று.

உணர்த்துதல் உணர்விற்கேதுவாதல்.

ஈண்டு அஞ்ஞானமென்றது விபரீதவுணர்வை;

புண்ணிய பாவம் போருந்துமிக் கான்மியமு
மண்முதன் மாயைகாண் மாயையுங் — கண்ணிய
வஞ்ஞானங் காட்டுமிவ் வாணவமு மிம்மூன்று
மெய்ஞ்ஞானிக் காகா விடு. 74

எ—து உ—ம். எ—னின்.. அவை அஞ்ஞானத்திற் கேதுவாய் வந்து நுழையுமாறும் அஃது அவர்க்காகாமையுந் தெரித்துணர்த்தி ஏதுவை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ—ள். புண்ணிய பாவம் பொருந்தும் இக்கான்மியமும். எ—து. புண்ணிய பாவப்பயனும் புண்ணியபாவகாரணமாயும் பொருந்து கின்ற இக்கன்மமலமும்,—மண் முதல் மாயை காண் மாயையும். எ—து. நிலமுதல் மோகினியீறாகக் காணப்படுகின்ற இம்மாயாமல மும்—கண்ணிய அஞ்ஞானங் காட்டும் இவ்வாணவமும். எ—து. சுட்டி யறிவதாகிய விபரீதவுணர்வைப் பயக்கும் இவ்வாணவமலமும்,—இம் மூன்றும் மெய்ஞ்ஞானிக்கு ஆகாவிடு. எ—து. இம்மலங்கண் மூன்றும்

மெய்யுணர்வுடைய உனக்காகாமையான் அவற்றை விடுத்தொழி வாயாக. எ-று.

எல்லாமலங்களும் பற்றறத்துடைத்து மெய்யுணர்ந்து நிட்டை கூடினார்க்கு உடம்பு நிற்குமளவும் பிராரத்தவினை அவ்வுடம்பைப் பற்றி நிற்றலான் அஃது அவர்க்கு ஒரோவழி வாசனைவயத்தான் இங்குளிவாங்குங் கலம்போல வந்து தாக்கும்; அவ்வழிப் "பிற் செயாதநுபவிப்பதின்று" (சித்தி-சூத்-2. செய்-11. முற்செயல் விதியை) ஆகலின் அது சார்வாக விருப்பு வெறுப்புக்கள் உளவாம்; அவை உளவாகவே, பரமே பார்த்திருப்பார்க்கு நில முதலிய ஏக தேசப் பொருள் காட்சிப்படும்; படவே, அவற்றைச் சுட்டியறிவ தாகிய விபரீதவுணர்வு மேற்பட்டு மெய்யுணர்வைக் கீழ்ப்படுத்துப் பிறவிக்கு வித்தாம்: இவ்வாறிம்மூன்றும் அறிவற்றம்பார்த்து இம் முறையானே வந்து தலைப்படுமெனக் காட்டிக்கூறுவார் கன்மமாயை யாணவமென்றிம்முறையின் வைத்து அவ்வக்காரிய நிகழ்ச்சிகளை யெடுத்தோதிச் சுட்டிக்கூறினார். இகரச்சுட்டு இடையினும் வந்தி யையும்.

புண்ணியபாவமென்றது உபசாரம்.

முன்வந்தமாயை முப்பத்தொராமெண்ணு முறைமைக்கணின்ற தத்துவத்தையுணர்த்தி விடாதவாகுபெயராய்த் தன்னை யிருக வுடைய ஏனைத் தத்துவங்களையுந் தழீஇயிற்று.

காண்மாயை செயப்படுபொருளோடு முடிந்த வினைத்தொகை.

இவை சிவபோகப் பெருவாழ்வையிழப்பித்தலின் மெய்ஞ்ஞா னிக்காகாவாயின. மேன்மேன் முறுகுவனவாய இவற்றைத் தோன் றும்பொழுதே துடையாக்கால் "களைகுநர் கைகொல்லுங் காழ்த்த விடத்து" (திருக்குறள்-பகைத்திறம்-9.) என்னு முறைமைத்தாய் முடியுமென்பதுபற்றி விடுவென ஈண்டும் வலியுறுத்தப்பட்டது.

விடுதலாவது, அவை அம்முறையானிகழ்ந்தவழி இவ்வஞ்ஞானம் ஏகதேசக்காட்சியானுயதெனவும், அக்காட்சி விருப்பு வெறுப்புக்களது தோற்றத்தானுயதெனவும், அத்தோற்றமும் பிராரத்தவினை நுகர்ச்சிக்கட்சென்ற தற்போதத்தாலாயதெனவும், அறிந்து அங்ஙனஞ் செல்வதாகிய தற்போதம் முளையாதவாறு பரிகரித்துச் சிவஞானத்துளடங்கிச் சிவாநுபவம் சுவாநுபூதியாம்படி ஞான நிலையில் உறைத்து நிற்றல்.

மாயைகன்மங்கள் அஞ்ஞானங்காட்டுதல் ஆணவமலச்சார்வானுய செயற்கை யென்பதுணர்த்துதற்கு, மூன்றற்கும் பொதுவாக எதுவுட்கூறிப் போந்தவதனை ஈண்டாணவமாத்திரைக்கே சிறந்தெடுத்தோதினர்.

முதலதிகரணம் முடிந்தது

இரண்டாமதிகரணம்.

இனிச் சிவபத்தர்களோடிணங்குகவென்றது.

எ—து. மே—ள், எ—னின். அம்மலங் கழீஇயினார்க்கு அதனை நிலைபெறுத்துவதாய் அதன்பின்னர்ச் செய்யக்கடவது இதுவெனச் சூத்திரத்தின் இரண்டாங்கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோடனுதலிற்று.

இ—ள். வெ—டை.

ஈண்டுச் சிவபத்தரென்றது பத்தியினான் மறவாதேத்தி முதல்வனது சீபாதத்தையணைந்த சீவன்முத்தர்மேற்று.

இணங்குதல் நட்புச்செய்தல். சிவபத்தர்களோடிணங்குகவெனவே, எதிர்மறை முகத்தான் ஏனையரோடிணங்கற்கவென்பதூஉம் பெறப்பட்டது.

அல்லாதார் அஞ்ஞானத்தை யுணர்த்துவராகலான்.

எ-து. எது. எ-னின். உறவும் பகையுமொழித்த மெய்ஞ்ஞானிகள் சிலர்மாட்டு நட்புஞ் சிலர்மாட்டு நட்பின்மையுமுடையராதல் சால்பன்றென்பாரை நோக்கி மேற்கோளைச் சாதித்த னுதலிற்று.

இ-ள். வெ-டை.

அல்லாதார் அஞ்ஞானத்தையுணர்த்துமாறு "தெய்வமென்பதோர் சித்தமுண்டாகி—முனிவிலாததோர் பொருளது கருதலு—மாறு கோடி மாயா சத்திகள் — வேறுவேறுதம் மாயைக டொடங்கின—வாத்தமானு ரயலவர் கூடி—நாத்திகம் பேசி நாத்தழும்பேறினர்—சுற்றமென்னும் தொல்பசுக் குழாங்கள்— பற்றியழைத்துப்பதறினர் பெருகவும்—விரத மேபர மாகவே தியருஞ்—சரதமாகவே சாத்திரங் காட்டினர்—சமய வாதிக டத்த மதங்களே—யமைவ தாக வரற்றி மலைந்தனர்" (திருவாசக-போற்றித்-15) என்றற் றொடக்கத்துத் திருவாக்குக்களானறிக. மும்மலங்கள் அஞ்ஞானத்தை யுணர்த்துதல் இலக்குவாய்த்துழி யதுவாதன் மாத்திரையே சிவபத்தரல்லாதார் அவ்வாறன்றி இலக்குவாயாதவழியும் வாய்க்குமாறுசெய்துகொண்டு பலவகையுபாயங்களானுந் தம்மோடொப்ப விபரீதவுணர்வைச் செலுத்தியே விடுவாராகலான் அம்மலங்களினுங் கொடியராகிய இவரை அவற்றினுமஞ்சிவிட்டொழிதலே அறிவுடைமைக்குச் சால்பென்பதாம்.

மறப்பித்துத் தம்மை மலங்களின் வீழ்க்குஞ்
சிறப்பில்லார் தந்திறத்துச் சேர்வை—யறப்பித்துப்
பத்த ரினத்தாய்ப் பரனுணர்வி னாலுணரு
மெய்த்தவரை மேவா வினை. 75

எ—து. உ—ம். எ—னின். அஞ்ஞானத்தையுணர்த்து மவரோடு இணங்காமை மாத்திரையேயமையும் சிவபத்தர்களோடிணங்குதல் எற்றுக்கென்பாரை நோக்கி அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ—ள். தம்மை மறப்பித்து மலங்களின் வீழ்க்கும் சிறப்பு இல்லார் தம் திறத்துச் சேர்வை அற. எ—து. முதல்வன் காட்டியுங் கண்டும் உபகரித்து நிற்கும் அத்துவிதநிலையை மறவாது கடைபிடிக்குந்தமது ஞானக்கண்ணை இழப்பித்துத் தீயநெறிக்கட்கொண்டு சென்று மலங்களாகிய பிறவிக்குழியில் வீழ்வித்துத் துயருறுத்துவாராகிய அன்பில்லார் கூற்றிலே தொன்றுதொட்டுப் பயின்று வந்த சேர்ச்சியறும்படி,— பத்தர் இனத்துப் பித்து ஆய்ப் பான் உணர்வினுல் உணரும் மெய்த்தவரை. எ—து. அம்மறவியை மாற்றி ஞானக்கண்ணை யுதவிப் பிறவிக்குழியினின்றுமெடுத்து நன்னெறிக்கட் செலுத்தி வாழ்விக்குஞ் சிவபத்தரது கூற்றிலே பேரன்புடையராய் அவ்வன்பு சார்பாக விளங்குஞ் சிவஞானக் கண்ணால் அந்நிலை கடைப்பிடித்துணரப் பெற்ற மெய்த்தவராயினரை,—வினைமேவா. எ—து. எல்லாவகத்தங்கட்கும் மூலமாய்வந்து சிறப்பில்லார் தந்திறத்துச் சேர்வையைப் பயப்பிக்கும் பிராரத்தவினைகள் வாதியா எ-று.

மறப்பித்துத் தம்மை மலங்களின் வீழ்க்குஞ் சிறப்பில்லாரென மேற்சொல்லிய பொருளையே அநுவதித்து விரித்தோதினர்; அதனெதிர்மறை முகத்தாற் சிவபத்தரது பெருந்தகைமையுணர்ந்து கோடற்பயனோக்கி.

மலம் ஆகுபெயர்.

வீழ்க்குமென்றது உருவகங்குறித்து நிற்றலின், அவ்வாறுரைக் கப்பட்டது.

எல்லாவற்றினும் அன்பு சிறந்தமையின் அதனைச் சிறப்பென்றார். பித்துப்போறலின், அன்பு பித்தெனப்பட்டது.

ஏனைத் தவங்களெல்லாம் மெய்யாதலின்றி மலநடையாய்ப் போதலின், பரனுணர்வின லுணரும் தவமொன்றே மெய்த்தவ மெனப்பட்டது.

வினை பால்பகாவஃறிணைப்பெயர். சிவபத்தர்மாட்டன்புடைய ராய் மனஞ் சொற் செய்கைகளான் அவர்வழி நிற்பார்க்கு உலகிய லுணர்வு மாறிச் சிவாநுபூதியுணர்வே மேம்பட்டு நிகழும்: அது நிகழவே பௌதிக வுடம்பைப்பற்றி வரும் பிராரத்தவினைகள் அவர்க்கு நுகர்ச்சியாதல் செல்லாமையின் வாதிக்கமாட்டா: மாட்டாதொழியவே, அவை பற்றுக்கோடாக நிகழும் சிறப்பில்லார் தந்திறத்துச்சேர்வை பற்றறக்கெடுமென்பார் சேர்வையறப் பித்துப் பத்தரினத்தாய்ப் பரனுணர்வின லுணரு மெய்த்தவரை மேவா வினை யென்றார். எனவே, வீட்டுணர்வை நிலைபெறுத்துஞ் சிவ பத்தர்களோடிணங்கினாலன்றி வினை பற்றுக்கோடாகத் தொன்று தொட்டுப் பயின்றுவந்த சிறப்பில்லாரிணக்கம் அறாமையின், அவ் விணக்கம் ஒருதலையான் வேண்டுமென வலியுறுத்தவாறாயிற்று.

இரண்டாமதிகரணம் முடிந்தது

மூன்றாமதிகரணம்.

இனிப் பத்தரது திருவேடத்தையுஞ் சிவாலயத்தையும் பரமேசுரனெனக் கண்டு வழிபடுக வென்றது.

எ—து. மே—ள். எ—னின். அன்பரொடு மரீஇயினார்க்கு அம் மருவுதலை நிலைபெறுத்துவதாய் அதன்பின்னர்ச் செய்யக்கடவதிது வெனச் சூத்திரத்தின் மூன்றாங்கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று.

இள். வெ—டை.

காண்டல் ஐயுறவின்றித் தெளிதல்.

காமக்கிழத்தியர் வடிவிற் காணப்படும் ஆடை சாந்தணிகலன் முதலாயின காமுகரை வசீகரித்து இன்பஞ்செய்யுமாறுபோல, மெய்யுணர்வுடையாரைக் காட்சிமாத்திரையின் வசீகரித்து இன்பஞ் செய்தல்பற்றித் திருவேடத்தையுஞ் சிவாலயத்தையுமென்றுபசரித்தார். அது "சேலுங் கயலுந் திளைக்குங்கண் ணாரிளங் கொங்கையிற் செங்குங்குமம்—போலும் பொடியணி மார்பிலங்குமென்று புண்ணியர் போற்றிசைப்ப" (திருப்பல்லாண்டு-8) என்னுந் திருவாக்கானுமறிக. திருவேடத்தினியல்பு 'தூயவெண் ணீறு துதைந்தபொன் மேனியுந் தாழ்வடமு—நாயகன் சேவடி தைவரு சிந்தையு நைந்துருகிப்—பாய்வது போலன்பி னீர்பொழி கண்ணும் பதிகச் செஞ்சொன்—மேயசெவ்வாயு முடையார் புகுந்தனர் வீதியுள்ளே." "சிந்தை யிடையறா வன்புந் திருமேனி தன்னி லசைவுங்—கந்தை மிகையாங் கருத்துங் கையுழ வாரப் படையும்—வந்திழி கண்ணீர் மழையும் வடிவிற் பொலி திருநீறு—மந்தமி லாத்திரு வேடத்தரசு மெதிர் வந்தணைய" "கண்ட கவுணியக் கன்றுங் கருத்திற் பரவு மெய்க் காதற்—றொண்டர் திருவேட நேரே தோன்றிய தென்று தொழுதே" என்றற்றொடக்கத்துத் திருவாக்குக்களானுமறிக.

அவன் மற்றிவ் விடங்களிற் பிரகாசமாய் நின்றே அல்லாத விடத்து அப்பிரகாசமாய் நிற்றலான்.

எ—து எது, எ—னின். மெய்யுணர்வுடையார்க்குப் பகுப்பின்றி எங்கணும் பரமேசுரனெனக் காண்டலே பொருத்தமுடைமையானும், நின்ற திருத்தாண்டகமுதலியவற்றுள் அவ்வாறோதுதலானும், திருவுருத்திரத்துட் பகுப்பின்றி உயிர்ப்பொருள் உயிரில் பொருளெல்லாவற்றையுந் தனித்தனியெடுத்தோதி வழிபாடு கூறுதலாலானும் ஈண்டிவற்றை மாத்திரையே விதந்துகொண்டோதியதென்னையென்பாரை நோக்கி மேற்கோளைச் சாதித்த னுதலிற்று.

இ-ள். அம்முதல்வன் யாங்கணும் வியாபகமாய் நிற்பினும் இவ்விரண்டிடத்துமாத்திரையே தயிரினெய்போல விளங்கி நிலை பெற்று அல்லுழியெல்லாம் பாலினெய்போல வெளிப்படாது நிற்ற லான் இனிப் பத்தாது திருவேடத்தையுஞ் சிவாலயத்தையும் பரமேசுரனெனக்கண்டு வழிபடுகவென மேற்கொண்டது. எ-று.

மற்று உரையசை.

எப்பொருட்கண்ணு மிறைவன் கலந்துள னென்பது தெளிந் கோடற் பொருட்டுத் திருவுருத்திரத்தின் அவ்வாறோதப்பட்டதெ னக் கொள்க

தன்னுணர வேண்டித் தனதுருவைத் தான்கொடுத்துத்
தன்னுணரத் தன்னு ளிருத்தலாற் - றன்னுணரு
நேசத்தார் தம்பா னிகழுந் ததிநெய்போற்
பாசத்தார்க் கின்றாம் பதி. 76

எ-து. உ-ம். எ-னின். திருவேடத்தின் இறைவன் பிரகாச மாய் நிற்குமாறு யாங்ஙனமென்பாரை நோக்கி அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ-ள். பதி. எ-து. அசிந்திதனாய் நின்ற பரம்பொருளே,— தன் உணர வேண்டி. எ-து. உலகத்துள்ளார் தன்னை யறிதற் பொருட்டு,— தனது உருவைத் தான்கொடுத்து. எ-து. திருநீறு கண்டிகை முதலிய திருவேடமாகிய தனது திருவடிவத்தைத் தன் னன்பர்க்குக் கொடுத்தலானும்,— தன் உணர எ-து. அவ்வன்பர் தன்னைச் சிவோகம்பாவனையால் அறியச் செய்தலானும்,— தன்னுள் இருத்தலால். எ-து. அங்ஙனம் ஒரு குறியின்கணின்றுணருமவரைத் தனது வியாபகத்துள்ளாக இருத்துதலானும்,— தன் உணரும் நேசத் தர் தம்பால் ததி நெய்போல் நிகழும். எ-து. குறியுமிறந்துநின்று

தன்னை யுள்ளவாறுணருமவர்மாட்டுத் தயிரின்கண்ணதாகிய நெய்போல விளங்கித் தோன்றும்,—பாசத்தார்க்கு இன்று ஆம். எ—து. அவ்வியல்பில்லாத பாசக்கட்டுடையார் மாட்டுப் பாலின்கண்ணதாகிய நெய்போல விளங்காது நிற்கும். எ—று.

செய்தென்பது சொல்லெச்சம்.

இருத்தல் அல்லீற்றுப் பிறவினைத்தொழிற்பெயர்.

கொடுத்துச் செய்திருத்தலா னிகழுமென வியையும்.

தன்னுணருநேசத்தரெனப் பெயராடையானும் ஒரேதுக் கூறப்பட்டது. தன்னையென்னு மிரண்டனுருபு விகாரத்தாற்றொக்கது.

உணர்தலை மூவிடத்தோதுதலின் இஃதங்ஙனம் வேறு வேறுரைக்கப்பட்டது.

பாசத்தார்க்கென்பது உருபுமயக்கம்.

இன்மை ஈண்டு விளங்காமைகுறித்து நின்றது.

கண்டதோரு மந்திரத்தாற் காட்டத்தி னங்கிவே
றுண்டல்போ னின்றங் குளதாமாற்—கண்டவுருத்
தானதுவா யன்றானன் றானதுவாய்த் தோன்றானே
தானதுவாய்க் காணுந் தவர்க்கு. 77

எ—து. உ—ம். எ—னின், சங்கமவடிவிற்குக் கூறிப்போந்த இயல்பில்லாத தாவரவடிவின் மந்திரசாந்நித்திய முளவழியன்றிப் பிரகாசமாய் நிற்றல் பெறப்படாதென்பாரை நோக்கிச் சிவாலயத்தினிடத்தும் இறைவன் பிரகாசமாய் நிற்றலை வலியுறுத்துதனுதலிற்று.

இ—ள். காட்டத்தின் அங்கி வேறு உண்டல்போல். எ—து. விறகிற்றீ கடைகோலாற் கடைந்துழி வேருய் விளங்கும் அல்லுழி விளங்குவதன்ருனாற்போல,—கண்ட உருத் தான் அது ஆய் அன்று ஆனான். எ—து. உயிர்கட்குப் புத்திமுத்தி யளித்தற்பொருட்டுக் காணப்பட்ட தாவரவடிவின்கட் கலப்பினால் அதுவே தானாய் அதுவன்றி வேறு பொருளுமாமியல்புடைய முதல்வன்,—கண்டது ஒரு மந்திரத்தான் நின்று அங்கு உளது ஆம் ஆல். எ-து. அதுவே தானாகக் காணாதார்க்குத் தம்மாலறியப்பட்டதொரு மந்திரசாந்நித்தியமில்வழி அவ்வடிவின்கண் விளங்காது நின்று அஃதுள்வழி விளங்கித் தோன்றும் பொருளாம்,—அது தான் ஆய்க் காணும் தவர்க்கு அது தான்ஆய்த்தோன்ருனே. எ-து. அவ்வாறின்றி அவ்வடிவே அவனாகக்காணப்பெறும் உண்மைத் தவமுடையார்க்கு அப்பெற்றியனேயாய் விளங்கித்தோன்ருன் கொல்லோ, எ-று.

காணாதார்க்கென்பது சொல்லெச்சம்.

மந்திரத்தானென்னும் பொருளடைக்கேற்ப உவமையினும் வருவித்துரைக்கப்பட்டது.

உண்டாதல் ஈண்டு விளங்குதன்மேற்று.

ஆல்அசை. ஆனானென்பது பெயர். ஒகாரம் எதிர்மறை.

பொருண்மைபற்றி உளதெனவும் அன்றெனவும் கூறினார்.

தானதுவாயன்ருனென்னும் பெயரடையான் அவரவர் பாவனைக்கேற்ப விளங்குதற்கேதுக்கூறியது. தானதுவாயன்றுதல் சங்கமவடிவிற்குமொக்குமேனும், தாவரவடிவின்கண் நிகழுங் கடாவை இதனானன்றி நீக்கலாகாமையின் ஈண்டுக் கூறினார். இஃதீரிடத்து மொக்குமென்பது முன்னர்ப் பெறப்படும்.

மூன்றுமதிகரணம் முடிந்தது.

புறனடை.

நான்காமதிகரணம்.

இனி இவ்விடங்களின் வழிபடுகவென்றது.

ஏ—து. மே—ள். ஏ—னின். மேற்கூறிப் போந்த மூன்றுஞ்சீவன் முத்தர்க்குத் தாமேயுளவாம் இலக்கணமாகலின் அநுவாதமாக வைத்துணர்த்தற்பாலனவாகிய இவற்றைக்களைக இணங்குக வழி படுகவென விதியாக வைத்தோதிய தெற்றுக்கென்பாரை நோக்கி அதனை அவற்றதொழிபாகக்கொண்டு சாதித்தற்கு மேற்கோட னுதலிற்று.

இ—ள். வெ—டை.

இவ்விடங்களென்றது மேற்கூறிய இரண்டனையும்

வழிபடுகவென்னும் எடுத்தலோசையான் அநுவதித்துணர்த்து வதே யமையுமென்பாரை நோக்கி விதித்தலை வலியுறுத்தவாறு இனம்பற்றிக் களைதல் இணங்குதல்கட்கும் இஃதொக்கும்.

நாம்பு நாடி முதலானவற்றைத் தானதுவாய் வரும் புருடன் அவையாகாவாறு அப்புருடனுமாகலான்.

ஏ—து. ஏது. ஏ—னின். எய்தியதனை விதித்தல் பயனுடைத் தன்றுபோலு மென்பாரை நோக்கி மேற்கோளைச் சாதித்த னுத லிற்று.

இ—ள். நாம்பு முதலிய தாதுக்களின்கண் வேற்றுமையின்றி அதுவது தானாய்வருகின்ற உயிர்நாடியோ என்போ நாம்புசிக் கோழையோவென்று இங்ஙனம் பைமறியாய்ப் பார்ப்பார்க்கு அந் நாம்பு நாடி முதலியவையாகாது அவற்றின் வேறுமாயினாற்போல உயிர்க்குயிராகிய அம்முதல்வனும் உயிர்ப் பொருள் உயிரில்பொரு

ளெல்லாவற்றினுங் கலப்பான் அதுவது தானாகியும் பொருண்மை யான் அல்லனாகியும் நிற்பனாகலான் அதுவது தானாய்க் காணுங்காட்சி பற்றி யெய்திய வழிபாடு அல்லனாய் நிற்றலைக் காணுங்காலெய்தா தாகலின் அவ்வழியுமெய்துவிக்கவேண்டுதலான் இனி இவ்விடங்க ளின் வழிபடுகவென விதித்தோதியது. எ-று.

அவையாகாவாறப்புருடனுமெனவே அவ்விடத்தெய்துவித்தல் ஒருதலையான் வேண்டுமென்பது தாற்பரியமாயிற்று.

மேற்கோளின் இவ்விடங்களையென்னாது இவ்விடங்களினென வேற்றுமைப்படுத்தோதியதூஉம் இஃதுணர்ந்துகோடற்பொருட்டு. இதனானே, எய்தாதவெய்துவிப்பதூஉம், எய்தியதிகந்துபடாமற் காப்பதூஉம், எய்தியதனை யொருமருங்கு மறுப்பதூஉம் என்னும் விதி மூன்றனுள், இஃதெய்தியதிகந்துபடாமற் காத்ததென்பது போந்தவாறுணர்க,

வாறு உவமவுருபுபட நின்றது.

முதலானவற்றையென்பது உருபுமயக்கம்.

அதுவிது வென்ற தனுவல்லான் கண்டார்க்
கதுவிது வென்றதையு மல்லான்—போதுவதனி
லத்துவித மாத லகண்டமுந் தைவமே
யத்துவிதி யன்பிற் றொழு. 78

எ-து. உ-ம். எ-னின். முதல்வனுக்கு அவ்வியல்பு எல்லாப் பொருட்கண்ணு முண்மையின் அவற்றுள் இவ்விடங்களின் மாத்தி ரையே வழிபாடு விதித்ததென்னை யென்பாரை நோக்கி அதனை வலியுறுத்துத லுதலிற்று.

இ-ள். கண்டார்க்கு. எ-து. முதல்வன் உயிர்ப்பொருள் உயிரில்பொருளெல்லாவற்றினும் நிற்குநிலைமை யறியப்பெற்றோர்க்கு,—அது இது என்றது அல்லான். எது. கண் அருக்கன்போல் அதுவும் இதுவுமெனப் பங்கிசைத்தோதப்பட்ட பேதநிலைமையனுமல்லனாய்,—அது என்றது அல்லான். எ-து. உடலுயிர்போல் அதுவேயென்றோதப்பட்ட அபேதநிலைமையனுமல்லனாய்,—அது இது என்றதையும் அல்லான். எ-து. குணகுணிபோல் இதுவாகிய இதுவென்று பக்கிசையாமலோதப்பட்ட பேதாபேத நிலைமையனுமல்லனாய்,—பொதுவதனில் அத்துவிதம் ஆதல் அகண்டமுந் தைவமே எ-து. அறிவொளிபோல் அம்மூன்றற்கும் பொதுமையான் அத்துவித நிலைமையனாதலான் எல்லாப் பொருளும் அவன் வடிவேயாமாயினும்,—அத்துவிதி அன்பின் தொழு. எ-து. அவற்றுள்ளும் அன்பு விளையுமிடத்தின் வழிபடுவாயாக அவ்வத்துவித சித்தாந்தத்தைப் பெற்றுடையோய். எ-று.

அதுவிதுவென்றது முன்னையது உம்மைத்தொகை; பின்னையது இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை.

அல்லானென்பதனை மேலுங்கூட்டி, என்றதென்பதனை அதுவென்றதனோடுங் கூட்டியுரைக்க. அல்லானென்பது முற்றெச்சக் குறிப்பு.

என்றதந்த ஐயீற்றுடைக்குற்றுகரம். உம்மை இறந்ததுதழீஇயிற்று. பொதுவதென்னுமது பகுதிப்பொருள் விகுதி. தைவமென்னுஞ் சொல்லியல்பு மேலேயுரைத்தாம். ஏகாரந்தேற்றம். ஆயினுமென்பது சொல்லெச்சம். அன்பு ஆகுபெயர். ஏழாவது விரித்துரைக்க.

"திருக்கோயிலுள்ளிருக்குந் திருமேனி" யன்றி "எங்குமுருக்காணவொண்ணாத பான் முலைப்பால்விம்மியொழுகுவதுபோல் வெளிப்பட்டருளுவ" தாகி அடிப்பட்டுவருமன்பு விளையாமையின்

ஆண்டுச்செய்யும் வழிபாடே அத்துவித ஞானத்தை நிலைபெறுத்தற் பயத்ததென்பார் அத்துவிதமாத லகண்டமுந் தைவமேயென அநுவதித்து அத்துவிதியன்பிற்றொழு வென்றார். அத்துவிதியென் னும் அண்மைவிளி பயனுணர நின்ற குறிப்புப் பெயர். இதனானே விதிக்குப் பயன்கூறியதூஉமாயிற்று. இனி அது இது வென்பன அருவுருவாகிய திருமேனியெனக்கொண்டு அதற்கியையவுரைப்பாரு முளர்: அவர், அன்பினென்றதனை ஏதுப்பொருட்கண் வரும் ஐந் தனுருபேற்ற இயற்பெயராக வைத்துரைப்ப.

வினையா லசத்து விளைதலான் ஞானம்
வினைதீரி னன்றி விளையா—வினைதீர
ஞானத்தை நாடித் தொழவே யதுநிகழு
மானத்தா லன்பிற் றொழு. 79

எ- து உ-ம். எ-னின். அசத்தாயுள்ள வன்னபேதங்களை அசத் தென்று கண்டொருவவே ஞானசொரூபம் உளதாய் அத்துவிதத் தையுணர்த்துமாகலான் அதன்பொருட்டு வழிபாடு வேறுவிதித் தல் எற்றுக்கென்பாரை நோக்கி அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ-ள் வினையால் அசத்து விளைதலான் ஞானம் வினைதீரின் அன்றி விளையா. எ-து. உடம்பின்கண்ணதாகிய பிராரத்தவாசனை உயிர்க்குத் தாக்குவதாயுள்ள துணையும் அதனான் வரும் விருப்பு வெறுப்புக்களும் அவைபற்றிக் காட்சிப்படும் மண்முதன் மாயை களும் அவைபற்றி நிகழும் விபரீதவுணர்வுமாகிய அசத்துக்கள் ஒரு வியவழியும்வந்துகூடி மேம்படுவனவாகலான் அவ்வளவிற்கெல்லாம் மூலமாகிய பிராரத்தவாசனை பற்றறக் கழிந்தாலன்றி அவ்வசத் தைக் கீழ்ப்படுத்து மெய்யுணர்வு மேம்படுதல் கூடாதாகலின்,—வினை தீர ஞானத்தை நாடித்தொழவே அது நிகழும் எ-து. அவ்வாசனை பற்றறக் கழிதற்பொருட்டு அம்மெய்யுணர்வுடையாரை நாடி வழி

படவே அவ்வினை நீங்கி மெய்யுணர்வு மேம்பட்டு நிகழும்,—ஆனத்தால் அன்பின் தொழு. எ-து. ஆகலான் அன்பினால் அவரை வழிபடுவாயாக. எ-று.

அசத்தையொருவியவழி உளதாகிய ஞானசொரூபம் நிலைபெறுதல் அவ்வசத்தினது விளைவிற்கு வேராகிய வினைத்தீர்வின் கண்ணதாகலான், அவ்வினை வேரறுத்து மெய்யுணர்வை நிலைபெறுத்துதற்பொருட்டு அதனை அங்ஙன நிலைபெறுத்தினார்மாட்டுச் செய்யும் வழிபாடு ஒருதலையான் வேண்டப்படுமென்பதாம். அற்றேல், அதன்பொருட்டு ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரத்தை விதிப்படி யுச்சரிக்கவென்றதுவே அதற்கமையுமெனின்,—அஃதொக்கும். அவ்வுச்சரிப்பும் இவ்வழிபாட்டையின்றியமையாதென்க. அற்றாகலினன்றே, ஆண்டஞ்செழுத்தாலெனவும், மண்முதலுளமெனவும், அகத்து வழிபாட்டை உடன் கூறியதூஉமென்பது.

விளையாதென்னூர் துவ்விகுதி விகாரத்தாற்றொக்கது.

பின்வந்த ஞானம் ஆகுபெயர்.

ஆனதனாலென்பது ஆனத்தாலென மரீஇயிற்று.

தன்னை யறிவித்துத் தான்றனைச் செய்தானைப்
பின்னை மறத்தல் பிழையலது—முன்னவனே
தானேதா னச்செய்துந் தைவமென்றுந் தைவமே
மானே தொழுகை வலி. 80

எ-து. உ-ம். எ-னின். அங்ஙனம் பயன்பற்றி விதிக்கப்படும் வழிபாடு வேள்வி முதலியனபோலப் பயன் வேண்டாமையானுதல் பின்னர்ச் செய்து பெறுதுமென்றுதல் ஒரோவழியொழியவும் படுங்கொல்லோ வென்பாரை நோக்கி அது செய்யாவழிப்படுங் குற்றமும்

செய்தல் கடமையாமாறும் உணர்த்தி விதித்தலை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ-ள். தன்னை அறிவித்துத் தான் தான் ஆச் செய்தானைப் பின்னை மறத்தல் பிழை அலது. எ-து. தன்னுண்மையை அறியவு மாட்டாது குருடாய்க் கிடந்த உயிர்க்குப் பலவாற்றானும் அதனைத் தெரித்துணர்த்தி எத்தனையுமெளிய அவ்வுயிரை எத்தனையுமரிய தானும்வண்ணஞ் செய்தளித்த பெரியதோருதவியை அதன் பின்னர் மறக்குமாயின் அஃது இதற்குமுன் அறியாமையான் மறந்த குற்றம்போலத் தீர்திறனுடையதோர் குற்றமன்றாகலானும்,—முன்னவனே தானே தானச் செய்தும் தைவம் என்றும் தைவமே மானே தொழுகை வலி. எ-து. முதல்வன் அங்ஙனந் தான்றானே யாகச் செய்தாலும் இதுகாறுந் தனக்குச் சுதந்திரமின்றி முதல்வனது உபகாரத்தையின்றியமையாதாய் அடிமையாகிய உயிர் எக்காலத்தும் அவ்வாறடிமையேயாமாகலானும் தான்றானச் செய்தளித்த அப்பெரியோனை வழிபடுதலே அவ்வுயிர்க்கு வலியாவது. எ—று.

தமதுமுதற்னே குருவாகலிற் றன்றானச் செய்தானையென்றும், முன்னைமறந்த குற்றம் அறியாது நிகழ்ந்ததாகலிற் கழுவப் படும் இஃததுபோற் கழுவப்படுவதன் றென்பார் பின்னை மறத்தல் பிழையலதென்றுங்கூறினர். பின்னை மறத்தலென்பதனல் முன்னை மறத்தல் பெறப்பட்டது, "எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டா முய்வில்லை செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு"(குறள்)என்னுங் கருத்து நோக்கிக் கூறியதூஉமாம்.

அலதுமெனப் பாடமோதி இது பிழையாதலன்றியு மென்றுரைப்பாரு முளர்.

ஏகாரம் முன்னையது அசைநிலை; பின்னையன தேற்றம்.

செய்தாலென்பது செய்தெனத் திரிந்தது.

உம்மை சிறப்பின்கண் வந்தது.

தான்ருனுச்செய்தல் எதனை எதனைப் பற்றினும் அதுவதுவா முயிர் தன்னையறிந்தவழி எண்குணங்களானிறைந்து தன்வண்ண மாகச்செய்தல். அங்ஙனஞ் செய்தவழியும் "உயிர்தானுஞ் சிவாநு பவ மொன்றினுக்கே யுரித்து" (சித்தி-சூத்-10.செம்பிரத) என் பார் தைவமென்றுந் தைவமே யென்ருர். தைவமென்னுஞ் சொல் லியல்பு மேலே யுரைத்தாம்.

மானையென்னும் இரண்டனுருபு விகாரத்தாற் ருெக்கது. மானென்பது வடசொற்றிரிபு. சுட்டு வருவிக்க.

வலிதருவதனை வலியென்றுபசரித்தார்.

இவ்வுதாரணங்கண் மூன்ருனும்,வழிபாட்டிற்கும் இடத்து நிகழ் பொருண்மாத்திரையேயன்றி இடவிசேடமும் பெறல்வேண்டுமென அதனை வலியுறுத்துமுகத்தானே, முறையே சிவலிங்கத்தையுஞ் சிவபத்தர்வேடத்தையுஞ் சிவதேசிகர்களையும் அறிந்து வழிபடு மாறு கூறப்பட்டது.

சிவமென்னு மந்தரர சிந்தைநேர் நோக்கப்
பவமின்ருங் கண்வா சகத்திற்—சிவமுண்டா
மோன்று மிரண்டு மலத்தார்க்கிங் கோண்குருவா
லின்றிந்நூன் மும்மை மலர்க்கு. 81

எ-து செ-ள். எனி-ன். இங்ஙனஞ் சிவாகமத்துண் ஞானபாதப் பொருளெல்லாவற்றையும் பொது உண்மையென் றிருவகைப்படுத் துப் பிரமாணவியல் இலக்கணவியல் சாதனவியல் பயனியலென நான்கியலாக வைத்துப் போதிப்பதாகிய இச்சிவஞானபோதநூலைக் கோடற்குரிய அதிகாரிகளாவார் இவரென்பதுணர்த்துத னுத லிற்று.

இ-ள். சிவன் என்னும் அந்த தர. எ-து. தான்ருனுச்செய்த வர்ற்ருற் சிவனென்னு மியல்பினீங்கிச் சிவமென்ருேதப்படும் வேதாந்தத் தெளிவாகிய சித்தாந்தத்தையுடைய மாணவகனே, ஒன்றும் இரண்டும் மலத்தார்க்கு எ-து ஒன்றுமிரண்டுமாய மலங்களையுடைய விஞ்ஞானகலர்க்கும் பிரளயாகலர்க்கும்,—சிந்தை நேர் நோக்கக் கண் வாசகத்தின் பவம் இன்று ஆம். எ-து. முறையே அறிவின்கணின்று அருட்பார்வையா னோக்குதலானும் தேவ குருவாய் முன்னின்று செய்யுந் திருநோக்கம் பரிசம் வாக்கெனப் படுந் தீக்கையானும் பிறவிக்கேதுவாய பசுத்துவ நீங்கிச் சிவத்துவம் விளங்குமாகலான்,—மும்மை மலர்க்கு இங்கு ஒண்குருவால் இன்று இந்நூல். எ-து. அவரின் வேருகிய மும்மலமுடையவர்க்கே உரித்து இவ்வுலகத்தனுபவமுடைய தேசிகராற் போதிக்கப்படும் இச்சிவ ஞானபோதநூல். எ-று.

அந்தம் வேதாந்தம், அந்ததரஞ் சித்தாந்தமாகலின், அதனைப் பெற்ருரது பெருமைகூறுவார் சிவமென்னுமந்ததரவென்ருர்.

என்னுமென்புழிப் படு சொற் ருெக்குநின்றது. சிந்தை அறிவு கண்ணுருபு விரித்துரைக்க.

நேர் நோக்குதல் முன்னை மருட்பார்வையை மாற்றி அருட்பார்வையானோக்குதல். நோக்க நோக்குதலாமெனக.

கண் வாசகங்களைக் கூறவே இனம்பற்றிப் பரிசமும் உடன்கொள்ளப்படும்.

பவம் ஆகுபெயர்,

இந்நூல் அநுபவமுடைய தேசிகனுலன்றி விளங்காதென்பார் ஒண்குருவாலென்ருர்.

போதிக்கப்படுமென்பது அவாய்நிலையான் வந்தது.

இன்றிந்நூலென்பது இந்நூலென்னும்பொருட்டு. இக்காலத்துரைக்கப்படு நூலெனினுமமையும். அது "தானுரைத்தானின்று" என வருகின்ற வெண்பாவாற் கூறியவாற்றானுமறிக.

மும்மையென்றது ஈண்டெண்ணின்மேனின்றது, "தெரிமாண் டமிழ்மும்மைத் தென்னம் பொருப்பன்" என்புழிப்போல.

நான்காமதிகரணம் முடிந்தது.

பன்னிரண்டாஞ்சூத்திரம் முடிந்தது.

பயனியல் முற்றிற்று.

சிறப்பியல்பு முற்றுப்பெற்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

எந்தை சனற்குமர னேத்தித் தொழவியல்பாய்
நந்தி யுரைத்தருளு ஞானநூல்—சிந்தைசெய்து
தானுரைத்தான் மெய்கண்டான் றாரணியோர் தாமுணர
வேதுதிருட் டாந்தத்தா லின்று.

சிவஞானபோதம் முற்றியது.

திருச்சிற்றம்பலம். திருச்சிற்றம்பலம். திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ மெய்கண்டதேவர் திருவடி வாழ்க.

ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள் மலரடி வாழ்க.

உ

சிவமயம்.

ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள்

அருளிய சிற்றுரையில்

வெளிப்படையென விடுத்தவற்றிற்கு

மேலகரம்—

ஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிகமூர்த்திகள்

அருளிச்செய்த வுரை.

முதற்சூத்திரம்.

கண்டு உளதாய் ஒருவன் ஒருத்தி ஒன்று என்று சுட்டப்பட்ட பிரபஞ்சம் உற்பத்தி திதி நாசமுடைத்து என்றது.

இ-ள். கண்டு. எ-து. இம்மூன்று அதிகரணங்களின் வைத்து இம்முதல் அதிகரணத்துள்,—ஒருவன் ஒருத்தி ஒன்று என்று உளதாய்ச் சுட்டப்பட்ட பிரபஞ்சம். எ-து. ஒருவனென்றும் ஒருத்தியென்றும் ஒன்றென்றும் இவ்வாறு அவயவப்பகுப்புடைத்தாயும் பலவேறுவகைத்தாய்ச் சடமாயும் முயற்கோடு முதலியன போலத் திரிவைபங்களானன்றி மெய்யாகச் சுட்டியறியப்பட்டபிரபஞ்சம் இம்மூன்று ஏதுவானும்,—உற்பத்தி திதி நாசம் உடைத்து என்றது. எ-து. தோன்றி நின்று அழிதலையுடைத்து. எ-று.

[இனி உலகமுள்ளது என்றது.]

இ-ள். உலகம். எ-து. மேற் சாதிக்கப்பட்ட முத் தொழிலுக்குரிய பிரபஞ்சம்,—உள்ளது என்றது. எ-து. உள்பொருளாம் எ-று.

[இனி உலகஞ்செய்வோனையுடைத்து என்றது.]

இ-ள். உலகம். எ-து. மேல் உள்பொருளெனச் சாதிக் கப்பட்ட பிரபஞ்சம்,—செய்வோனை உடைத்து என்றது. எ-து. தொழிற்படுத்தும் நிமித்தகாரணனாகிய முதற்கடவுளை யுடைத்து எ-று.

இரண்டாஞ்சூத்திரம்.

ஈண்டு இவ்வான்மாக்கள் பலவும் முதல்வன்றானே யாய் நிற்கும் என்றது.

இ-ள். ஈண்டு. எ-து இவ்வதிகரணம் நான்கனுள் வைத்து இம்முதலதிகரணத்துள்,—முதல்வன். எ-து. கடவுள்,—இவ்வான்மாக்கள் பலவும் ஆய். எ-து. கலப்பி னால் இவ்வுயிர்களேயாய்,—தானே ஆய். எ-து. பொருட் டன்மையால் அவற்றின் வேறுமாய்,—இவ்வான்மாக்கள் பல வும் தானேயாய். எ-து. உடனாய் நிற்றலின் இவ்வுயிர்கள் பலவுந்தானேயாய்,—நிற்கும் என்றது. எ-து. நிற்பன். எ-று.

இனி இவ்வான்மாக்களுக்கு இருவினை முதல்வனாணை யின் வரும் என்றது.

இ-ள். இவ்வான்மாக்களுக்கு. எ-து. முதல்வன் இவ்வாறு மூவகையுமாய் நிற்றற்குரிமையுடைய உயிர்களுக்கு,—இருவினை எ-து. முற்பிறவிகளின் ஈட்டப்பட்டு மாயையிற் கட்டுப்பட்டுக்கிடந்த புண்ணிய பாவங்கள்,—முதல்வன் ஆணையின் எ-து, இறைவனுடைய சிற்சத்தியால்,—வரும் என்றது எ-து வரும். எ-று.

இனி இவ்வான்மாக்கள் மாறிப்பிறந்து வருமென்றது.

இ-ள். இவ்வான்மாக்கள் எ-து. இருவினைப் பயன்களை நுகர்தற்குரிய உயிர்கள்,—மாறிப்பிறந்து வரும் என்றது எ-து. இறந்து மீளப் பிறந்து இவ்வாறே வரும் எ-று.

மூன்றுஞ்சூத்திரம்.

ஈண்டு இலதென்றலின் ஆன்மா வுளதென்றது.

இ-ள். ஈண்டு. எ-து. இவ்வேழதிகரணத்துள்வைத்து இம்முதலதிகரணத்துள்,—இலது என்றலின். எ-து. இஃதான்மாவன்று இஃதான்மாவன்று என்று சொல்லும் பொருளுண்மையான்,—ஆன்மா உளது என்றது. எ-து. இதனின் வேறாய் உயிரெனப்படுவதொன்றுண்டு. எ-று.

இனி எனதுடலென்றலின் ஆன்மாவுளதென்றது.

இ-ள். எனது உடல் என்றலின். எ-து. நான் பருத்தேன் சிறுத்தேன் கரியேன் மனிதன் பார்ப்பான் என உடம்பின் குணவிசேடங்களை உபசாரத்தால் உயிருக்கேற்றி வழங்

கினும் யான் உடம்பு யான் கை யான் கால் என உடம்பை அவ்வாறு வழங்குவாரின்றி எனதென வேற்றுமைப்படவே யாவரும் வழங்கக் காண்டலின், அதனால்,—ஆன்மா உளது என்றது. எ-து. இவ்வுடம்பின் வேறாய் உயிரெனப்படுவதொன்றுண்டு. எ-று

இனி ஐம்புலனறிதலின் ஆன்மா வுளதென்றது.

இ-ள். ஐம்புலன் அறிதலின் எ து. ஐம்புலன்களையும் அறிதலான்,—ஆன்மா உளது என்றது. எ-து. இவ்விந்திரியங்களின்வேறாய் உயிரெனப்படுவதொன்றுண்டு எ-று.

ஐம்புலனாகிய சத்தப்பரிசரூபரசகந்தங்களை இந்திரியங்கள் ஒன்றறிந்த தொன்றறியாமையின் இவ்வைந்தினும் ஐம்பயனு மறிவதுளதாகலின் அதுவே அவ்வான்மாவாம் என்றது.

இ-ள். ஐம்புலனாகிய சத்தப்பரிசரூபரசகந்தங்களைஎ-து. ஐந்துவிடயங்களாகிய ஓசை ஊறு ஒளி சுவை நாற்றங்களை,—இந்திரியங்கள். எ-து. சுரோத்திரம் முதலிய இந்திரியங்கள்,—ஒன்று. எ-து. ஒரு விடயத்தை,—அறிந்தது. எ-து. அறிந்த இந்திரியம்,—ஒன்று. எ-து. மற்றொரு விடயத்தை,—அறியாமையின் எ-து. அறியாதாதலான்,—இவ்வைந்தினும். எ-து. இவ்வைந்து இந்திரியங்களாலும்,—ஐம்பயனும். எ-து. ஐம்புலன்களையும்,—அறிவது உளதாகலின். எ-து. அறியும் பொருள் உண்டாதலான்,—அதுவே. எ-து. அவ்வாறறியும் பொருளே,—அவ்வான்மாவாம் என்றது. எ-து. மேல் உரையளவை பற்றிச் சாதித்த ஆன்மா என்றவாறும்.ஐம்புலனறிதலின்ஆன்மாவுளதென மேற்கொண்டது எ-று.

நனவின்கட் கனவுகண்டா மென்றுங் கண்டில மென்றும் நிற்பதுளதாகலின் அதுவே அவ்வான்மா வாம் என்றது.

இ-ள். கனவு எ-து. சொப்பனத்தினை,—கண்டாம் என்றும் எ-து. காணப்பெற்றேம் என்றும்,—கண்டிலம் என்றும் எ-து. காணப்பெற்றிலேம் என்றும்,-நனவின்கண் எ-து. சாக்கிரத்தின்கண்,—நிற்பது உளதாகலின். எ-து. மயங்கியறியும் பொருள் உண்டாதலான்,—அதுவே. எ-து. அவ்வாறு மயங்கி அறியும் பொருளே,—அவ்வான்மாவாம் என்றது. எ-து. மேல் உரையளவைபற்றிச் சாதித்த ஆன்மா என்றவாறும் ஒடுக்கமறிதலின் ஆன்மாவுளதெனமேற் கொண்டது. எ-று

இனிக் கண்படில் உண்டிவினையின்மையின் ஆன்மா உளது என்றது.

இ-ள். கண்படில். எ-து. துயிலிடத்து,—உண்டி. எ-து விடயங்களிடமாக வரும் இன்பத்துன்பநுகர்ச்சியும்,—வினை. எ-து. உடம்பு சேட்டித்தலும்,—இன்மையின். எ-து. இல்லாமையால்,—ஆன்மா உளது என்றது. எ-து. இப்பிராணவாயுவின் வேறாய் ஆன்மா உண்டு. எ-று.

நான்காஞ்சூத்திரம்.

ஈண்டு இவ்வான்மாவாவது அந்தக்கரணங்களாயுள்ள மனோபுத்தி யகங்கார சித்தங்களில் ஒன்றன்று என்றது.

இ-ள். ஈண்டு. எ-து. இம்மூன்றதிகரணத்துள்வைத்து இம்முதலதிகரணத்து,—இவ்வான்மா ஆவது. எ-து. மேற் கூறிப்போந்த உயிராவது,—அந்தக்கரணங்களாய் உள்ள மனோபுத்தி அகங்கார சித்தங்களில். எ-து. புறவந்தக்கரணங் களாகிய மனம் புத்தி அகங்காரம் சித்தங்களாகிய இவற் றின்,—ஒன்று அன்று என்றது எ-து. வேறும். எ-று.

அகார வுகார மகங்காரம் புத்தி
மகார மனஞ்சித்தம் விந்துப்—பகாதிவற்றை
நாத முளவடிவா நாடிற் பிரணவமாம்
போதங் கடற்றிரையே போன்று.

இ-ள். அகாரம் அகங்காரம். எ-து. அகாரம் அகங் காரத்தினையும்,—உகாரம் புத்தி. எ-து. உகாரம் புத்தியினை யும்,—மகாரம் மனம். எ-து. மகாரம் மனத்தினையும்,—விந்து சித்தம். எ-து. விந்துசித்தத்தினையும்,—நாதம் உளவடிவு. எ-து. நாதம் உயிரினையும் செலுத்துதல்பற்றி,—கடல் திரையே போன்று. எ-து. சமுத்திரத்தின்கட் புதிதுபுதிதாய்த் திரை தோன்றியும் ஒடுங்கியும் வருமாறுபோல,—போதம். எ-து. மாசகலத்தின்கட் கணந்தோறும் உணர்வு,—ஆம். எ-து. உதித்தும் ஒடுங்கியும்வரும்,—பகாது இவற்றை நாடில். எ-து. பகுக்காது இவ்வக்கரங்களை ஆராயின்,—பி ர ண வ ம் ஆம். எ-து. பிரணவமாகும் எ-று.

எண்ணில வோங்காரத் தீசர் சதாசிவமா
நண்ணிய விந்துவொடு நாதத்துக்—கண்ணிற்
பகரயன்மா லோடு பரமனதி தெய்வ
மகரவுக ரம்மகரத் தாம்.

இ-ள். எண் நிலவு. எ-து மானதக்காட்சியின்கண் நிலவிய,—ஓங்காரத்து- எ-து. பிரணவத்தின்கண்ணே,—நண்ணிய. எ-து. பொருந்திய, நாதத்து எ-து. நாதத்திற்கும்,—விந்துவொடு எ.து விந்துவிற்கும்,—அதிதெய்வம் எ.து. அதிதேவதையை,-கண்ணில். எ-து. கருதுமிடத்து,—சதாசிவம். எ-து. சதாசிவமும்,—ஈசர் ஆம். எ-து. மகேசனுமாம்,—மகர உகர அகரத்து. எ-து. மகர உகர அகரங்கட்கு,—அதிதெய்வம் கண்ணில். எ-து. அதிதேவதையைக் கருதுமிடத்து,—பரமன் மாலோடு பகர் அயனும். எ-து. முறையே சுத்தவித்தையின் வைகுவோராகிய உருத்திரனும் மாலும் சொல்லப்படும் அயனுமாம். எ-று.

இனி இவ்வான்மாச் சகசமலத்தினு லுணர்வின் றென்றது.

இ-ள். இவ்வான்மா எ-து. அந்தக்கரணங்களின் ஒன்றன்றுகச் சாதிக்கப்பட்ட ஆன்மா,—சகசமலத்தினல் எ-து. முதல்வனைப்போல அந்தக்கரணம் முதலியவற்றின் வேறாய சேதனப்பொருளாயினுஞ் செம்பிற் களிம்புபோல வேறு காரணமின்றி மூலமலந் தன்னேடு உடனுய் நிற்றலின்,—உணர்வு இன்று என்றது. எ-து. தன்னியல்பான் உணருமாறின்றிக் கருவிகளைக் கூடி நின்று உணர்வதாயிற்று. எ-று.

இனி இவ்வான்மாச் சாக்கிரஞ் சொப்பனஞ் சுழுத்தி துரியந் துரியாதீதமாயுள்ள பஞ்சாவத்திதனுய் நிற்குமென்றது.

இ-ள். இவ்வான்மா எ-து. அந்தக்கரணங்களோடு கூடிய ஆன்மா,—சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி துரியம் துரி

யாதீதமாய் உள்ள. எ-து. சகசமலத்துணராது அமைச்சர சேப்பப நிற்றலாற் படைகொடு பவனிபோதும் வேந்தன் கடைதொறும் விட்டுவிட்டுக் காவலுமிட்டு அந்தப்புரத்திற் செல்லுமாறுபோலச் சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி துரியம் துரியாதீதமாயுள்ள,— பஞ்சாவத்திதன் ஆய் நிற்கும் என்றது. எ-து. அஞ்சவத்தையை உடையவனாய் நிற்பன் எ-று.

ஐந்தாஞ்சூத்திரம்.

ஈண்டு ஐயுணர்வுகள் ஆன்மாவா லுணரு மென்றது.

இ-ள். ஈண்டு. எ-து. இவ்விரண்டதிகரணங்களுள் வைத்து இம்முதலதிகரணத்து,— ஐயுணர்வுகள். எ-து. உணர்விற்கு ஏதுவாகிய ஐம்பொறிகள்,— ஆன்மாவால் உணரும் என்றது. எ-து. உயிரால் விடயங்களை அறியும் எ-று.

இனி இதுவுந் தமதுமுதலாலே உணரு மென்றது.

இ-ள். இதுவும் எ-து. இவ்வான்மாக்களும்,— தமது முதலாலே எ-து. இறைவனாலே,— உணரும் எ-து. அறியும் எ-று.

இவ்வான்மாத் தன்னாலே யுணரும் இந்திரியங்களைப் போலத் தானுந் தன்னை உணராது நிற்றலான்.

இ-ள். இவ்வான்மா. எ-து. இவ்வுயிர்கள்,— தன்னாலே உணரும். எ-து. தம்மாலே விடயிக்கும்,— இந்திரியங்களைப் போல. எ-து. பொறிகளைப்போல,— தானும். எ-து. சடமுஞ்

சேதனமுமாய வேறுபாடுபற்றித் தம்முள் ஒவ்வாவாயினும் இவ்வுயிர்களும்,—தன்னை எ-து. தம்மையும்,—தன் ஐ. எ-து. தம்முடைய முதல்வனையும்,—உணராது நிற்றலான். எ-து. அறியாது நிற்கும் ஆகலான், இதுவும் தமது முதலாலே உணருமென மேற்கொண்டது. எ-று.

ஆறுஞ்சூத்திரம்.

இனி இவ்விரண்டு தன்மையுமின்றி வாக்குமனதீத கோசரமாய் நின்ற அதுவே சத்தாயுள்ள சிவமென்றுணரற்பாற்று.

இ-ள். இவ்விரண்டு தன்மையும் இன்றி. எ-து உணருருவாந்தன்மையும் உணராதாந்தன்மையும் இன்றி,—வாக்கு எ-து. பாசஞானத்திற்கும்,—மனம் எ-து பசுஞானத்திற்கும்,— அதீதம். எ-து. அவ்விரண்டன் விருத்திகளைக்கடந்து அதீதமாய் நின்று,—கோசரமாய். எ-து. ஒற்றுமைப்பட்டு நின்று உணரும் அநுபவஞானமாத்திரைக்கே விளங்கிக் கோசரிப்பதாய்,—நின்ற. எ-து. நிற்கின்ற,—அதுவே. எது. அவ்வாறு நிற்கின்ற பொருள் இதுவென அளவைகளானறிய வாராமைபற்றி அதுவேயென மகாவாக்கியத்தாற் கூறப்படும் பதிப்பொருளே,— சத்தாய் உள்ள சிவம் என்று. எ-து. சத்தாகிய சிவமாமென்று,— உணரற்பாற்று எ-து. உணரும் பான்மை உடைத்து. எ-று.

ஏழாஞ்சூத்திரம்,

இனி அசத்தினுக்கு உணர்வின்று என்றது.

இ-ள். அசத்தினுக்கு எ-து தத்துவப்பிரபஞ்சத் திற்கு,—உணர்வு. எ-து. அறிவானது, - இன்று என்றது. எ-து. இல்லை, எ-று.

இனி இருதிறனறிவுள திரண்டலா வான்மா வென்றது.

இ-ள். இருதிறன். எ-து. சத்து அசத்து என்னும் இரண்டின் இயல்பை,—அறிவுளது. எ-து. அறியும் பொருள்,—இரண்டு அலா. எ-து.சத்தும்அசத்தும் அல்லாத,—ஆன்மா. எ-து. சதசத்தாகிய உயிராம் எ-று.

எட்டாஞ்சூத்திரம்.

ஈண்டு இவ்வான்மாக்களுக்கு முற்செய் தவத்தான் ஞானநிகழும் என்றது.

இ-ள். ஈண்டு. எ-து. இந்நான்கதிகரணங்களுள் வைத்துஇம்முதலதிகரணத்து,-இவ்வான்மாக்களுக்கு.எ-து. மேற்கூறிப்போந்த இயல்புடைய ஆன்மாக்களுக்கு,—முற் செய் தவத்தான். எ-து. படிமுறையானன்றி இவ்வொரு பிறவியிற்செய்த தவததான் அமையாது முற்பிறவிகளிலே செய்துவந்த தவமாகிய சரியை கிரியா யோகவிசேடத்தால்,— ஞானம். எ-து. குரவன் உணர்த்தியவாறு சிவஞானங் கண் ணைக்கொண்டு அறிவதாகிய சாதன அறிவானது,—நிகழும் என்றது. எ-து ஐயந்திரிபின்றி விளங்கும். எ-று.

மேற் சரியை கிரியா யோகங்களைச் செய்துழி நன் னெறியாகிய ஞானத்தைக் காட்டியல்லது மோக்ஷத் தைக் கொடாவாகலான்.

இ-ள். மேல். எ-து. முற்பிறவிகளில்,—சரியை கிரியா யோகங்களைச் செய்துழி. எ-து. சரியை கிரியா யோகங்களாகிய தவங்களைச்செய்து முற்றப்பெற்ற விடத்து அத்தவங்கடாம்,—நன்னெறி ஆகிய. எ-து, வீடுபேறு எய்தற்குச் சன்மார்க்கமாகிய,—ஞானத்தை. எ-து. மேற்கூறிய ஞானத்தை,—காட்டி அல்லது. எ-து. பயப்பித்தன்றி,—மோக்ஷத்தை. எ-து. முத்தியை,—கொடா ஆகலான். எ-து. கொடுப்பன அல்ல ஆகலான், ஈண்டு இவ்வான்மாக்களுக்கு முற்செய் தவத்தான் ஞான நிகழும் என மேற்கொண்டது. எ-று.

இனி இவ்வான்மாக்கள் ஐயுணர்வுகளான் மயங்கித் தம்மை யுணரா என்றது.

இ-ள். இவ்வான்மாக்கள். எ-து. உணர்த்த உணரும் இயல்பினையுடைய உயிர்கள்,—ஐயுணர்வுகளால். எ-து. ஐம்பொறிகளால்,—மயங்கி. எ-து. மயக்கமுற்று,—தம்மை. எ-து. தமது சொரூபத்தை,—உணரா என்றது. எ-து: அறியா. எ-று.

இனி இவ்வான்மாத் தன்னை இந்திரியத்தின் வேறுவான் காணவே தமது முதல் சீபாதத்தை அணையும் என்றது.

இ-ள். இவ்வான்மா. எ-து. ஐயுணர்வுகளான் மயங்கித் தன்னை உணராதெனப்பட்ட ஆன்மா,—தன்னை. எ-து. சித்தாய் வியாபகமாகிய தன்னியல்பை,—இந்திரியத்தின். எ-து. சடமாய் ஏகதேசமாகிய இந்திரியத்தின், வேறுவான் காணவே. எ-து. வேறாக உணரும் வியாபக உணர்விற்கு இந்திரியத்தான் ஆகக்கடவதொன்றின்மையின் சற்குருவனால்

அவ்வாறு உணரவே,—தமது முதல் சிபாதத்தை. எ-து பிறிது காரணம் வேண்டாது தனக்கு ஆதாரமாகிய முதல்வனது திருவடியினை,—அணையும் என்றது. எ-து. தலைப்படும். எ-று.

ஒன்பதாஞ்சூத்திரம்.

ஊண்டு அம்முதலை ஞானக்கண்ணாலே காண்க என்றது.

இ-ள். ஊண்டு. எ-து. இம்மூன்றதிகரணங்களுள்வைத்து இம்முதலதிகரணத்து,—அம்முதலை. எ-து. பாசஞான பசுஞானங்களான் உணரப்படாத முதல்வனை,—ஞானக்கண்ணாலே. எ-து. சிவஞானத்தினாலே,—காண்க. எ-து. அறிக. எ-று.

அவன்வாக்கு மனாதீத கோசரமாய் நிற்றலான்.

இ-ள். வாக்கு. எ-து. நாதமுடிவான பாசஞானமும்,—மனம். எ-து. பசுஞானமுமாகிய,—அதீதம். எ-து. அவ்விரண்டன் விருத்திகளைக் கடந்து அதீதமாய் நின்று,-கோசரமாய் நிற்றலான். எ-து. ஒற்றுமைப்பட்டு உணரும்பதி ஞானமாத்திரைக்கே விளங்கிக் கோசரிப்பதாகலான், ஊண்டு அம்முதலை ஞானக்கண்ணாலே காண்க என்றது என மேற்கோண்டது. எ-று.

இனி அசத்தாயுள்ள வன்னபேதங்களை அசத்தென்று காண உளதாய் நிற்பது ஞானசொருப மென்றுணரற்பாற்று.

இ-ள். அசத்தாய் உள்ள. எ-து. நிலையுதலுடைய தற் சொரூபத்தைக் காட்டாது மறைத்து நிற்கும் நிலையுதலிலவா யுள்ள,—வன்னபேதங்களை. எ-து. பிரபஞ்சங்களை,-அசத்து என்று. எ-து. இவை நிலையுதலுடையவல்ல என்று,-காண. எ-து. விவேகித்தறியின்,—உளதாய் நிற்பது. எ-து. அங் ஙனம் நிராலம்பமாய் விளங்கித் தோன்றுவது,-ஞான சொரூ பம் என்று உணரற்பாற்று. எ-து. பதிஞானத்தின் இயல் பென்று அறியற்பாலதாம். எ-று.

பத்தாஞ்சூத்திரம்.

ஈண்டுப் பரமேசுரன் இவ்வான்மாவாய் நின்ற முறை மையான் அவனிடத்து ஏகனாகி நிற்க என்றது.

இ-ள். ஈண்டு. எ-து. இவ்விரண்டதிகரணங்களுள் வைத்து இம்முதலதிகரணத்து,-பரமேசுரன். எ-து, ஞானக் கண்ணாற் காணப்பட்ட அம்முதல்வன்,—இவ்வான்மாவாய். எ-து. பெத்த நிலையில் உடனாய் நின்று அறியவும் வேறு காணப்படுமாறின்றி யானே அறிந்தேன் என்னும்படி உயிர் தானேயாய்,-நின்ற முறைமையான். எ-து. ஒற்றுமைப்பட்டு உயிரின்வழிநின்ற முறைமைபோல,—அவனிடத்து ஏகனாகி எ-து. ஈண்டு உயிர் அம்முதல்வனோடு உடனாய் நின்று அறி யினுந் தானென வேறு காணப்படுமாறின்றி அவனோடு ஒற் றுமைப்பட்டு,—நிற்க என்றது. எ-து. நிற்க. எ-று.

இனி இறைபணி வழுவாது நிற்க என்றது.

இ-ள். இறைபணி. எ-து. அம்முதல்வன் அருள்வழி, —வழுவாது நிற்க. எ-து. சலியாமல் நிலைநிற்க. எ-று.

பதினொராஞ்சூத்திரம்.

இனிப் பத்தியினுன் மறவாதேத்த அவனது சீபாதத்தை அணையும் என்றது.

இ-ள். மறவாது. எ-து. அவ்வத்துவித நிலையை மறவாது கடைப்பிடித்துச் செய்யும்,—பத்தியினுன், எ-து, அன்பானே,—ஏத்த. எ-து. முதல்வனருள்வழி நின்ருல்,—அவனது சீபாதத்தை. எ-து. அவன்றிருவடியாகிய சிவானந்தானுபூதியை,—அணையும். எ-து. தலைப்படும். எ-று.

பன்னிரண்டாஞ்சூத்திரம்.

ஈண்டு ஆணவ மாயை காம்மியமென்னு மலங்களைக் களைக என்றது.

இ-ள். ஈண்டு. எ-து. இம்மூன்றதிகாணத்துள்வைத்து இம்முதலதிகாணத்து,—ஆணவம் மாயை காம்மியம் என்னும் மலங்களை. எ-து. ஆணவம் மாயை காம்மியம் என்று கூறப்படும் மும்மலங்களை,—களைக என்றது. எ-து. நீக்குக, எ-று.

இனிச் சிவபத்தர்களோ டிணங்குக என்றது.

இ-ள். சிவபத்தர்களோடு. எ-து. அத்துவித நிலையைக் கடைப்பிடித்துச்செய்யும் அன்பானே முதல்வன் அருள்வழி நின்ற சீவன்முத்தர்களோடு:—இணங்குக என்றது. எ-து. நட்புசெய்க. எ-று.

அல்லாதார் அஞ்ஞானத்தை உணர்த்துவர் ஆகலான்.

இ-ள். அல்லாதார் எ-து. பத்தியினுன் மறவாதேத்தி முதல்வனது சீபாதத்தை அணையாத பாசத்தார்,—அஞ்ஞானத்தை. எ-து. சுட்டியுணர்வதாகிய விபரீதவுணர்வை,—உணர்த்துவர் ஆகலான். எ-து. அறிவிப்பாராகலான், இனிச் சிவபத்தர்களோடு இணங்குக என மேற்கொண்டது. எ-று.

இனிப் பத்தரது திருவேடத்தையுஞ் சிவாலயத்தையும் பரமேசுரனெனக்கண்டு வழிபடுக என்றது.

இ-ள். பத்தரது திருவேடத்தையும். எ-து. அபராவன் பினரன்கழல் ஏத்தும் மெய்யன்பரது திருவேடங்களையும்,—சிவாலயத்தையும். எ-து. சிவாலயங்களையும், —பரமேசுரன் எனக்கண்டு.எ-து.முதல்வனெனவே ஐயுறவின்றித்தெளிந்து,—வழிபடுக என்றது. எ-து. வழிபாடு செய்க. எ-று.

இனி இவ்விடங்களின் வழிபடுக என்றது.

இ-ள். இவ்விடங்களின். எ-து. மேற்கூறிய திருவேடங்கள் சிவாலயங்களிடத்தே, —வழிபடுக என்றது. எ-து. வழிபாடு செய்க. எ-று.

மேலகரம்ஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிகசுவாமிகளுரை

முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ வெங்கடேஸ்வர் பிரஸ்,
கும்பகோணம்.

